

Λεύθερο πνεύμα

ΕΥΝΑ - ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ - ΤΕΧΝΗ - ΚΡΙΤΙΚΗ

Επιμέλεια-Διευθυντής: Λάμπρος Μάλαμας-Χρόνος 22^{ος}-Τεύχος

86

Κατά:

Επιφυλλίδα

Ρόλος των Μ.Μ. Ενημέρωσης
αήθη και η αλληλεξάρτησή τους

Ύμνητικά πρωτοσέλιδα

Θ. Κωτσόπουλος για την Κυβέλη
βινυμνήσεις και κρίσεις για τον Γ. Σιδέρη

Ίδρυση του εθνικού θεάτρου

Παγκόσμια ποίηση

Ελληνική ποίηση

Πεζογραφικές σελίδες

Πατριστικά παραλειπόμενα για τον τάφο
του Μεγαλέξανδρου

Καταγωγή και εξέλιξη της τέχνης

σαν έκφραση της εποχής της

Πεζογραφικό σύμμεικτο για τους Καραγκούνηδες

Κριτικά σαλπίσματα

Δι Συγγραφείς και τα βιβλία

Με το σφυρί στα καμώματα

Με την πειθώ των αριθμών

Πολιτικοκοινωνικά κεντρίσματα

Εκατό αποκαλυπτικά και μαχητικά σχόλια

Ερανίσματα — Στοχασμοί

Εξέχοντα μηνύματα

Πνευματικά και καλλιτεχνικά γεγονότα

«Όταν διαβάζεις κείμενα του Λάμπρου Μάλαμα, καταγγελίες για τα στραβά και τ' άδικα ή θερμή υποστήριξη για τα σωστά και τα δίκια, είναι σαν ν' ακούς τη φωνή του Γάλλου (ιδρυτικού παράγοντα του Σοσιαλισμού) Ζαν Ζωρές, και ικανοποιείσαι μαθαίνοντας την αλήθεια για το χτύπημα του κακού... Ο Λ. Μάλαμας απομυθοποιεί και ξεσκεπάζει, ικανοποιεί κι ενθουσιάζει, με τις 60 αυτοτελείς δημιουργίες του: στην ποίηση, το διήγημα, το μυθιστόρημα, το θέατρο, ή την κοινωνιολογία, την ιστορία, τη φιλοσοφία, τη δημοσιογραφία...»

Άγγελος Δόξας

«Σ' όλο τον κόσμο ξαστεριά
σ' όλο τον κόσμο ήλιος»

Πρωτότυπη Επιθεώρηση αγωνιστικής λογοτεχνίας και κριτικού προβληματισμού.
Μαχητικό όργανο διαφώτισης και πνευματικής καλλιέργειας του λαού.

Όσα σημειώνω, τα σημειώνω γιατί δεν υποφέρω να βλέπω το άδικο να πνίγει το δίκαιο

Μακρυγιάννης

Περιεχόμενα

<u>Η Επιφυλλίδα μας</u>	Σελίδα
Ο Ρόλος των ΜΜΕ στην πατρίδα μας Τα ήθη και η αλληλεξάρτησή τους: Α. Μάλαμα	449
<u>Τιμητικά Προποσέλιδα</u>	
Κυβέλη: Θίνου Κωτσόκοιλου	452
Γιάννης Σιδέρης: Μιλτου Τσίρκα ...	454
Η Ίδριση του Εθνικού Θεάτρου και τα πρώτα ονόματα των ηθοποιών: Γιάννη Ξινόκοιλου	457
<u>Παγκόσμια Ποίηση</u>	
Από Ιταλία: Σαλβατόρε Κουαζιμόντο Μετ. Α. Μάλαμας	
Από Ιταλία: Αιμίλιου Αγκιρόφφι Μετ. Κώστας Νίκας	
Από Ιράκ: Σαΐντι Γιουσέφ Μετ. Μανώλης Σταγάκης	459
<u>Ελληνική Ποίηση</u>	
Κώστας Μίσσιος: Από επιτάφιο θρήνο Στεφανία Καλοῦ: Ανυπόληση	460
Χρήστος Παραλογίτης: Διο ποιήματα Όμηρος Χαϊδόκοιλος: 1940	460
Μάνθος Σκαργιώτης: Αν θέλεις	461
Ζαφείρης Στάλιος: Άγνωστες ώρες ...	461
Γιάννης Μπεθάνης: Διο ποιήματα ...	461
Σταύρος Π. Γιωβάννης: Ίσως ναι, ίσως όχι	462
Στάθης Πανταζίδης: Διο ποιήματα ..	462
Λίτσα Καβάκου - Στρατηγού: Πουλιά της νιότης	462
Φώτης Δωδόκοιλος: «Για το παιδί το πεινασμένο»	463
Σωτήρης Ζιγούρης: Διο ποιήματα ...	463
<u>Πεζογραφία</u>	
Μανώλη Σταγάκη: Ο «Τάφος» του Μεγαλέξανδρου	
Η θέση, το «Σώμα» και η χρήση άμαξα	464
Βασίλη Περσειδῆ: Καταγωγή και εξέλιξη της Τέχνης σαν έκφραση της εποχής της	467
Δῆμου Βότσικα: Στοιχεία για τους Καραγκούνηδες	469
Γιώργου Πακαστάμου: Θα μας κρίνει ο κόσμος κι όχι ο Δάντε	470
Βασίλη Τερτίκη: Σάλπισμα	470
<u>Οι Συγγραφείς και τα βιβλία</u>	
Κρίνονται από το Λάμπρο Μάλαμα :	
1) Τρικαλινό Ημερολόγιο '92, 2) Γιάννης Κοφίνης, 3) Μιχάλης Μοίρας, 4) Ταξίαρχης Ζαγγανάς, 5) Διονίσσης Πιτταράς, 6) Όλγα Δάσιου, 7)	

Βαγγέλης Μηνιώτης, και 8) Γιάννης Γιώσας	471
<u>Με το Σφιρί στα Καμάρια</u> (Σχόλια του Άλκη Φωτεινού)	475
<u>Νότες από την Εθνική Αντίσταση</u>	
Γιώργος Κατσιρίκας	480
Στέφανος Καραίσκος	481
Ανδρέας Τσώνης	481
<u>Με την κειθῶ των Αριθμών</u>	
<u>Πολιτικοκοινωνικά Κεντρίσματα</u>	
(Σχόλια του Στέλιου Κεντρή)	485
<u>Μηνύματα στο «Ελ. Πνεύμα»</u>	
<u>Ερανίσματα και Στοχασμοί</u>	
<u>Εκτίμηση πνευματικών και</u>	
<u>καλλιτεχνικών γεγονότων</u>	

Κυκλοφορεί:

Λάμπρου Μάλαμα «Τουριστική Ευρώπη»

«ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΝΕΥΜΑ»

Ιδιοκτήτης - υπεύθυνος - εκδότης

Λάμπρος Μάλαμας

Υπεύθυνη σύμφωνα με το νόμο:

Ανεξαρτησίας 188 - Γιάννινα

Ταχ. Τομέας 454.44

Τηλέφωνο: 0651.22030

Τιμή τεύχους δρχ. 700
Χρονιάτικη συνδρομή 3.000

Ιδρύματα - Δήμοι 10.000

Φιλική κατά προαίρεση

Εξωτερικού δολάρια

Αμερικής 30

Αυστραλίας 40

*Υψηλῆ - αλληλογραφία - επιταγῆς στον ἴδιο.
Φιλοξενούνται μόνο ἀδημοσιευτῆς συνερ-
γασίες. Χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται.

Ελεύθερο Πνεύμα

Έρευνα — Στοχασμός — Τέχνη — Κριτική

Ιδρυτής — Διευθυντής: Λάμπρος Μάλαμας

Β' Εκδοτική

Περίοδος

Χρόνος 22^{ος}

Τόμος 10^{ος}

Τεύχος 86

Χειμώνας 1992-93

Η Επιφυλλίδα μας

Ο Ρόλος των Μ.Μ.Ε. στην Πατρίδα μας τα ήθη και η αλληλεξάρτησή τους

Κρίσεις και θέσεις του Λάμπρου Μάλαμα

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης στη χώρα μας, που αποτελούν και τη βασική πνευματική και ηθική τροφή της κοινωνίας, υποτιμούν και υποβιβάζουν τη νοημοσύνη της. Χαλκεύουν αλήθειες γεγονότων, τις παραποιούν και τις διαστρεβλώνουν. Εκτός από ορισμένες εξαιρέσεις, γενικότερα, τύπος, τηλεοράσεις, ραδιόφωνα, γεμίζουν άχυρα και σκύβαλα, σύγχυση και θολούρα τα μυαλά του κοσμάκη και προπάντων της νεολαίας.

Κυρίαρχο ιδανικό που ευαγγελίζονται στις μέρες μας, είναι το sex... και ο άπληστος, ωμός, κι αδίσταχτος ατομικισμός. Το έργο που επιτελούν, κατά το μεγαλύτερο μέρος τους, είναι αποπλανητικό και διαβρωτικό. Εκφυλισμός, διαστροφή, διανοητική αποχαύνωση. Κι ο λαός τ' αποδέχεται, με πίκρα κι απάθεια πολλή. Είναι άλλωστε η ανάγκη, που θέλει να θρέψει πνεύμα και ψυχή αφού, «ουκ επ' άρτον μόνον ζήσεται άνθρωπος». Είναι αυτός ο λαός, το δυνατό καματερό που υποτάσσεται στο Ρήγα τον αφέντη και που όταν αφυπνίζεται από το λήθαργο και νιώθει τη δύναμή του... τότε δεν επιδέχεται τα βλαβερά που του προσφέρουν. Σήμερα τα ανέχεται. Δεν έχει άλλη επιλογή. Και σανός να είναι, τον ξηρομασάει από πείνα, στ' αόρατα δεσμά, του ταβιά, που του προσφέρουν οι κατεστημένοι.

Τα ενημερωτικά «μέσα» σε κάθε χώρα, ανήκουν πάντα σε μια εξουσιαστική ολιγαρχία. Είναι τα όπλα της δύναμης των ισχυρών. Καθώς, «πάντα επικρατεί, το δίκιο του ισχυροτέρου», όπως θα 'λεγε κι ο Σωκράτης στην «Αληθινή Απολογία» του.

Οι κρατικές και οι πλείστες ιδιωτικές τηλεοράσεις, δεν είναι παρά, δορυφορισκοί του CNN. Τα προγράμματά τους, εκμανλιστικά, εκπορευ-

τικά, τυφλωτικά, χρονοβόρα και ψυχοφθόρα. Σκοπός και μέλημά τους είναι: Να διαμορφώνουν ένα τηλεοπτικό κοινό, άβουλο, ανόδuno κι απομυζητικό γι' αυτούς. Όπως ακριβώς το θέλουν. Να μην είναι σε θέση να κρίνει, ούτε τη ζημιά που του προκαλούν, με τα σάπια προϊόντα που του σερβίρουν.

Αλληλεξάρτηση και αντανάκλαση των καναλιών, έχουν και οι πολυσέλιδες, οι πιο πολλές κούφιας, από πνεύμα εφημερίδες. Γι' αυτό τελευταία, παίρνουν και την κατιούσα σε κυκλοφορία... Κρίμα, γιατί δεν ασκούν αληθινή και επιπέδου, σωστής κοινωνικής λειτουργίας δημοσιογραφία. Είναι κι αυτά συγγενικά παράγωγα κεφαλαιοκρατικών σκοπιμοτήτων, με στόχο τους τα κέρδη και τα υπερκέρδη. Αυτάδελφα «μέσα» προπαγάνδας, εξ αγχίστειας' ομόκλητα κι αυτόκλητα, νιτερέσια, ανάλογα με συγκαλυμμένη αιμομιξία.

Είναι μια μορφή σύγχρονης κατά βάθος δουλειάς. Είναι σε βάρος της πολυβάσανης ελληνικής κοινωνίας. Είναι τα ελεεινά πρόγραμματα. Τα κατευθυνόμενα άνοθεν και έξωθεν, υποπροϊόντα πονηρής υποκουλουράς, μ' επιδίωξη: την εξάλειψη, τον αφανισμό των ιερών και οσίων του εθνικού και λαϊκού μας πολιτισμού, από ευνουχισμένες δυνάμεις, χωρίς αντιδράσεις. Αλλά και χωρίς ν' αντιλαμβάνονται ότι, χάνουν τα ιδεώδη του ανθρωπισμού, από τις παραδοσιακές αρετές, της υπερσύσιας Ρωμοσύνης και από τις βάσεις της σύνισταμένης ηθών και αξιών, που αποτελούν την ανώτερη, διά μέσων των αιώνων, ιδεολογία του ελληγνισμού!

Τι μπορούμε όμως να κάνομε, όταν η πολυπροδομένη, ανίστατη κι αξιολύπητη Ευρώπη, ορφάνεψε (άμποτε προσωρινά) από δυναμικές πρωτοπορίες;

Το δίκιο του λαού μας είναι, με κατακληγωμένη και καταματωμένη την ψυχή, πάντα, από τα ΜΜΕ με την ίδια ψεύτικη, απατηλή και βαρετή και δύσχετη τροφή με τ' αντεθνικά, αντικαϊδωγωγικά, ξενοβόρα κι ανθρωποκτόνα αποτελέσματά τους. Κόβουν τα φτερά του λαού, τα ήπατα και τα όραματά του. Γιατί, αν βοηθούσαν, θα μπορούσε να οικοδομηθεί έναν καινούργιο εθνικό πνευματικό πολιτισμό.

Ο ανθελληνισμός αυτών των προγραμμάτων, εκθέτει τους ίδιους τους ανθέλληνες. Ο λαός και θέλει και πασκίζει, να κρατηθεί, από τις όμορφες και ριζιμίες του παραδόσεις, κι από τις γνήσιες πολιτιστικές του ιδιομορφίες. Γιατί, δεν επιδέχεται τη νόθα και άσχετη με την ψυχολογία του ξενοφερτη ανθρωποκωλοποίηση.

Η μοισική και ο χορός άλλων λαών, εκτός βαλκανικών, δεν απηχεί και δεν ταυτίζεται με τα βιώματα του νεότερου ελληνικού βίου.

Η έλλειψη των επιδράσεων από ξένες τεχντροκίες, δεν μπορεί να στεριώσει σαν εμβόλιμη, στη γενική εθνική μας παιδεία, όσο κι αν η ζωή και ο πολιτισμός διαμορφώνεται από επιρροές και ανακινήματα, στην εξελικτική πορεία των λαών.

Η φτιασιδεμένη, επιτήδεια κι αφηρημένη τέχνη του λόγου, αν εντυπωσιάζει πρόσκαιρα, με κακοποίηση εννοιών και γλωσσικών λαθών, δεν κείθει, δεν συγκινεί, και δεν ωφελεί τον Έλληνα αναγνώστη.

Το ανήθικο θέαμα και ακρόαμα, δεν ικανοποιεί την ιστορική και αγωνιστική του υπόσταση, όσον αφορά τα ήθη, το θεσμό της οικογένειας και την εξυγίανση της κοινωνίας.

Υπάρχουν σ' εναλλαχτικά στάδια, ιθύνοντες εθνοκάπηλοι, που από τα ΜΜΕ αποξενώνουν από το ριζισμό και φυσικό ρομείο ψυχόρητο, τη φλόγα, τη δίψα, και τη λαχτάρα, εκείνων των καλών αδελφοποιημένων εκδηλώσεων, μιας ιερής και ακριβής πολιτισμικής παρακαταθήκης του γένους μας, που έχουν καθαγιάσει με το αίμα, τον κόπο, το δάκρυ και τους αγώνες τους, οι άξιοι πρόγονοί μας!

Γιατί όμως, να επιδίδονται από τα ΜΜΕ σε εκφυλισμό κι επικινδύνο αφελληνισμό της νεολαίας μας; Θα τρίζουν τα κόκκαλα των πατέρων μας!

Ποιόν παρηκμασμένο και ξεφτισμένο δυτικό πολιτισμό, θα μας δώσουν οι θιασώτες του νόμου της ζούγκλας; Ποιά φυλετικά μας γνωρίσματα και χαρίσματα ενωτικών αδερφικών α-

ξιών, θα μας αφήσουν ανόθευτα, οι αρειανοί των κ.κ. Κούλ, Γκένσερ, Σλέσιγκερ και Σία, και του βρικολακισμένου νεοναζισμού η βία; Σε ποιά Μάαστριχτ μπορούμε να εμπιστευτούμε τους αγγλογάλλους του πανούργου φλεγματισμού και του προδοτικού αντιφασισμού; Πώς να λησμονήσουμε τις βαριές κληγές που δεν έκλεισαν ακόμα, τις ήττες, τις ντροπές και τους εθνικούς αποδεκατισμούς του 1897, του 1922, του 1944, και του 1974 στην Κύπρο μας;

Τα ΜΜΕ στη χώρα, μας τριβελίζουν με τα ξενομανή και ξενοφέρτα ήθη. Είναι η γίμνια τους από Ελλάδα κι ελληνοισμό. Είναι, η λησμοσύνη κ' η αχαριστία, ή και η άγνοια πως, από τούτον τον άγιο τόπο, ξεπήδησαν όλα τα υψηλά ανθρώπινα ιδανικά. Οι μεγάλες αξίες και μορφές της προόδου, που με τα φώτα τους καταιύγασαν την οικουμένη, και εκπολίτισαν την ανθρωπότητα. Είναι η ασέβεια και η ασέλγεια στην ακοθησαιφισμένη ιστορία μας! Είναι η εσκεμμένη περιθωριοποίηση και λήθη του 1821 και του αζεκέραστου μεγαλείου του λαού μας στα 1940 - 45...

Ενώ θα έπρεπε να καλλιεργούν την ορμή και τη δύναμη της δημιοφυγικής ελληνικής ψυχής!

Αυστυχώς, στα ΜΜΕ, δεν βλέπουμε καθόλου αναλαμπές στον ορίζοντα της γνώσης και της ελληνόπρεπης μόρφωσης.

Εκτοκίζουν συστηματικά το βιβλίο, από το προσκήνιο της τηλεοπτικής προβολής. Το βιβλίο που είναι το πιο σίγουρο και κλασικό μέσο κατάκτησης γνώσεων, παιδείας και αγωγής.

Οι εδώ κατέχοντες την ισχύ των όπλων, των εξουσιών και των νόμων, κατέχουν και τα μέσα προπαγάνδας στα χέρια τους. Αλλά, επιδίδονται μέρα νύχτα, με γκεμπελιστικές μεθόδους, σε κλύσεις εγκεφάλων των αφελών, καθώς και το λαό τον υποβαθμίζουν σε όχλο, και τονε κουμαντάρουν όπως τους συμφέρει, για τα κομματικά και ολιγαρχικά κατεστημένα.

Τύπος, τηλετιφλώση και ραδιόφωνο, όλα (εκτός των ορισμένων χτυπητών εξαιρέσεων) είναι ίδια, σαν να μοιάζουν ξιδοβαρέλα, όπου τ' αφεντικά, αλλάζουν τις τάξεις ή κομπανίες, κ' αλλάζουν τους βιολιτζήδες τους, μα τα νταούλια μένουν όμοια(!)

Επιβάλλουν με τα ΜΜΕ μια πολιτική νοσηρή, εθνοκτόνα διαστρεμμένη πολιτιστικά, που μας θυμίζει και το στίχο καλιάς ποιήτριας: «Κεϊκόνα σου είμαι και σου μοιάζω...». Τα μεγάλα

δημοσιογραφικά και ραδιοτηλεοπτικά συγκροτήματα, έχουν και τη στεγανότητά τους και τ' απαραβίαστα όριά τους, για τους έχοντες πνευματική και ψυχική υγεία, και θαρραλέο υπόβαθρο εκφραστικής αλήθειας, έξω βέβαια από τις γνωστές παρεοφάτριες και ιδιοτέλειες. Δεν αντιδिकούμε προσωπικά με κανέναν. Γνωρίζουμε πολλά από τα του οίκου τους, που θά 'πρεπε όλα να βγαίνουν «εν δήμω». Αλλά ποιός να τους δώσει να λάβουν «τα του Καίσαρος τω Καίσαρι»;

Εδώ, απλά επισημαίνουμε ύστερ' από άλλες πάλληλες διαπιστώσεις, μια κατάσταση, τα αίτια που τη δημιουργούν, το ρόλο των ΜΜΕ και τ' αποτελέσματά τους. Κι ως ποιά βαθμό είναι βλαβερή για την κοινωνία μας και αλλοτριωτική για τη νεολαία μας, με τα ποδόσφαιρα, τους χούλιγκανς, τα πορνο-σίριαλ, τα έξω από κάθε μέτρο και σοβαρότητα διαφημιστικά τους «σποτ» κ.λπ.

Υπάρχουν βέβαια και οι γνωστές, γενναίες δημοσιογραφικές κι αληθινές φωνές, με τον τολμηρό ρεαλισμό τους, πάνω στις κοινωνικοπολιτικές και ιστορικές αλήθειες, που τις τιμούμε και τις επαινούμε, ιδιαίτερα στο συγκρότημα της πλατιάς δημοκρατικής παράταξης... Αλλά, μετριούνται στα δέκα δάχτυλα. Άξιος ο μισθός αυτών των λιγοστών παλικαρόψυχων ανδρών, που έχουν «*θρησκεία τους την Αλήθεια*», όπως θα 'λεγε κι ο Ραμπιτράνθ Ταγκόρ. Αυτοί ξεχωρίζουν και διαχωρίζουν τη θέση τους, από τον ψεύτικο κι απατηλό προσχηματικό «πλουραλισμό». Γιατί, οι δήθεν «πολυφωνίες» γίνονται «στάνταρ» ολιγοφωνίες(!) Και οι τάχα «ελεύθερες» τυπο-ραδιο-τηλεπικοινωνίες, μεταβάλλονται σε φιλιππινέζικες των κυρίων τους υπηρεσίες.

Αυτές οι συνιστώσες, δρύνει ύπουλα σαν τα σαράκια, και μάλιστα με το πρόσχημα της «δημοκρατίας». Τι κρίμα για την τόσο κακοποιημένη και κακοπαθημένη λέξη, που θα πει: κράτος του δήμου, δηλ. κράτος του λαού, και που ποτέ εδώ, δεν υπήρξε αφότου τη γέννησε ο Σόλωνας και την τελειοποίησε ο Κλεισθένης και ο Περικλής... Οι αληθινές εικόνες των πραγμάτων, πέρα από τις προσποιήσεις, τις υποκρισίες και τις απάτες, αντικαθρεφτίζουν στην ουσία και στο βάθος σύγχρονες μορφοποιημένες δουλείες, πρώτα οικονομικές και στη συνέχεια πνευματικές και ηθικές. Κι ως βλέπουν οι κοντόφθαλμοι και ραγιαδάδες λαοί... το

δέντρο... μα χάνουνε το δάσος!

Όμως υπάρχουν γνήσιοι Έλληνες, λεβέντες, πατριώτες, που δεν ανέχονται να τους καθορίζει ο εοκατζής ή νατοϊστής ευρωπαίος ή αμερικάνος, τα πολιτιστικά και μορφωτικά προγράμματά τους. Δεν υποκύπτουν στην υποταγή και την υποτέλεια. Έχουν το σθένος να διεκδικούν εθνική ανεξαρτησία. Να ζητούν δικαιοσύνη και σκληρή τιμωρία σε όλα τα εκούσια, τρομερά κι απάνθρωπα εγκλήματα. Να επιδιώκουν τον έλεγχο, την καλόπιστη κριτική, την ευταξία και να εξορκίζουν την καμουφλαρισμένη οικονομική σκλαβιά και αναρχία.

Τα ΜΜΕ στη χώρα, περιορίζουν τους ορίζοντες της σκέψης, της επιστήμης και της ανθρωπιστικής αγωγής. Έχουν παραγίνει τα κυκλώματά τους, με τις παραπροβολές, τις συγχισμένες και αφηρημένες έννοιες, και τις γλωσσικές τους ασυναρτησίες. Διατρέφουν τον παραλογισμό και την αναισχυντία. Επηρεάζουν και οδηγούν τους νέους στα ναρκωτικά, στην πορνεία, στη διαστροφή, στην ασέβεια, στην αμορφωσιά, στην αλητεία, στην ανεργία και στη ληστεία, σε μεσαιωνικές μεταφυσικές και σχιζοφρενικές ιεροτελεστίες, μαύρες μαγείες «γκορού» και «βοντού» ελεεινά κι ανομολόγητα όργια τυχοδιωκτισμού, τρέλας και απάτης.

Η παραπληροφόρηση των ΜΜΕ είναι πάντα στην ημερήσια διάταξη. Ό,τι κελεύει το CNN, σαν αρχιπάτρωνας όλων των καναλιών Ευρώπης - Αμερικής και Ασίας.

Αποτελούν λαμπρή εξαίρεση, φωτεινές και διδαχτικές οάσεις, ευτυχώς κάποιες αξιοθαύμαστες φυσιοδιφικές και ζωολογικές εκπομπές της ET-2, όπως και οι εξερευνητικές θαλασσινές περιπέτειες και οι πανώριοι και πολύμορφοι βυθοί του Κουστό. Καθώς και οι γύρω από τρομερές κοινωνικές αδικίες, αθλιότητες και τρέλες, ελάχιστες αποκαλυπτικές εκπομπές που καθρεφτίζουν την εκφυλισμένη, ελεεινή και χρεωκοπημένη αστική κοινωνία, γνωστών και τολμηρών δημοσιογράφων.

Οι επιβήτορες των εξουσιών και των πολυεθνικών εταιριών, κρατούν σαν κόρες οφθαλμών όλα τα ΜΜΕ. Ως και τις χρονιάρες μέρες που περνάν, όπως εφέτος τόσο άχαρες και μελαγχολικές, τίποτα προκομένο κι ελληνικό δεν είχαν στα μονότονα 24ωρά τους, από την τόσο πλούσια πολιτιστική μας κληρονομιά. Κι όμως, η τέχνη, η κλασική ελληνική και ρεαλιστική τέχνη, έχει πάντα τη δύναμη να παρηγορεί, να

Δημιουργοί του Θεάτρου μας

Αναμνήσεις (Α' Τόμος)

Πνευματικοί ηγέτες

και σκηνοθέτες

Του Θάνου Κωτσόπουλου

Τιμητικά Πρωτοσέλιδα

Κυβέλη

Η Κυβέλη Αδριανού, γεννήθηκε στην Αθήνα, το 1887. Εμφανίστηκε από τα 13 της χρόνια σε Διαγωνισμό αριστερίας

φωτίζει, να τονώνει και να ενισχύει τον κόσμο, με τον υπέρτατο δικαιοκρίτη λόγο, τον ήχο, την εικόνα, με το κνέμα και το αίσθημα, με την αγάπη στο συνάνθρωπο, στην ειρήνη και στο καλό του συνόλου. Με την ελπίδα πως γρήγορα θ' αστράψει πάλι φως, για να γνωρίσουν οι λαοί τον εαυτό τους και να λυτρωθούν, με τα χαρακτηριστικά ιδιότυπα και ιδιόμορφα στοιχεία του ιδιάζοντα γηγενή και ανάλογα παραδοσιακού και ανανεωτικού τους πολιτισμού.

Α. Μάλαμης
8.193

στον Παρνασσό το 1900 και διακρίθηκε. Το 1901 την προσέλαβε ο Χριστομάνος στη «Νέα Σκηνή» του και πρωτόπαιξε στην «Άλκηστη» του Ευριπίδη ως κορυφαία. Έπειτα στο ρόλο της Ιουλιέτας του Σαίξπηρ και στή συνέχεια πρωταγωνίστησε σε έργα Τολστόη, Ίβεν, Γκολντόνι, Αντρέεφ, Στρίντμπεργκ κ.α. Της έψαλαν διθιράμβους όλοι οι κριτικοί. Το 1906 έφυγε από τη «Ν. Σκηνή». Στα 1908 συγκρότησε δικό της θίασο που σημείωσε θριαμβικές επιτυχίες ως το 1932, με ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο. Μετά την Κοτοκοιάλη, η Κυβέλη αναγνωρίστηκε ως μεγάλη ηθοποιός. Από το 1932 μέχρι το 1942 βρέθηκε εξαιτίας οικογενειακών προβλημάτων, έξω από το θέατρο. Στο μεταξύ είχε παντρευτεί τον Γ. Παπανδρέου και το 1944 ταξίδεψε μαζί του στη Μ. Ανατολή...

Στο θέατρο επανήλθε το 1950 και σαν πρωταγωνίστρια στο Εθνικό, στο ΚΘΒΕ και σε άλλους θιάσους. Πέθανε στα γηρατειά της στην Αθήνα.

Α. Μ.

Ο ηθοποιός δεν «ζει», δυστυχώς, παρά μόνο όσο διαρκεί η παράσταση. Τον θυμόμαστε, βέβαια, πάντα σε μια δημιουργία του, αλλά έρχεται η στιγμή, που ακόμα κι αυτήν την έντονη θύμηση της πιο εξαιρετής δημιουργίας του την ξεθωριάζει και στο τέλος την θάβει ο χρόνος. Το άθροισμα από πολλές ερμηνείες ενός ηθοποιού, δημιουργεί μια γενική εντύπωση για την προσωπικότητά του, κι αυτήν, κυρίως, έχουμε υπ' όψει μας όταν μιλάμε γι' αυτόν. Αλλά, οι ζωντανές στιγμές της κάθε δημιουργίας του ηθοποιού υπάρχουν, όσο τις ζούμε μαζί του — σαν θεατές ή σαν ηθοποιοί — την ώρα που γίνονται. Ύστερα, χάνονται. Ευτυχώς, που έχουμε τη δυνατότητα να τις ξαναζητήσουμε, αν έχουμε το πάθος να ξαναχαρούμε τις στιγμές αυτές, ξανακηγαίνοντας να δούμε την παράσταση. Αλλά, εκτός από εμάς τους ηθοποιούς, που παίζουμε δίπλα στους συναδέλφους μας, και ζούμε την τέχνη τους, σε κάθε ανάσα τους, ή τους παρακολουθούμε κατά τη διάρκεια των δοκιμών, ή των παραστάσεων — όταν δεν παίζουμε —, κοινός από τους θεατές κηγαίνει να ξαναδεί μια παράσταση. Εκτός αν είναι πολύ υπεύθυνος κριτικός. (Θυμάμαι τον καθηγητή του Πανεπιστημίου Ανδρεάδη που έγραφε κριτικές για τις παρα-

στάσεις μας, ότι έβλεπε δυο φορές ένα έργο κι ύστερα έγραφε την κριτική του). Όμως από τους απλούς θεατές λίγοι, πολύ λίγοι είναι εκείνοι που αισθάνονται την ανάγκη να πάνε και δεύτερη φορά να δούνε μια παράσταση, για να την αφομοιώσουν καλύτερα. Οι πιο πολλοί θεατές χαίρονται για μια μόνο φορά τις «βιωμένες» στιγμές του ηθοποιού, συγκινούνται απ' αυτές, αλλά, όπως είναι φυσικό, δεν μπορούν να επανέλθουν σ' αυτές, όπως σ' ένα βιβλίο, ή έναν πίνακα ζωγραφικό. Κι εκείνο που τους απομένει, είναι η γενική εντύπωση από όλη την παράσταση κι από την ερμηνεία του καθενός ηθοποιού ξεχωριστά - ώσπου να σβήσει κι αυτή.

Πολύ συχνά, ωστόσο, οι θεατές, καθώς βλέπουν για πρώτη και μοναδική φορά μια παράσταση αποχτούν μια συγκεκριμένη εικόνα για πολλά πράγματα.

Η τραγική μοίρα του ηθοποιού, βρίσκεται στη ρευστότητα της τέχνης του, στο φευγαλέο πέρασμα της προσωπικότητάς του προς από τα μάτια των θεατών. Και βέβαια το ίδιο συμβαίνει και με τον μουσικό και με τον τραγουδιστή. Υπάρχουν τέχνες που δεν απθανατίζονται εκτός αν τις αιχμαλωτίσουμε, με τεχνικά μέσα, με τον κινηματογράφο, την τηλεόραση ή το ραδιόφωνο, μέσα, που μας αποκόπτουν από το ζωντανό θέαμα κι ακρόαμα. Το θέατρο είναι μια τέχνη που ζει μόνο πάνω στη σκηνή.

Η Μαρίκα και η Κυβέλη υπήρξαν οι δυο πολύ μεγάλες του Ελληνικού Θεάτρου και το σφράγισαν με την τέχνη τους επί δεκαετίες. Εγώ δεν ανορώθηκα κοντά τους, για να μπορώ να δώσω μian ελάχιστη έστω εικόνα της τέχνης τους. Ούτε είμαι ιστορικός για να επιχειρήσω να δώσω έστω και εξωτερικά όλη τη δράση τους. Οι εμπειρίες μου, λοιπόν, είναι αδύνατες και γενικές, όπως κάθε θεατή, που αξιώθηκε να τις δει, έξω απ' τα λίγα προσωπικά βιώματα, στα οποία περιορίζομαι.

Την Κυβέλη την πρωτόειδα στη «Ζήλεια» του Αρτζιμπάτσεφ. Και πώς να σας μεταδώσω το θάμπος μου; Ήταν αυτό που έζησα τότε, κυριολεκτικά μεταρσιωμένος, και που τώρα δεν μπορώ να το εκφράσω με λόγια. Αυτό μόνο μπορώ να πω: ήταν ένα θεσπέσιο όραμα, που με γέμιζε γοητεία, με συνέπαιρνε με το μελωδικό άκουσμα της φωνής του, μ' αναστάτωνε με τη θηλυκιά παρουσία του. Το έργο δεν το

θυμάμαι. Θυμάμαι μόνο εκείνη, την πληθωρική, την πανώρια γυναίκα, που αναστάτωνε τους ανδρικούς ήρωες με την ύπαρξή της και ξεσήκωνε το πάθος της ζήλειας στις ψυχές τους.

Και, ξαφνικά, μια μέρα, έπαιξα μαζί της.

Είναι συγκλονιστικό να συναπαντιέσαι με τα είδωλά σου. Έτσι συναπαντήθηκα και με την Παξινού, την Κατερίνα, την Παπαδόκη, τον Βεάκη, τον Ροζάν, τον Μινωτή, τον Γληνό, τον Δενδραμή, τον Παπά, τον Μυράτ, τον Γαβριηλίδη, τον Παρασκευά, τον Καρούσο, τον Αυλωνίτη, τον Δεστούνη, τον Μαμία, τον Κατράκη, τον Ευθυμίου, τον Τσαγανέα και άλλους πολλούς συναδέλφους μου.

Έπαιξα, λοιπόν, με το είδωλό μου, τη μεγάλη Κυβέλη. Και πώς; Ήμουν ο Τριγκόριν στον «Γλάρο» και ήταν η Ειρήνα Νικολάγιεβνα Αρκαντίνα, κυρία Τρέπλεφ η παλιά δοξασμένη ηθοποιός, που μακριά τώρα από τη δράση καθώς το θέλει το έργο έπαιζε τόμπολα τα βράδια, για να σκοτώνει την ανία της, μ' όλους εκείνους, που είτε ανήκαν στην οικογένειά της είτε ήταν διαβατικοί απ' το κτήμα του Σόριν, του αδελφού της.

Και το καταπληκτικό για μένα: η Κυβέλη - Αρκάντινα ήταν ερωτευμένη μαζί μου (δηλαδή με τον Τριγκόριν) κι έπεφτε στο πάτωμα, αγκάλιαζε τα γόνατά μου, μου φιλούσε το χέρι και μου 'λεγε: «Θησαυρέ μου, παλαβέ, θέλεις να κάνεις τρέλες, μα εγώ δε θέλω, δε θα σ' αφήσω. Είσαι δικός μου, δικός μου...».

Τι απίστευτη ευτυχία! Συλλογιζόμουν. Να παίξω με την Κυβέλη και ν' ακούω εκείνα τα λόγια απ' τα χείλη της, έστω κι αν τα υπαγόρευε το έργο!...

Μα κι αυτό ανήκει στις μεγάλες ευδαιμονίες που νιώθει ο ηθοποιός, στις μεγάλες τύχες που προσφέρει το θέατρο.

Μιαν ακόμα υπέροχη γεύση δοκίμασα από τη θεία τέχνη της Κυβέλης στο «Μυστικό της Κοντέσσας Βαλέραινας» του Γρηγορίου Ξενοπούλου. Εκεί ήμουν γιός της κι έκλαψα στο τέλος μ' αληθινά δάκρυα για το θάνατό της, σαν να 'χε συμβεί πραγματικά.

Αλλά στο έργο αυτό, θέλω να ξανατονίσω τις άφταστες ικανότητές της που χαϊρόμουν κάθε στιγμή. Και να υπογραμμίσω, εκτός από την υποκριτική της, τον τρόπο, την τεχνική, με την οποία έπαιζε. Πόσο διαφορετικό είναι το θέατρο σήμε-

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΙΔΕΡΗΣ

Ο Ιστορικός του Νεοελληνικού Θεάτρου
Του Μιλτού Τσίρκα

...Όταν εγκατέλειψα τις νομικές σπουδές, έδωσα εξετάσεις για να μπω στη Δραματική Σχολή του «Ωδείου Αθηνών». Διάλεξα τη συγκεκριμένη αυτή Σχολή, γιατί φημιζόταν για τους δασκάλους της. Υποκριτική δίδασκαν οι κορυφαιοί του θεάτρου μας: Αιμίλιος Βεάκης και Δημήτρης Ροντήρης. Τα θεωρητικά μαθήματα, δηλαδή Ιστορία Θεάτρου και Δραματολογία, τα δίδασκε τι σύμπτωση! - ο καλός μου δάσκαλος απ' το Γυμνάσιο, ο Γιάννης Σιδέρης, που τόσο ήταν το πάθος του για το θέατρο, ώστε δίδασκε και σ' όλες σχεδόν τις άλλες Δραματικές Σχολές.

Ο Γιάννης Σιδέρης ήταν φανατικός δη-

ρα από την άποψη της υποκριτικής! Μιλάμε γρήγορα πολλές φορές και χωρίς να αισθανόμαστε— προσπερνούμε τις λέξεις, σα νά 'ναι ασήμαντες. Και όμως, οι λέξεις! Αυτές, όπως είπε κι ο Λώρενς Ολίβιε, είναι το παν. Αυτές περιέχουν το μέγα βάθος της Τέχνης. Η Κυβέλη δεν άφηνε λέξη που να μην τη γεμίσει με παίξιμο, με ουσία, με συναίσθημα δηλαδή και χρώμα.

Έτσι έπαιζε κι η Μαρίκα κι ο Βεάκης κι όλοι οι μεγάλοι μας...

Τι κρίμα που η τέχνη μας, η τέχνη του ηθοποιού, ξεφτίζει μέρα με την ημέρα και παύει να γίνεται τελετουργία!

Πρέπει να ξαναγυρίσουμε στις πηγές της Τέχνης μας, ξαναμελετώντας το όλο θέμα του θεάτρου.

Θάνος Κωτσόπουλος

μοτικιστής και μάλιστα σε μια εποχή που χρειαζότανε πολύ τόλμη και μόνο για να το ξεστομίσεις.

Σοφός άνθρωπος και απλός. Πάντα χαμογελαστός. Αποκτούσε αμέσως φιλίες με τους μαθητές του. Θιμάμαι το μάθημά του στο Γυμνάσιο, γινόταν με τρόπο πολύ ευχάριστο. Και λέω «γινόταν» και όχι το «δίδασκε», γιατί μας έδινε την εντύπωση, με τη συμμετοχή που είχαμε όλοι μας, ότι εμείς διδάσκαμε.

Και να πώς γινόταν αυτό:

Μας διηγόταν ένα μύθο δικής του επινόησης. Συνήθως μια ιστορία περιπετειώδη, με κειρατές. Μας έλεγε, σε χοντρές γραμμές, την υπόθεση και το θέμα αυτό, μας το έδινε να το αναπτύξουμε στο σπίτι μας, σαν έκθεση. Στο άλλο μάθημα, διάβαζε ο καθένας αυτό που έγραψε και πάνω εκεί έκανε διορθώσεις ορθογραφίας, γραμματικής και σύνταξης. Κι αυτό δεν το έκανε μόνος του, αλλά με τη συμμετοχή όλων μας. Ρωτούσε, δηλαδή, αν ήταν σωστή η φράση όπως ήταν γραμμένη και πώς θά 'πρεπε να διατυπωθεί. Έτσι μας μάθαινε να γράφουμε σωστά την ελληνική γλώσσα.

Αυτό ήταν το σύστημά του και το ιδιαίτερο γνώρισμα της προσωπικότητάς του. Ασκούσε μια επίδραση ευεργετική επάνω μας και είχε μια ακτινοβολία θαμπωτική.

Ο Γιάννης Σιδέρης δεν ήταν μόνο καθηγητής των Νεοελληνικών στα Γυμνάσια, ήταν και Δάσκαλος των θεωρητικών στις Δραματικές Σχολές και επιπλέον ήταν ιστορικός του θεάτρου και ιδρυτής του «Θεατρικού Μουσείου».

Όταν με πρωτοείδε στη Δραματική Σχολή ξαφνιάστηκε και μου είπε αστειωόμενος:

— Αμάν, δε θ' απαλλαγώ ποτέ από σένα:...

— Εσείς φταίτε, που έχετε τόση γοητεία!... Του αποκρίθηκα κι εγώ γελαστά.

Το καλαμπούρι το είχε μέσα στο αίμα του.

Τώρα στη Δραματική, παρόλο που δεν είχε να κάνει με μαθητούδια του Γυμνασίου, αλλά με μεγάλα παιδιά, σπουδαστές πλέον, το σύστημα διδασκαλίας του, σε βασικές γραμμές, ήταν το ίδιο. Μάθημα με συζήτηση και με κάποιες εύθυμες νότες. Του άρεσε να έχει μια αμεσότητα με τους μαθητές του, γι' αυτό δημιουργούσε μια ζεστασιά γύρω του.

Είχε μια εκλεπτισμένη αίσθηση του χιούμορ, κι είχε μια σπάνια λεπτότητα στη συμπεριφορά του προς τους μαθητές του. Ακόμα και την παρατήρηση που ήθελε να σου κάνει, προσπαθούσε να μη σε πιάσει, την έκανε μ' έναν τρόπο ιδιόρρυθμο, εντελώς προσωπικό, θα έλεγα αμίμητο.

Θυμάμαι, κάποια φορά στο μάθημά του, η μαθήτριά Πόπη Κόντου, ήταν ανήσυχη, κάτι την απασχολούσε, προφανώς κάποιο ραντεβού, και δεν είχε την προσοχή της στο μάθημα. Κι όσο πέρναγε η ώρα και το μάθημα συνεχιζόταν, τόσο και περισσότερο η Πόπη αδημονούσε και κοίταγε διαρκώς το ρολόι της και κάπου - κάπου το κούρντιζε, έτσι από αμηχανία. Έγινε αυτό αντιληπτό απ' τον δάσκαλο και σε κάποια στιγμή, δεν άντεξε άλλο, και της είπε χαριτολογώντας:

Αχ, πώς θά 'θελα να ήμουν ρολογάκι στο χεράκι σου!...

Ε, μα τότε, κύριε καθηγητά, πετάχτηκα και είπα εγώ, θα σας κούρντιζε συνέχεια!...

Και μήπως τώρα τι κάνει;... Ατάκα ο δάσκαλος.

Γέλια και ιλαρότητα στην αίθουσα. Εκτονώθηκε ο δάσκαλος, η Πόπη επανήλθε στη δέουσα προσοχή του μαθήματος και η τάξη αποκαταστάθηκε. Πολλές φορές το μάθημά του το απλοποιούσε, το έφερνε σε πεζές, πολύ προσιτές διαστάσεις. Κάποτε, στο μάθημα της Δραματολογίας για την αρχαία αττική κωμωδία, για να μας δώσει να καταλάβουμε ότι ο Αριστοφάνης τα θέματά του τα αντλούσε από την καθημερινότητα της ζωής, μας είπε ότι ο Αριστοφάνης δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά ένας επιθεωρησιογράφος της εποχής του, ένας, ας πούμε, Σακελλάριος.

Σακελλάριος;... κάναμε εμείς με απορία.

Ναι, αλλά τι Σακελλάριος!... Συμπλήρωσε αμέσως ο δάσκαλος, με μια χαρακτηριστική κίνηση του χεριού του, που ήθελε να δείξει τη μεγαλοσύνη του αρχαίου κωμωδιογράφου.

Ο Γιάννης Σιδέρης την εποχή εκείνη (1948) είχε γράψει ένα καινούργιο θεατρικό έργο: *«Γ' άγρια χρόνια»*. Παλαιότερα είχε γράψει άλλα δύο: την *«Κυρά Φροσύνη»* και *«Στη μέση του δρόμου»*, που γνώρισαν και τα δύο σκηνική επιτυχία.

Το θέμα του τελευταίου του έργου, αναφέρεται στην Κατοχή. Το ανέβασε ο

Θίαςος Καρούσου με σκηνοθεσία Σωκράτη Καραντινού. Αν και οι συντελεστές ήταν αξιόλογοι, ωστόσο το έργο δεν ευτύχησε. Γνώρισε τρομερή αποτυχία. Η παράσταση ήταν ένα φιάσκο - έτσι χαρακτηρίστηκε ομόφωνα από κριτικούς και κόσμο - και σε δυο μέρες το έργο κατέβηκε.

Το περίεργο είναι πως κατά την ανάγνωση, όλοι είχαν μείνει ενθουσιασμένοι. Δεν ξέρω τι έφταιξε. Ίσως δεν έπεσε στα κατάλληλα χέρια. Ακόμα και ο Βεάκης, όταν το διάβασε, κανα-δυο βδομάδες πριν απ' το ανέβασμα και πήγα στο σπίτι του να πάρω το δαχτυλογραφημένο έργο, μετά από σχετική παράκληση του Σιδέρη, μου είχε πει πως το έργο είναι συγκλονιστικό και πως το ρόλο της μάνας, μόνο μια Παξινού θα μπορούσε να τον αποδώσει.

Ο Σιδέρης είχε βγάλει σε βιβλίο τη μελέτη του, το *«Κωμειδύλλιο»*. Επίσης έγραψε μια συλλογή ποιημάτων, με τίτλο *«Τραγουδώντας»* κι έκανε τρεις μεταφράσεις, απ' όσο ξέρω: τον *«Πλούτο»* του Αριστοφάνη και δύο του Πλάυτου, τους *«Μέναιχμους»* και το *«MILES GLORIOSUS»*.

Για την όλη προσφορά του, τιμήθηκε απ' την Πολιτεία με το παράσημο του Ταξιάρχη Φοίνικος.

Όμως, το μεγάλο όνειρο της ζωής του, όπως συχνά μας ξομολογιότανε ο ίδιος ο Σιδέρης, ήταν να γράψει την *«Ιστορία του Νεοελληνικού Θεάτρου»*.

Τον Α' τόμο τον είχε εκδόσει, τότε που μαθήτευα στη Σχολή, κι έπιασε το Θέατρο απ' το 1794 μέχρι το 1908. Είχε έτοιμο και τον Β' τόμο, συνέχεια απ' το 1908 μέχρι το 1944. Κι επειδή, όπως μας έλεγε, αναφέρεται σε ηθοποιούς, σκηνοθέτες και συγγραφείς που ζούσανε, δεν αποφάσιζε την έκδοσή του, γιατί δεν ήθελε με τα σχόλια και την κριτική που έκανε, να κακοκαρδίσει ανθρώπους που τους έβλεπε καθημερινά και που πιθανόν κατά τα άλλα, να του ήταν αγαπητοί.

Δεν είχε άδικο, βρίσκω δικαιολογημένους τους δισταγμούς του. Πολύ δύσκολα γράφεται η ιστορία στην εποχή της που διαδραματίζεται. Για την αντικειμενικότητα της κρίσης χρειάζεται η απόσταση του χρόνου, ώστε ο ιστορικός να βρίσκεται μακριά από την ψυχολογική φόρτιση των γεγονότων και να στέκεται πάνω από προσωπικές εμπάθειες και συναισθηματισμούς.

Άραγε ο Σιδέρης μπόρεσε να ξεπεράσει αυτόν το σκόπελο στον Β' τόμο του έργου του, που δεν έχει εκδόσει, αλλά που έγραψε στη ροή των γεγονότων και κάτω από την επίδραση ενδεχομένων προσωπικών συμπαθειών ή αντιπαθειών;

Επίσης έχει δημοσιεύσει στην περιοδική δίμηνη θεατρική επιθεώρηση του Κώστα Νίτσου «ΘΕΑΤΡΟ» και στα τεύχη από Νο 13 μέχρι Νο 21 τη μελέτη του «Ο Σαίξπηρ στην Ελλάδα». Στο ίδιο περιοδικό και στα τεύχη από Νο 49 μέχρι Νο 58, δημοσιεύει την αυτοβιογραφία του, με τίτλο «Έγκυρα».

Και στα δυο αυτά έργα, δε βρίσκει ούτε μια καλή κουβέντα να πει για τον Δημήτρη Ροντήρη. Όλα του Ροντήρη είναι στραβά κι ανάποδα.

Φαίνεται πως τα προσωπικά τους πάθη ήταν αβισσαλέα.

Ο Γιάννης Σιδέρης δεν έγραψε μόνον αυτά, έχει δημοσιεύσει κι άλλα πολλά θεατρικά άρθρα, κριτικές και μελέτες. Ανυφέρω μόνο τις μελέτες του: «Το 1821 και το θέατρο» στο Χριστουγεννιάτικο τεύχος της «Νέας Εστίας» του 1970 και την «Ελληνική Οπερέτα», που έγραψε με αφορμή το θάνατο της Αφροδίτης Λαουτάρη, στο περιοδικό «Θέατρο» του Κ. Νίτσου, τευχ. 46 - 48.

Σταχυολογώ αμέσως παρακάτω αποσπάσματα απ' όσα ειπώθηκαν για τον Γιάννη Σιδέρη, με την ευκαιρία των εγκαινίων της λειτουργίας του Θεατρικού Μουσείου στην καινούργια του στέγη (στο Πνευματικό Κέντρο της Αθήνας), παρμένα απ' το «Θέατρο του Κ. Νίτσου, τεύχος 55 - 56. Η εκδήλωση αυτή γίνεται ένα χρόνο και πλέον μετά το θάνατο του Σιδέρη.

Ο Αλέκος Λιδωρίκης, μεταξύ άλλων, είπε:

«...Στα 1937 ο Θεόδωρος Σινωδινός πηγαίνει στη Βιέννη να παρακολουθήσει κάποιο θεατρικό συνέδριο. Εκεί βλέπει, θαυμάζει, το τοπικό Θεατρικό Μουσείο. Και επιστρέφει στην Αθήνα, με την ιδέα να εισηγηθεί σαν Πρόεδρος της Εταιρίας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων, την ίδρυση ενός παρόμοιου στον τόπο μας.

...Και η μελέτη, ο δρόμος προς την πραγματοποίησή του, αφέθηκε στα χέρια του Σιδέρη.

Με την εμπιστοσύνη που ενέκνε, με την πειθώ που ασκούσε, με το ιερό κέϊσμα που τον χαρακτήριζε, άρχισε να μαζεύει τις πρώτες δωρεές, τα πρώτα θυμη-

τικά, τα πρώτα αποκτήματα. Το «Μουσείο» έπαιρνε κάποια μορφή...».

Ο Κώστας Κροντηράς, είπε:

«...Δεν ήταν μουσειολόγος ο Γιάννης Σιδέρης. Δεν είχε ειδικές μουσειακές γνώσεις για το πώς οργανώνεται, συντηρείται, λειτουργεί και εξελίσσεται ένα Μουσείο και μάλιστα θεατρικό, στην πατρίδα του θεάτρου, την Αθήνα. Ήταν όμως ένας ακούραστος ερευνητής και μελετητής, που με την τέλεια φιλολογική του κατάρτιση ασχολήθηκε από νέος με το Νεοελληνικό θέατρο, αφιερώνοντας σ' αυτό μια ολόκληρη ζωή...».

Ο Μάριος Πλωρίτης, είπε:

«...Το Νεοελληνικό μας θέατρο ευτύχησε ν' αποκτήσει πολλούς και σπουδαίους εργατές — δημιουργούς κι ερμηνευτές — που θεμέλιωσαν και πύργωσαν το οικοδόμημά του. Είχε όμως ένα μοναδικό εραστή, που ήταν και ασκητής μαζί. Με την πιο «ιδανική» έννοια, μάλιστα: περιπαθής κι ανιδιοτελής, ακούραστος κι αγέραστος, αιώνια πιστός κι αλύγιστα αφοσιωμένος. Μια ολόκληρη ζωή, απαρνήθηκε τα πάντα, χωρίς ποτέ να παίρνει τίποτα. Και τὰ 'δινε με άφατη χαρά, δίχως καμιά αίσθηση «θησίας», γιατί απλούστατα το «είδωλό» του, ήταν η ύπαρξή του η ίδια. Ο Γιάννης Σιδέρης ζούσε για το θέατρό μας και ξόδευε όλη του τη ζωή, για να επιζήσει το θέατρό μας στη μνήμη των νεότερων...».

Ο Μάνος Κατράκης, είχε τονίσει:

«...Θέλω ειθίς να πω, ότι η ευγνωμοσύνη όλων εμάς των θεατρίνων στη μνήμη του Γιάννη Σιδέρη είναι τεράστια. Ίσως, για τον πολύ κόσμο, η σημερινή μέρα, να 'ναι σαν όλες τις άλλες. Ίσως τα εγκαινία ενός θεατρικού Μουσείου, να σημαίνουν για πολλούς, απλώς τα εγκαινία ενός χώρου, όπου φυλάσσονται ακολιθωμένες στιγμές του παρελθόντος. Μα εγώ είμαι ηθοποιός. Δηλαδή, ένας άνθρωπος που έχει μοίρα του να υπηρετεί μια τέχνη εφήμερη. Μια τέχνη που ζει, όσο διαρκεί μια θεατρική παράσταση. Μια τέχνη τραγικά δεμένη με τη στιγμή που συντελείται. Μάταια ψάχνεις να βρεις το καλλιτέχνημα μόλις κλείσει η αυλαία. Στο άδειο θέατρο δεν έχει μείνει τίποτα. Πού πήγε η τέχνη του Τόμας Πωπ, του Γουίλιαμ Κεμπ; Τι ακόγινε η τέχνη της Σάρας Μπερνάρ; Κανένας δεν μπόρεσε να μας μεταδώσει κάτι απ' τα θαύματα, που συνέβαιναν στις σκηνές των θεάτρων.

Γι' αι τὸ, για μένα, τον ηθοποιό, η σημερινή μέρα είναι ένας σταθμός. Παραδίδεται επίσημα στο κοινό αι τὸς ο χώρος, ο στοιχειωμένος από αναμνήσεις και θυμητάρια. Αυτὸς ο χώρος που προσπαθεί να μεταφέρει στο σημερινὸ θεατὴ με κοστούμια, φωτογραφίες, προγράμματα, προσωπικά εἶδη κάτω από τη μαγεία και την τέχνη των ανθρώπων, που δημιούργησαν και στέρωσαν το Νέο Ελληνικό Θέατρο. Συγκεντρωμένα ὅλα, ένα - ένα, με αφάνταστες δυσκολίες από το στοργικό χέρι του Γιάννη Σιδέρη. Του μεγάλου μας φίλου, που χωρίς αυτόν η θεατρική τέχνη του πρόσφατου παρελθόντος, θά 'τανε παραπεταμένη κι ἄστεγη. Ξεχασμένη από τους νέους, αυτή η τεράστια πνευματική μας κληρονομιά. Γιατί, αν το θέατρο είναι πραγματικά ο καθρέφτης του πολιτισμοῦ μιας χώρας, τότε η προσφορά του Γιάννη Σιδέρη στον τόπο μας, και με την «Ιστορία του Νέου Ελληνικού Θεάτρου» και με τις ἄπειρες θεατρικές μελέτες του και, φυσικά, με το Μουσείο του - γιατί είναι δικό του, ὁλόκληρο δικό του αυτό το Μουσείο - είναι τεράστια...».

Ο Κώστας Γεωργουσόπουλος, γράφει (Χρονικά '76):

«...Αμφιβάλλω αν υπήρξε πιο ανορθόδοξος δάσκαλος στο ελληνικό κράτος για την επίσημη θεωρία της παιδαγωγικής. Λε μετέδιδε γνώσεις, δε δίδασκε μέθοδο, μονολογούσε, «Θαύμαζε» την ἄγνοια των μαθητῶν του, δεν είχε κανένα πρόγραμμα, δεν απαιτούσε καμιά πειθαρχία, εκδήλωνε φωναχτά τις προτιμήσεις του, πέρα από κάθε δασκαλιστική δεοντολογία, μετέφερε μέσα στην τάξη τα μίσση του και τις αγάπες του. Αν είχε μια μέθοδο ήταν η ανεκδοτολογία και η εμμονή στη φλύαρη λεπτομέρεια.

Κι ὁμως αυτή η ανορθοδοξία ήταν η γοητεία του δάσκαλου Σιδέρη.

...Με το Σιδέρη δε μάθαινες οὔτε την ιστορία του Θεάτρου, οὔτε τη Λογοτεχνία, οὔτε τη Λαογραφία. Μάθαινες ν' αγαπᾶς το Θέατρο, παράλογα, παράφορα.

...Ὅτι αγαπούσε το περιέβαλε με μια στοργή σχεδὸν μητρική. Ἐχανε το μέτρο. Γυθουσιαζόταν και εγκατέλειπε κάθε κριτήριο, εκτὸς από το κριτήριο της ανοχής.

Ὅτι μισούσε το ταπεινὸν, το απωθούσε, ἔχανε πάλι το μέτρο. Ξαντλούσε ὅλα τα ἀπόλυτα κριτήρια, εκτὸς από το κρι-

τήριο της κατανόησης. Ο Σιδέρης προτιμούσε να προδώσει την ιστορία παρά την καρδιά του...».

Το τελευταίό του ἔργο, ήταν: «Το αρχαίο θέατρο στη νέα ελληνική σκηνή, 1817 - 1932». Το ἔργο αυτό, του κατανάλωσε πολλά χρόνια απ' τη ζωή του και τελικά δεν το χύρηκε σαν βιβλίο. Κυκλοφόρησε λίγες μέρες μετά το θάνατό του. Πέθανε το Δεκέμβρη του 1975 σε ηλικία 77 χρόνων.

(Απόσπασμα από ανέκδοτο αυτοβιογραφικό δοκίμιο του ηθοποιού Μίλτου Τσίρκα με τίτλο «Οι Λύσκαλοί μου»)

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΠΟΥ ΤΟ ΑΠΑΡΤΙΣΑΝ - 60 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΤΕ

Του Γιάννη Ξυνόπουλου

Η πρώτη μας Κρατική Σκηνή...

Το Εθνικό Θέατρο... Αλησμόνητες κορυφαίες παραστάσεις ... Κορυφαία ξεχασμένα ονόματα μεγάλων πρωταγωνιστῶν ... 60 χρόνια καλλιτεχνικής δημιουργίας ... Χρέος η ιστορικήθύμηση.

Η πρόδρομος του Εθνικού Θεάτρου υπήρξε το Βασιλικό Θέατρο που λειτούργησε ως «επίσημο θέατρο» από το 1901 ἔως το 1908.

Από τότε πάντα υπήρχαν οι σκέψεις για τη δημιουργία πάνω σε συστηματικότερες βάσεις ενός εθνικού θεατρικού οργανισμού.

Ειδικότερα από το Μάρτιο του 1923, εμφανίζεται η σκέψη αυτή σ' εφημερίδες της εποχής. Η τότε κυβέρνηση αντιμετώπιζε ευνοϊκά το ενδεχόμενο ίδρυσης Εθνικού Θεάτρου. Μάλιστα ο Ιωάννης Γρυπάρης, διευθυντής Γραμμάτων και Τεχνῶν στο Υπουργείο Παιδείας, ἄρχισε να καταρτίζει κάποια σχέδια για την ίδρυση του Θεάτρου αυτού.

Ὅμως τα επακολούθησαντα στρατιωτικά και πολιτικά γεγονότα, είχαν ως αποτέλεσμα τη ματαίωση των προσπαθειῶν αυτῶν. Τελικά ο Γεώργιος Παπανδρέου αναλαμβάνοντας το υπουργείο Παιδείας στην κυβέρνηση Βενιζέλου τον Ιανουάριο του 1930 προτείνει (παρά τις αντιδραστικές διαφωνίες ορισμένων) την ίδρυση του Εθνικού Θεάτρου. Η πρόταση βρήκε σύμφωνο και τον πρωθυπουργό Ἐλευθέριο Βενιζέλο.

Πράγματι στις 13 Μαρτίου 1930 γίνεται η αναγγελία της ίδρυσης του εθνικού θεατρικού οργανισμού.

Την γενική διεύθυνση ανέλαβε ο Ιωάννης Γρυπάρης (απ' τους πρωτεργάτες για την ίδρυση του Εθνικού Θεάτρου).

Το προβλεπόμενο απ' το νόμο 15μελές διοι-

κητικό συμβούλιο με πρόεδρο τον Γεώργιο Παπανδρέου εφήφισε ως πρόεδρο του Εθνικού Θεάτρου τον ιστορικό του Θεάτρου Νικόλαο Λάσκαρη, αντιπρόεδρο τον Γρηγόριο Ξενόπουλο και γενικό γραμματέα τον Άριστο Καμπάνη, ιστορικό της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας.

Πρώτος σκηνοθέτης ορίσθηκε ο Μιλτιάδης Λιδωρίκης.

Η λειτουργία όμως του Εθνικού Θεάτρου άρχισε το 1932 λόγω κάποιων αναγκαιών μελετών και διατυπώσεων, με σκηνοθέτη πλέον τον φωτισμένο, αξέχαστο δάσκαλο Φώτο Πολίτη.

Αμέσως σχεδόν άρχισε να λειτουργεί και η δραματική σχολή του Εθνικού Θεάτρου. Οι πρώτοι ηθοποιοί που κλήθηκαν και προσέφεραν τις πολιτίμες υπηρεσίες τους στην Εθνική μας Σκηνή ήταν οριστικά όλη η αφρόκριμα του τότε θεάτρου μας.

Τους αναφέρουμε με αλφαβητική σειρά Σαπφώ Αλκαίου, Κατερίνα Ανδρεάδη, Θεόδωρος Αρώνης, Γιάννης Αιωνίτης, Σμαράγδα Βεάκη, Αιμίλιος Βεάκης, Γεώργιος Γληνός, Νίκος Δενδραμής, Ηλίας Δεστούνης, Χρήστος Ειθymiός, Μιχάλης Ιακωβίδης, Τζαβαλάς Καρούσιος, Μάνος Κατράκης, Τηλέμαχος Αεπενιώτης, Λουδοβίκος Λούης, Ευάγγελος Μαρμίας, Νέλλη Μαρσέλλου, Αλέξης Μινωτής, Αλίκη Μουσούρη, Κώστα Μουσούρης, Αθανασία Μουστάκα, Μιράντα Μυράτ, Χριστόφορος Νέζερ, Κατίνα Παξινού, Νίκος Παπαγεωργίου, Νίκος Παρασκευάς, Μαρίκα Ραφτοπούλου, Μερσέτη Ραζάν, Νίκος Ραζάν, Μαρία Σαγιάννου, Άννα Σταιριδού.

Το δεύτερο χρόνο λειτουργίας του Εθνικού Θεάτρου στο δυναμικό των ηθοποιών του, προστέθηκαν και η Ελένη Παπαδάκη, η Ρίτα Μυράτ καθώς και οι αριστοίχοι της δραματικής του σχολής: Βάσω Μανωλίδου, Θάνος Κωτσόπουλος, Άρης Μαλλιάρης, Γεώργιος Ταλάνος, Λέλα Ησαΐα, Θάλεια Καλλιγά, Ανδρέας Παντόπουλος.

Σαράντα τιμημένα ονόματα του θεάτρου μας. Ανεπανάληπτοι πρωταγωνιστές που σφράγισαν με την παρουσία τους την ελληνική θεατρική σκηνή.

Οι πιο πολλοί ... σχεδόν όλοι έχουν φύγει... Γι' αυτούς που έχουν φύγει χρέος αποτελεί η θύμηση

Κάποιοι ζουν ακόμα... Γι' αυτούς χρέος αποτελεί η απονομή τιμών από την πολιτεία, γιατί με την Κατερίνα Ανδρεάδη, με τον Θάνο Κωτσόπουλο, με την Μιράντα Μυράτ, με τη Βάσω Μανωλίδου, με την Αλίκη Μουσούρη, την Αλέκα Κατσέλη και με ελάχιστους ακόμα επιζώντες ερμηνευτές, κλείνει μια δοξασμένη και σίγουρα μοναδική εποχή του θεάτρου μας.

Στις 19 Μαρτίου 1932, το Εθνικό Θέατρο εγκαινίασε τις παραστάσεις του με τον «Αγαμέμνονα» και το μονόπρακτο του Ξενόπουλου «Θεός Όνειρος».

Επίσης, ανάμεσα στα πρώτα έργα που παρουσιάσθηκαν ήταν και ο «Ιούλιος Καίσαρ»

του Σαίξπηρ, η «Βαβυλωνία» του Βιζαντίου, ο «Δον Κάρλος» του Σίλλερ, η «Λοκοντιέρα» του Γκολντόνι, ο «Οθέλλος» του Σαίξπηρ κ.α.

Για δύο χρόνια (1932 έως 1934) οι παραστάσεις ανέπνεαν τη μοναδική ευγένεια, το ταλάντο του Φώτου Πολίτη. Τον Οκτώβριο του 1934 ο Φώτος Πολίτης έφυγε για πάντα. Συνέχισε αντάξια το σκηνοθετικό του έργο ο Δημήτρης Ροντήρης και ύστερα οι υπόλοιποι μεγάλοι σκηνοθέτες: ο Μουζενίδης, ο Μινωτής, ο Μιχαηλίδης, ο Σολωμός, ο Κατσέλης, ο Καραντινός.

Για την ιστορία εξάλλου, πρέπει να σημειώσουμε πως προσκλήθηκε και η Μαρίκα Κοτοπούλη για να στελεχώσει τον εθνικό θεατρικό μας Οργανισμό, αλλά εκείνη αρνήθηκε.

Μάλιστα η Μαρίκα Κοτοπούλη για να αντιμετωπίσει την επιτυχία απ' τις υψηλές επιπέδου παραστάσεις του Εθνικού Θεάτρου συνέκραζε με την άλλη μεγάλη κυρία του θεάτρου μας την Κυβέλη.

Έτσι δημιουργήθηκε μια ευγενής, μοναδικού επιπέδου άμιλλα μεταξύ των δύο θιάσων.

Η συνεργασία Κοτοπούλη - Κυβέλης κράτησε μέχρι το 1934.

Επίσης, προσεκλήθη απ' το Εθνικό Θέατρο και ο κορυφαίος κομικός Βασίλης Αργυρόπουλος, αλλά εκείνος παρακάλεσε να εγγραφεί επίτιμο μέλος, γιατί δεν ήθελε να εγκαταλείψει τον θιάσό του.

Πέρασαν 60 ολόκληρα χρόνια από τότε που άρχισε να λειτουργεί το Εθνικό Θέατρο.

Μια πορεία γεμάτη επιτυχίες, δάφνες, κοιότητα, κάποτε και κάποια προβλήματα αναπόφευκτα και αυτά.

Η προσπάθεια όμως για τη διατήρηση του μεγαλείου της πρώτης κρατικής μας Σκηνής πρέπει να συνεχίσει.

Η πρώτη κρατική μας σκηνή, πρέπει ν' αποτελεί (και νομίζω πως αποτελεί) το καμάρι και το στολίδι του θεάτρου μας, ο θιάσος που κατεξοχήν σκοπεύει στην καλλιέργεια και εξύψωση του πνεύματος και της παιδείας του λαού μας.

Ο γράφων άντλησε τα ιστορικά στοιχεία από κείμενα των Γεώργιου Μετσόλη (για την εγκυκλοπαίδεια «Χάρη Πάτση») και Διονίσση Δεβάρη (για την εγκυκλοπαίδεια «Ήλιος»).

Αποκλειστικά για το Περιοδικό «Ελεύθερο Πνεύμα»

Παγκόσμια Ποίηση

Ιταλία

Σ' αντίπαλο ποιητή

Σαλβατόρε Κουαζίμοντο

Πάνω στην άμμο της Γέλας την ξανθιά
πλάγιαζα παιδόπουλο στην όχθη
τ' αρχαίου ελληνικού πελάου,
μ' άπειρα όνειρα σφιγμένα
σε στήθια και γροθιές.
Εκεί ο Λισχύλος εξορία...
μετρούσε απελπισμένα βήματα και

στίχους

στο φλογισμένο εκείνο κόλπο.
Αετός τον είδε
του πατέρα του η μάνα
κ' ήταν η στερνή του μέρα.

Άνθρωπε του βορρά
που με θες μικρόν ή πεθαμένο
για δικιά σου ησυχία
έλπριζε:

η γιαγιά μου θα γίνει εκατόχρονη
στην καινούργιαν άνοιξη...
έλπριζε:

πως εγώ αύριο δε θα παίξω
με τ' ωχρό σου κρανίο, με τις βροχές.

Απόδοση από τα ιταλικά
Λάμπρου Μάλαμα

Ιταλία

Ελεγεία

Του Αιμίλιου Αργκιρόφφι

Στεναγμός,
το βλέμμα χαμένο,
μάζεψα το μπαστούνι σου
Μάνα.

Ο νοτιάς φύσηξε σκληρός,
έγινε νύχτα,
έβρεχε στους ελαιώνες,
μετά ξαφνικά αστραπές.

Έφυγες,
Μάνα,
μ' έμαθες να περπατώ
στ' αδύναμα πόδια μου,
μ' έμάθαινες να σε φωνάζω.

Ήσουν περήφανη
για τις ξανθιές μου βλεφαρίδες.

Κι όμως,
προτού να κλείσεις τα μάτια
περίμενες καρτερικά
ν' ασπρίσουν τα μαλλιά μου
ρωτώντας με ως το τέλος

Ιράκ

Το Σπίτι του Καβάφη

Του Σά'ντι Γιουσέφ (1934-)

Οδός Λεψιούς αριθμός 6:

Η Αλεξάνδρεια σου ήταν άραγε η θάλασσα;
Ή μήπως αυτή η γειτονιά τριγύρω
όπου στενεύει το δρομάκι
και το φως διαχέεται σκορπίζοντας σε ηδονικές σπείρες;
Ίσως πάλι η Αλεξάνδρεια σου ήταν
Αυτή η πύλη
που εγώ δε βλέπω.

Ίσως ήταν αυτή η βουβή μιλιά που σβήνει στα χείλη
χωρίς να εξωτερικεύεται.

Ίσως ήταν το δοχείο με τα λουλούδια,
ή ο εξώστης του ανάκτορου όπου ο θεός
«απέλειπεν τον Αντώνιον...».

Οδός Λεψιούς αριθμός 6:

Από πού ξεπρόβαλαν αυτοί οι νυχτωμένοι στο πιότη
Γραικοί;

Από πού έφτασε το κρασί;

Κι από πού ξεκίνησε αυτό το τρεμουλιαστό τραγούδι;

Αυτό το θρυμματισμένο μουζούκι;

Αυτός ο άνεμος που είναι αλί αλί αλί!

Αυτός ο άνεμος που είναι ένα «αχ» στην άβυσσο
του «αχ»

Οδός Λεψιούς αριθμός 6:

Ο εξώστης τυλίγεται στο σκοτάδι

Το δωμάτιο υποχωρεί περνώντας μες

απ' τον καθρέφτη της ιματιοθήκης

Το πουκάμισο ανεμίζει προς τη θάλασσα

Η θάλασσα σβήνει...

Αν εσύ ήσουν ο Αντώνιος τότε περίμενε.

Ένας Θεός μπορεί να σε καλέσει μέσα από
τους ραγισμένους καθρέφτες.

Απόδοση από τ' αγγλικά Μανώλης Σταγάκης
Αλεξάνδρεια Γεν. '93

αν πεινάω

το άσαρκο στήθος σου

γλυκιά κλώσσα πελεκάνου.

Ήδη βασιλεύει η μαγεία του λόγου,

δίνει το γαλάζιο της θάλασσας,

εμείς δεν είδαμε τη θάλασσα της Σαφούς,

δίνει η ζωγραφιά του έρωτα,

το άρομα των κέδρων,

το ποδόβολητό των άγριων αλόγων.

Δεν γελάς πια

δεν μιλάς,

αντίο,

και γέρασα παράκαιρα...

Απόδοση:
Από τα ιταλικά

Κώστας Νίκας Νεάπολη '93

Ελληνική Ποίηση

Από επιτάφιο θρήνο

(Απόσπασμα) Του Κώστα Μίσσιου

Παραδοθήκαμε στη νύχτα δίχως μάχη.
Βρεθήκαμε ακροστοίμαστοι,
γιμνοί και ξεχασμένοι,
με περιθώρια επιλογής ελάχιστα.
Κοντά σ' αυτά, σφήσαμε
ανεκμετάλλευτες και τις ευκαιρίες
που παροισιαστήκανε
να δώσουμε κάποια κνοή
στο μεστωμένο κόθο,
σιντριβοντάς με τη λογική
τα μηνύματα της καρδιάς.
Τώρα το κενό σιντροφέ μου
με τι θα καλιφθεί;
Εδώ θα ζήσεις.
Εδώ που δεν υπάρχει έλεος
για τους αδύνατους,
για τους ρομαντικούς,
τους καταπισμένους.
Για λίγη ομορφιά θα κουφαστείς πολύ,
για λίγη αλήθεια θα καλέψεις δυνατά.
Η νύχτα και η σιωπή, σκληρές κι
αδίσωπητες, σαν πιρκαγιά,
παντού χορεύουν θριαμβευτικά.
Το φως δεν είναι εύκολο να βρεις.
Σε περιμένουν ώρες δύσκολες.

Μιτιλήνη '92

Στεφανία Καλού

Αναπόληση

Ακίνητες οι κεφαλές
του ορεινού χωριού
βόμβος το κομπολόι.
Τώρα... στον κυφενέ
του γαλανού νησιού,
μελισσολόι.

Αθήνα '93

Όμηρος Χαϊδόπουλος

1940

Των εχθρών μας η οίηση
γνώρισε την τακείνωση,
με τη νίκη να πετά
στης πατρίδας τα βουνά,
ανάμεσα στα ερπετά.
Τόπο δεν μπορεί ν' αλλάξει
με κομμένα τα φτερά,
κι αγωνίζεται ν' αράξει.
«Απ' τα κόκαλα βγαλμένη
των Ελλήνων τα ιερά».

Αθήνα '93

Χρήστος Παραλογγίτης

Δuo ποιήματα

Αλήθεια δική μου

Κάηκε μια νυχτιά τ' Απρίλη
μα αντί για φως,
φλόγα που καίει, χωρίς να ζεσταίνει
την καρδιά κανενός,
η ψυχή μου,
μάταιη ταξιδεύτρα στα σκοτάδια
του παντός και τ' απείρου,
εμαγείθη στον κόσμο τ' ονείρου
και το φως με βαραίνει
πού 'ναι η Αλήθεια δική μου.
Μα η Αλήθεια όταν κρένει,
ν' ακουστεί ποιός προσμένει;
ειν' η Αλήθεια του ενός.

Ματαιωμένη φυγή

Γλυκειά η μορφή της, θεϊκή,
μα κ' η φωνή της τριφερή σα χάδι
κ' ήρθεν ενές το βράδι
σαν ίσκιος μες στην καμαρά μου,
περήφανη αμαζόνα σ' άσπρο άτι
μα ήταν βαριά τα βλέφαρά μου.

Ξύπνα (καλέ) μου κρένει (γοργά)
πριν να ροδίσει η αυγή
και πριν να δεις τον ήλιο.
Χρόνια ποθοίσεσ τη φυγή
κι αλάργα μας προσμένει
ολόχρυσο του νου βασιλείο.

Μα ώσπου τον κόσμο ν' αρνηθώ
κι ώσπου να πω τ' αντίο,
έσβησε τ' όνειρο το θείο.

Εχάθη της αιγής το φως
στην πρώτη ηλιαχτίδα
κι απόμεινε κόθος κριφός
να στέργει την ελπίδα.

Αθήνα '93

Κάθε διανοούμενος είναι υπεύθυνος για ό,τι συμβαίνει στην εποχή του. Βαρύτατα μάλιστα υπεύθυνος για κάθε δημόσιο κακό που γίνεται στην εποχή του, μια που το ανθρώπινο θέμα είναι αδιαιρέτο και κάθε τι που προσβάλλει την εποχή του, προσβάλλει την ίδια στιγμή όλην την κνευματική της υπόσταση.

Κώστας Βάρναλης

Μάνθος ΣκαργιώτηςΑν Θέλεις

Αν θέλεις κάποτε να κλάψεις σαν παιδί
με τη γροθίτσα του απ' τα δάκρυα λερωμένη,
αν θες κι η μάνα σου να σκύψει να σε δει
και να σου πάρει τον καημό που σε βαραίνει,
μάζε τα χνάρια σου να βρεις στην πρώτη αυλή σου
κι απ' το χερούλι της εξώπορτας κρατήσου.

Τον εαυτό σου αν θέλεις κάποτε να βρεις
α' άλλα παιδιά να παίζει ομάδες σε μια ρούγα
κι απ' τα μισά να φεύγει μόνος και βαρύν
ταν το πουλί που του τσακίσαν τη φτερούγα,
μάζε τα χνάρια σου στην πρώτη γειτονιά σου
και τις παλιές φωνές που φεύγουν αφουγκράσου.

Αν θέλεις ξάστερος να γίνεις ουρανός,
ποτάμι αν θες να γίνεις, διάσελο και βρύχος,
άνω σου σαν κερί να σβηέται ο κεραυνός
και να τα βγάζεις πέρα μ' εκατό μονάχος,
μάζε τα χνάρια σου να βρεις στον πρώτο δρόμο
α' ύστερα βάλε το σταυρό απ' τον άλλον όμο.

Κι αν την καρδιά σου την ξερίζωσαν σκληρά
και τη σκορπίσαν στους ορίζοντες οι ανέμοι
α' αν σ' έχουν βγάλει μια για πάντα απ' τη σειρά,
ήμμα κι εσύ γύρω απ' του χρόνου την ανέμη,
μάζε τα χνάρια σου να βρεις στη θύμησή σου
και στον ονείρων σου τον ίσκιο αποκοιμήσου.

Θεσνίκη '93

Ζαφείρης ΣτάλιοςΆγνωστες ώρες

Σταμάτησε ο αλύτρωτος χρόνος μέσα στο φως,
μέσα στο βλέμμα της νύχτας σου,
αναστήθηκαν οι κόκκινες μνήμες
υστέρια που δε σβήνουν ποτέ,
σκορπίσαν στο άπειρο, στους θριάμβους της
λάμψης,
σε μian αιώνια στιγμή...

Δεν θυμάμαι πότε σε γνώρισα,
ήταν χθες, είναι σήμερα, θά 'ναι αύριο;
δεν λογαριάζουμε τις μέρες που κύλησαν,
τι νόημα έχει; Γιατί να μετρήσουμε τη χαρά
μας;
'γιατί να μετρήσουμε την ευτυχία;

Γ' όρω απ' το πρόσωπο που σαλεύει τα όνειρα,
μέσα στα μάτια σου είναι ένας κόσμος ολό-
κληρος.
Καίει τα χείλια σου, τα χέρια μας δένονται,
βουλιάζεις στο στήθος μου, μπλέκονται τα
κορμιά μας,
σαν πλοκάμια τυλίγονται, ένας πόθος ατέλειω-
τος,
οι φλόγες μας ζώνουν, το φως, το σκοτάδι,

Γιάννης ΜπεθάνηςΔuo ποιήματαΣύνθλιψη

Ποτάμι ορμητικό το πλήθος!
Συγκρούσεις, αδιέξοδα,
άταχτες φυγές, ποδοπατήματα,
κραυγές και θάνατοι,
στην έξοδο κινδύνου,
στις πυρκαγιές που ατέλειωτα
αναζωπυρώνονται.
Κι εγώ ποτέ να μην ξεχνώ
τα παρακλητικά σου μάτια,
ε' απαιτητικά σου χέρια.

Οδηγοί, τύραννοι, καταστροφείς
δούρειοι ίπποι άλλων κόσμων.

Μ' ένα πλήθος να περνά
ανελέητο, ποδοπατώντας
και τη συγχώρεση
που απλόχερα μας χάριζες...

Το χαμόγελο της Ατλαντίδας

(Στον ποιητή Κώστα Θρακιώτη)

Τι κι αν οι ποιητές
στη Βουλή κληθήκαν
να φτιασιδώσουν τις ιδέες...
Τι κι αν οι πολιτικοί
στα πανηγύρια τους θαυματοποιούς
μιμούνται...
Τι κι αν οι μαρξιστές
σε λάθη κολυμπούν;
Αναβαπτίζονται...
Και οι τεράλγηδες των εθνών
διαλαλούν τα εμπορεύματά τους...
Εμείς διαλέξαμε τις τελευταίες
καταιγίδες
της σιωπής,
τα ταξίδια στις νέες θάλασσες,
για το αινιγματικό χαμόγελο
της Ατλαντίδας...

Λάδωνας - Τρόπαια '93

η γη χωρίς σύνορα, χωρίς σκλάβους, ο θεός,
η αγάπη μας, η μόνη αγάπη... η αλήθεια,

Η αυγή της θυσίας προβάλλει μες απ' το στή-
θος σου,

τα δρεπάνια θερίζουν τα στάχυα,
οι παλάμες σου κρατούν τον ήλιο,
μια ματωμένη σελήνη μπλέκεται στα μαλλιά
σου,
δuo νάρκισσοι φυτρώνουν στις καρδιές της ελ-
πίδας.

Αθήνα '92

Σταύρος Π. ΓιωβάννηςΊσως ναι, ίσως όχι

Ίσως ναι, ίσως όχι.
 Αλλάζουν στην πορεία των ονείρων τους.
 Πολλοί εκείνοι που πιστέψανε.
 Αλλάζουν συνεχώς.
 Λίγοι εμείς που βεβαιώσαμε.
 Δεν άλλαξε τίποτα.
 Γνωρίζαμε τον Παύλο, την Ηρώ,
 το Μάριο, την Ηλέκτρα.
 παρέμειναν οι ίδιοι
 στο διάβα των συμπληγμάτων,
 ως το τέρμα των ονείρων τους.
 Κοινή βεβαίωση για μας τους τρίτους
 δεν άλλαξε τίποτα
 Ίσως ναι, ίσως όχι.

Γιάννης Η 12.91

Στάθης ΠανταζίδηςΔύο ποιήματαΈκσταση

Γλυκά χαϊδεύουν οι φλόγες
 τα ξύλα, καμμένες καρδιές.
 Κόκκινες κίτρινες κόρνες
 χορεύουν σε δίσους κι αυγές.

Σε ηφαίστεια οι ψυχές ματαλλάζουν.
 φουντώνουν, ριγούνε, πηδούν,
 σκάζουν, κονούν και χοχλάζουν,
 μ' απορία τις νύχτες κοιτούν.

Βάθος αμέτρητο χάσκει
 με πόνους, λυγμούς η ηδονή.
 Σαν σίδηρο λειώνει και κάσχει
 η ψυχή ζώντας την προσμονή.

Κι όντας της φλόγας η ώρα
 κάψει τη ζεστή πεθυμιά,
 βουλιάζουν οι καρδιές μες στη μπόρα.
 τις πλάτες γυρίζουν με μιά.

Έστω ένα χαμόγελο

Σπρώξε τον τοίχο, γείτονα,
 κάνε τα τούβλα πέρα.
 άπλωσέ μου το χέρι σου,
 να πούμε «Καλημέρα»!

«Η καλημέρα ειν' του θεού»,
 «πέστην κι ας πέσει κάτω»,
 στείλε μια κούπα με κρασί,
 στέλνω γιομάτο πιάτο!

Αγάπα με, που σ' αγαπώ.
 φέξε το πρόσωπό σου.
 έλα, κοντά μου σίμωσε
 και νιώσε με δικό σου.

Λίτσα Καβάκου - ΣτρατηγούΠουλιά της νιότης

Περάσαμε τα σύνορα της μέρας
 φορτωμένοι τις αμαρτίες της.
 Κλείσαμε στις ορθισμένες μας καλάμες
 την άρνηση της νιότης.
 Απόψε θα μεγαλώσουμε
 σαν τα λεύτερα δέντρα των βουνών,
 ωραίοι, δυνατόι και κερήφανοι
 σαν τα όνειρά μας.
 Ο κόσμος θα περάσει τουτ' τη νύχτα
 απ' το δικό μας ζιματήρι.
 Θα τον πλάσουμε,
 θα τον κονέσουμε,
 μα θα τον ανεβάσουμε
 στο δικό μας στερέωμα.
 Ο κόσμος ο δικός μας,
 ο δικός σας, ο δικός τους κόσμος,
 ο κόσμος που μας καλεί
 τουτ' τη νύχτα της καλλόμενης οργής.
 Αίριο ποιάς ξέρει
 κόσο μπορεί να χαμηλώσουμε,
 κι από ψηλά κυπαρίσσια
 σαν ταπεινή χλόη
 να φιλήσουμε τη γη.
 Κι από κερήφανα γεράκια
 που σημαδεύουν τους ουρανούς
 να γίνουμε τα φοβισμένα
 πετροκότσηφα του χειμώνα.
 Τώρα μπορούμε να πλατύνουμε
 το κίμα της αναζήτησης,
 απόψε μόνο μπορούμε
 να φέροιμε το θεό
 στα δικά μας μέτρα
 Από αίριο αυτός ο θεός
 θα μακραίνει σαν τη νιότη μας,
 κι εμείς ταπεινοί, σοφοί και μόνοι
 θα μετράμε τις απώλειες
 και τα κέρδη των μεγάλων
 ιστορικών στιγμών,
 παρατηρώντας τα καινούργια
 κετάγματα των πουλιών
 που δεν μπορούμε να φτάσουμε,
 ωριμότεροι, λογικότεροι,
 και βολεμένοι στο χαμάτινο κέλιφος
 της συμβατικής μας ζωής.

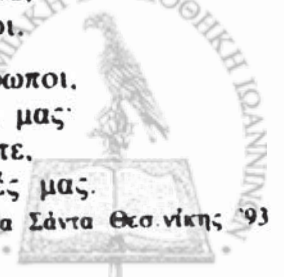
Πειραιάς '93

Ζούνε τ' αγρίμια μόνα τους
 μα προς τι και οι άνθρωποι;
 Πώς μας εκαταντήσανε,
 χαθήκαν γέλια, τρόποι.

Έλα να γίνουμ' άνθρωποι,
 ας σμιζούν οι ματιές μας.
 δεν μας χωρίζει τίποτε,
 ζεστές ναν' οι καρδιές μας.

Νέα Σάντα Θεο νίκης '93

Φώτης Δωδόπουλος

«Για το παιδί το πεινασμένο»

Τρυγούδια λέγαν στην ειρήνη,
στεφάνια πλέκαν γιορτινά,
μα πόλεμος ήρθε και τη σβήνει
την ξενοιαστή τους παιδική χαρά.

Κλάμα το γέλιο έγινε
στα παιδικά τους χείλη.
Τα σπίτια τους τα χάσανε,
την μητρική αγκαλιά.

Ο πόλεμος τα δώρα του
γοργά τους έχει στείλει:
ορφάνια και ερήμωση
πείνα και δυστυχία.

Ποιλιά δεν κελαϊδούνε πια,
λουλούδια δε φυτρώνουν
στη μαύρη στάχτη που έσπειρε
ο πόλεμος παντού.

Οιτ' ένα δάκρυ μας λοιπόν
για τα παιδιά εκείνα!
πέτρα στα στήθη έχουμε και όχι πια καρδιά!

Είναι πολύ μακριά από μας
ο θάνατος κ' η πείνα
και σε γροικάμε, ότι ο πόλεμος
στην πόρτα μας είναι πολύ σιμά.
Αδέρφια μου, μην κλαίτε μόνο για ένα ρόδο
μαραμένο

μα για το άμοιρο παιδί της γης το πεινα-
σμένο!
Θεσσαλονίκη '93

Σωτήρης Ζυγούρης

Δυο ποιήματα

Πρωινά λόγια

Πρωινή συνάντηση
'στερ' απ' την αγρύπνια.
Πρωινά, πικραμένα λόγια
ταν πικραμύδαλα
του καπηλειού το δίσκο.
Γην ώρα του χαιρετισμού,
πρωινά, μεστωμένα λόγια
ταν στάχια σιταριού
την κάψα του καλοκαιριού
αυτού του φτωχού το δίκιο!

Ο Όρκος

Τον όρκο στον ήλιο
προστά ξεδίπλωσα
τις φοβερές ημέρες μνημονεύοντας:
να στροβιλίσει ο άνεμος
έλεος του το κόκκινο
αμέσα του κόσμου
ως γεμίζοντας.

Άρτα '93

Ένα νέο μορφωτικό έργο του ΛΑΜΠΡΟΥ ΜΑΛΑΜΑ Για όλους του Έλληνες

«Είκοσι πέντε Πνευματικοί Αγωνιστές και Δάσκαλοι του Γένους»

Από τον 12ο αιώνα έως τις αρχές του εικοστού

Οι πιο ατίμητοι φωστήρες και
στυλοβάτες του σύγχρονου εθνι-
κού μας πολιτισμού και του πολυ-
τάραχου αγωνιστικού και απολυ-
τρωτικού βίου του λαού μας, μέσα
από τις 320 σελίδες του διακεκρι-
μένου Συγγραφέα, σ' ένα τίμιο
και πολύμοχθο έργο, έρευνας -
μελέτης και κριτικής, με την ευ-
συνείδητη αξιολόγηση της ζωής
και της δράσης των πνευματικών
μας πατέρων, με την πολύτιμη
προσφορά τους στην εξελικτική
πορεία και τα μεγάλα ιστορικά
γεγονότα του εθνικού μας βίου.
Είναι το 61ο βιβλίο του Λ. Μά-
λαμα και θα το βρείτε στα κε-
ντρικά Βιβλιοπωλεία και στη δ/
νση του Συγγραφέα: Ανεξαρτησίας
188 Γιάννινα (45444), τηλ. 0651
22030.

Είναι στον κόσμο άθεοι, που ριζικώς άρνού-
νται την ύπαρξη της θεότητας. Είναι δε και
άλλοι πάλι άθεοι που, ανίδεοι του αληθινού
θεού, επλάσανε με τη φαντασία τους και με τη
μικρόνοιά τους έναν θεούλη, και τον προσκυ-
νούν με μανιακόν φανατισμόν. Τους ύστερους
τούτους ημπορούσαμε και κακόθεους μάλλον να
τους ονομάσουμε. Τον θεούλη αυτόν των ανοή-
των, η πρόοδος των φώτων, δεν θ' αργήσει να
τονε στείλει στο αρχαιοφυλακείον, όπου και
τούτος μαζί με τους προγενεστέρους του θεού,
θέλει χρησιμέψει στους μεταγενεστέρους ανθρω-
πους, ως δείγμα και αυτό της αδυναμίας του
ανθρωπίνου πνεύματος.

Ανδρέας Λασκαράτος

Ιστορικά παραλειπόμενα

Ο «Τάφος» του Μεγαλέξανδρου Η Θέση το «Σώμα» και η Χρυσή άμαξα

Έρευνα - μελέτη στην Αλεξάνδρεια
Του Μανώλη Σταγάκη

Το 321 π.Χ., δυο χρόνια μετά το θάνατο του Μ. Αλέξανδρου, ο Πτολεμαίος ο Α' πραγματοποιεί εκστρατεία στη Σιρία για να συναντήσει τη νεκρική πομπή με τη σοφό του Αλέξανδρου. Η πομπή σύμφωνα με την κοινή απόφαση των επιγόνων, θα ακολουθούσε τον δια θαλάσσης δρόμο προς Μαρσά Ματρούχ και από εκεί θα κατέληγε στην άσση της Σίρια όπου σύμφωνα με την απόφαση θα γινόταν η ταφή. Στόχος της εκστρατείας του Πτολεμαίου ήταν η λύση της διαρκούς διαφοράς της σοφής και η μεταφορά της προς ταφή στην πρωτεύουσά του. Σύμφωνα δε με την επικρατούσα ιστορική άποψη, έπεισε τους άλλους στρατηγούς πως θα ήταν καλύτερα να συνοδεύσει ο ίδιος για προστασία τη σοφό δια ξηράς.

Έτσι τη μετέφερε αρχικά στη Μέμφιδα και αργότερα στην Αλεξάνδρεια όπου και την έθαψε. Βέβαια για τον τρόπο που κατάφερε ο Πτολεμαίος να πάρει τη σοφό υπάρχει και μια άλλη ενδιαφέρουσα άποψη που αναφέρει ο Λιλιανός και θα τη δούμε παρακάτω (παραρτήματα). Όπως και να έχει όμως το πράγμα θα ήταν αφελές να πιστεύουμε πως όλη αυτή η εκστρατεία και η προσπάθεια είχε απλά στόχο την τιμή για τον Πτολεμαίο να έχει στην πρωτεύουσά του τον τάφο του μεγάλου στρατηλάτη. Οι στόχοι του πρέπει να ήταν ευρύτεροι και πρέπει να είχαν σχέση με την εδραίωση της εξουσίας του επί των Αιγυπτίων και η ιστορία και οι παραδόσεις τους πάντα προκαλούσαν δέος. Γνώριζε δε καλά ότι προς την κατεύθυνση αυτή ένα μνημείο του Αλέξανδρου, που είχε αποκληθεί θεός απ' τους ιερείς της Σίρια, σαν συμβόλου της ένωσης των δύο θρησκειών θα βοηθούσε τα μέγιστα.

Έτσι έχοντας κατά νουν τις απώτερες προθέσεις και επιδιώξεις του Πτολεμαίου μπορούμε σχεδόν με βεβαιότητα να καταλήξουμε σε δυο συμπεράσματα:

1) Ο «τάφος» του Μ. Αλέξανδρου δεν ήταν τάφος με την έννοια του υδατικού σφραγισμένου χώρου όπου ο νεκρός ανακαίεται εν ειρήνη μακριά από τα βλέμματα των ζωντανών.

Ήταν ένα μνημείο ή μάλλον ένας ναός αν λάβουμε υπ' όψει μας την θεοποίηση του Αλέ-

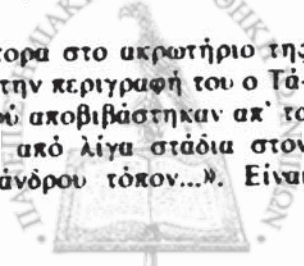
ξανδρου και με την έννοια αυτή ήταν οικοδόμημα λαμπρό, υπέργειο, περίοπτο μέσα στο οποίο ήταν τοποθετημένη η σοφό, σε χρυσό στην αρχή και γυάλινο αργότερα φέρετρο. Ένας τόπος λατρείας ενός θνητού που επειδή έγινε κοσμοκράτορας αντιμετωπίστηκε με το δέος ενός θεού. Κατά παράδοση σύμφωνα με την παράδοση αυτή συνεχίζεται σήμερα στους μουσουλμάνους και σε πολλές περιπτώσεις αφιερώνουν τα τζαμιά τους σε μεγάλους στρατηγούς, βασιλείς κ.λπ. της ιστορίας τους. Παράδειγμα το τζαμί του Καϊτ Ιμπραήμ στην Αλεξάνδρεια, αφιερωμένο στο γνωστό από την ελληνική επανάσταση Ιμπραήμ.

Αναζητώντας λοιπόν τον τάφο του Μ. Αλέξανδρου, πρέπει να γνωρίζουμε ότι αναζητούμε ένα σγκώδες, επιβλητικό μνημείο υπέργειο ανοιχτό στην επίσκεψη και στη λατρεία και όχι έναν βασιλικό τάφο του είδους π.χ. των τάφων της Βεργίνας.

2) Σύμφωνα με τους πολιτικούς στόχους που εξυπηρετούσε για τον Πτολεμαίο η ταφή του Μ. Αλέξανδρου, το μνημείο του δεν μπορούσε παρά να βρίσκεται απ' ενός σε κεντρικό σημείο της πόλης απ' ετέρου σε σημείο τέτοιο ώστε να εντυπωσιάζει τους πρωτοεισερχόμενους στην Αλεξάνδρεια.

Από την τοπογραφία της αρχαίας πόλης που γνωρίζουμε σε γενικές γραμμές, παρατηρούμε ότι, ένα από τα πέντε λιμάνια (1) και το σημαντικότερο για την εσωτερική διακίνηση ταξιδιωτών, ήταν αυτό της λίμνης Μαριούτ. Η λίμνη σχημάτιζε μια εσοχή που ξεκινούσε περίπου απ' το σημερινό κανάλι Μαχμοιντίγια, και δυτικά της οδού Κανάλ ελ Σαϊέζ έφτανε κοντά στην Κανωπική Λεωφόρο (σημερινή Χορέια). Απ' το λιμάνι αυτό έφταναν οι επισκέπτες από την ενδοχώρα όπως και στατικά περιγράφει ο Αχιλλεύς Τάτιος (2). Από εκεί ξεκινούσε και η μεγάλη εγκάρσια λεωφόρος που κατέληγε:

Στα βασιλικά ανάκτορα στο ακρωτήριο της Λοχιάδος (Σινσίλα). Στην περιγραφή του ο Τάτιος αναφέρει ότι, αφού αποβιβάστηκαν απ' το λιμάνι, έφτασαν μετά από λίγα στάδια στον «κώνιον του Αλέξανδρου τόπον...». Είναι

φανερό ότι, εννοεί τον χώρο που υπήρχε *παλαιότερα* το μνημείο του Αλεξάνδρου. Επειδή η περιγραφή έγινε τον 5 μ.Χ. αιώνα, εποχή που ήδη το μνημείο όπως θα δούμε παρακάτω είχε καταστραφεί, γι' αυτό και δεν το αναφέρει. Ήχε μείνει μόνο η ονομασία «Αλεξάνδρου τόπος» στην περιοχή.

Απ' αυτά συνάγεται ότι, το μνημείο πρέπει να βρισκόταν στη μεγάλη πλατεία που σχημάτιζε η τομή των δύο λεωφόρων, η κανωπική και η εγκάρσια που ξεκινούσε απ' το λιμάνι και οδηγούσε στα ανάκτορα. Αυτό εξάλλου συμφωνούσε και με τις πολιτικές επιδιώξεις του Πτολεμαίου του Α'. Να βρίσκεται δηλαδή το μνημείο σε κεντρικό σημείο, αλλά και στην είσοδο της πόλης από το εσωτερικό, ώστε, να εντυπωσιάζει τους ντόπιους.

Έτσι καταλήγουμε στην υπόθεση ότι, το μνημείο του Μ. Αλεξάνδρου πρέπει να ευρίσκεται κοντά στη σημερινή λεωφόρο Χορέια (κανωπική) δυτικά της οδού Κανάλ ελ Σουέζ, δηλαδή κάπου μέσα στους σημερινούς κήπους Σαλαλάτ.

2. Τι απέγινε το «σώμα»;

Εντύπωση προκαλεί το γεγονός ότι, στη σημερινή Αλεξάνδρεια από όλα τα λαμπρά οικοδομήματα της αρχαίας πόλης ουσιαστικά δεν έχει απομείνει τίποτα. Ανάκτορα, Μουσείο, Βιβλιοθήκη, Γυμνάσιο, Θέατρο, Παλαιστρα, Ναοί, Σώμα, Σεράπειον, Πάνειον, Ομήρειον, Αρσινόειον κ.λπ. έχουν όλα εξαφανιστεί παντελώς, έτσι που για ελάχιστα γνωρίζουμε με βεβαιότητα τη θέση τους... Η εξήγηση της ολοκληρωτικής αυτής καταστροφής πρέπει να αναζητηθεί στα ταραγμένα χρόνια που πέρασε η πόλη από τη ρωμαιοκρατία μέχρι την εισβολή των αράβων.

Παρ' όλη την παρακμή και διαφθορά της δυναστείας των Πτολεμαίων, η Αλεξάνδρεια έγινε ρωμαϊκή επαρχία, διατηρώντας το μεγαλείο και την πνευματική της ανωτερότητα απέναντι στους ρωμαίους.

Οι βάρβαρες διαρπαγές, λεηλασίες και οι «θρίαμβοι» στη Ρώμη με συλημένους θησαυρούς, δεν μπορούσαν παρά να προκαλούν την περιφρόνηση στους Έλληνες που είχαν εφαρμόσει την πολιτική του σεβασμού αλλότριων πολιτισμών, θρησκειών και δοξασιών.

Οι πολίτες της Αλεξάνδρειας και κυρίως οι Έλληνες, παρέμειναν και στη ρωμαϊκή κατάκτηση ελευθερόφρονες, με αγάπη στο πνεύμα και τις τέχνες και ακμαίοι οικονομικά. Το Μουσείο, η Βιβλιοθήκη με όλες τις περιπέτειες και μεταφορές της, το Γυμνάσιο, τα Θέατρα, το Σεράπειο, το Ομήρειο, συνέχισαν να λειτουργούν σαν εστίες καλλιέργειας των επιστημών, της φιλοσοφικής σκέψης και των τεχνών. Σ' αυτά οι ρωμαίοι αντέταξαν τη δημιουργία ενός Αμφιθεάτρου για... θηριομαχίες και μονομαχίες και την προσπάθεια του Αυγούστου να δημιουργήσει καινούργια Αλεξάνδρεια, ανατολικά της παλιάς τη Νικόπολη που απέτυχε.

Έτσι οι εξεγέρσεις και οι άγριες καταστολές ήταν συνεχείς. Σ' αυτές προστέθηκαν αργότερα οι θρησκευτικές διαμάχες και η αραβική κατάκτηση που με τον τυφλό φανατισμό τους, κατέστρεψαν ό,τι είχε απομείνει από μνημεία, ναούς κ.λπ. (1).

Σχετικά με το μνημείο του Αλεξάνδρου το Σώμα η τελευταία βεβαιωμένη μαρτυρία για την ύπαρξή του, είναι το 216 μ.Χ., όταν ο αυτοκράτορας Καρακάλας επισκέφθηκε την Αλεξάνδρεια προσκύνησε το Σώμα, θυσίασε στο Σεράπειο, και εν συνεχεία διέταξε τη σφαγή χιλιάδων Αλεξανδρινών! Λιτρία οι επικρίσεις που του είχαν γίνει, όταν δολοφόνησε τον αδελφό του, για ν' ανέβει στο θρόνο!...

Από το 216 μ.Χ. μέχρι το τέλος του 4 αι. μ.Χ. που έχουμε εξακριβωμένη την εξαφάνιση του Σώματος επιστολή προς Κορινθίους του Ιωάννη Χρυσόστομου μεσολαμβάνει:

- 1) Επανάσταση των Αλεξανδρινών κατά του Ηλιογάβαλου το 218 μ.Χ.
- 2) Κατάκτηση της Αλεξάνδρειας από τη Ζηνοβία της Παλμύρας, ταραχές εξεγέρσεις, επανακατάκτησή της, από τους ρωμαίους το 261 μ.Χ.
- 3) Μεγάλη επανάσταση κατά των ρωμαίων με αρχηγό τον Αχιλλέα το 288 μ.Χ. Πολιορκία της πόλης απ' τον ίδιο τον Διοκλητιανό επί 8 μήνες και κατάληψή της το 296 μ.Χ.
- 4) Φοβεροί διωγμοί κατά των χριστιανών επί συνάρχοντος Γαλερίου, από το 303, μέχρι το 311 μ.Χ. οπότε μαρτύρησε ο επίσκοπος Αλεξάνδρειας Πέτρος.
- 5) Ανοχή του Χριστιανισμού από τον Μ. Κωνσταντίνο και επιθέσεις χριστιανών κατά των «εθνικών» μέχρι το 337 μ.Χ.
- 6) Διωγμοί κατά των χριστιανών επί Ιουλιανού το 361 - 363 μ.Χ.
- 7) Άγριες αντεκδικήσεις των χριστιανών μετά το διάταγμα του Μ. Θεοδοσίου που καθιστούσε επίσημη θρησκεία του κράτους τον χριστιανισμό το 381 μ.Χ.

Μέσα στη λαίλαπα λοιπόν αυτή, των αλληπάλληλων καταστροφών, εξαφανίστηκε και το περίλαμπρο μνημείο του Αλεξάνδρου, με πιθανότερη την καταστροφή του σε μια από τις δύο παρακάτω περιπτώσεις:

Α. Στην κατάληψη της Αλεξάνδρειας μετά δευτή επανάσταση και 8μηνη πολιορκία. Οι εξαγριωμένοι στρατιώτες του Διοκλητιανού τότε, πέρασαν δια πυρός και σιδήρου την πόλη σκοτώνοντας, καταστρέφοντας και λεηλατώντας.

Βέβαια, ο Διοκλητιανός ήταν ελληνολάτρης αναφέρεται ότι, έδειξε επιείκεια στους Έλληνες μετά την καταστολή και φανατικός διώκτης των χριστιανών. Όσο μπορούσε να ελέγξει την κατάσταση λοιπόν θα εμπόδιζε την καταστροφή του σώματος. Όμως είναι πιθανό τα ανεξέλεγκτα στίφη των στρατιωτών μέχρι να μπου σε έλεγχο και να σταματήσουν τις χωρίς καμιά διά-

κριση καταστροφές να ισοπέδωσαν και το μνημείο του Αλέξανδρου.

- B Κατά την τελική αντεπίθεση των χριστιανών κατά των «εθνικών» μετά το 381 μ.Χ., ο πατριάρχης Θεόφιλος άρχισε να καταστρέφει αρχαίους ναούς. Οι φιλοσοφικές σχολές αντέδρασαν.

Επακολούθησαν φοβερές συγκρούσεις, φόνοι, λεηλασίες, εμπρησμοί, θρημματισμοί μνημείων και αγαλμάτων, παντελής καταστροφή από μαινόμενο πλήθος του Σεράπειου που ήταν το τελευταίο προκύργιο της ελληνικής σκέψης και όπου είχε μεταφερθεί η Βιβλιοθήκη και γενική καταστροφή και κατεδάφιση όλων των οικοδομημάτων που θεωρούντο «εθνικά» από τους χριστιανούς. Αν μέχρι το 381 μ.Χ. λοιπόν είχε γλιτώσει την καταστροφή, το Σώμα είναι σίγουρο ότι, κατεδαφίστηκε κατά την έκρηξη αυτή του φανατικού πάθους και της αντεκδίκησης των χριστιανών! Ας μην ξεχνάμε ότι, και «ελληνικό» μνημείο, ήταν και «ειδωλολατρικός» ναός.

Δεν είναι ίσως τυχαίο ότι, αμέσως μετά, ο Ιωάννης Χρισόστομος ρωτά προκλητικά «...Πού γαρ, ειπέ μοι, το Σώμα Αλεξάνδρου, δείξον μοι, και ειπέ, την ημέραν καθ' ην ετελείησθε, των δε δούλων του Χριστού και τα σήματα λαμπρά την βασιλικωτάτην καταλαμβάνοντα πόλιν...».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

- 1) Το «Σώμα» του Αλέξανδρου ήταν μνημείο επιβλητικό, υπέργειο περίοπτο. Δεν είχε καμιά σχέση με μακεδονικούς βασιλικούς τύπους, όπως επιμόνωσ αναζητείται από ερευνητές.
- 2) Το μνημείο έχει καταστραφεί είτε από τους στρατιώτες του Διοκλητιανού το 296 μ.Χ., είτε από τους χριστιανούς το 381 μ.Χ. Μόνο η ανεύρεση πιθανώς των θεμελίων, μπορεί να οδηγήσει στον εντοπισμό της θέσης του.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΟΙΚΙΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΙΒ, 64.

«...Ανίσταυτε δε την ορμή του Πτολεμαίου, είδωλον γαρ ποιησάμενος όμοιον Αλεξάνδρου κατεκόσμησεν είτε τούτο αναπαύσας επί μίαν των κερσικών αμαζών, το εκ' αυτής κατεσκεύασε φέρετρον μεγαλοερεπώς αργύρω και χρυσώ... Και το μνόντως Αλεξάνδρου σάμα λιτάς και ως έτιγε προίπαυε κριπταίς οδοίς και ατρίπτοις. Ο δε Περδίκκας, καταλαβών το του νεκρού φάσμα, ανιστάλη του δρόμου, οϊόμενος έχει το άθλον...»

Έχει ειδικό ελληνικό ενδιαφέρον το περιεργό αυτό απόσπασμα του Αιλιανού διότι αν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, είναι πολύ πιθανό να βρίσκεται θαμμένη στη Μακεδονία η χρυσή άμαξα και το χρυσό φέρετρο της ταφικής κομπής του Αλέξανδρου. Σ' αυτό αναφέρεται ότι, η παραλαβή ακ' τον Πτολεμαίο στη Συρία της σορού δεν έγινε ομαλά. Ο Περδίκκας όπως είναι γνωστό εκέμενε στη μεταφο-

ρά και ταφή στη Μακεδονία. Ο Πτολεμαίος τον εξαπάτησε με τοποθέτηση ομοιώματος στο χρυσό φέρετρο. Ο ίδιος δε, πήρε μόνο το σώμα, το μετέφερε στην Αίγυπτο και το έθαψε αφού κατασκεύασε καινούργιο χρυσό φέρετρο. Ο Περδίκκας παρέλαβε το ομοίωμα του Αλέξανδρου με τη χρυσή κομπή. Εάν έτσι έχουν τα πράγματα είναι πολύ πιθανό και προτού καταλάβει την απάτη και εκστρατεύσει στην Αίγυπτο να τα μετέφερε στη Μακεδονία για ταφή!

Ας σημειωθεί πως υπάρχουν και σήμερα στη Μακεδονία άτομα που ισχυρίζονται πως γνωρίζουν πού είναι θαμμένη η χρυσή άμαξα του Αλέξανδρου!..

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΔΕΚ 1992

(1) Τί τίμη... (2) «...Τρών δε ελεύσονται; ημερών εις Αλεξάνδρειαν ήλθομεν Ανόνη δε μοι επτά της του Ηλίου εύλας συνητήτο ευθείς της εύλας αποστάτον το εύλλος και μοι τους οφθαλμούς εύγυσεσεν ήσόνθ; Ιτάθηη μεν εύόνων όρθως ευετίρωθεν ει τοι Ηλίου εύλάν εις τας Σελήνης εύλας; Έν μέσω θη των εύόνων της εύλλας το εύδιον Οδύ; δε θες του εύδιου πολλή και ένθωμος αποθήμια Ολίγους δε της εύλλας σταθείους προελέθιν ήλθον εις τον επάνωμον...»

(2) «...Τρών δε ελεύσονται; ημερών εις Αλεξάνδρειαν ήλθομεν Ανόνη δε μοι επτά της του Ηλίου εύλας συνητήτο ευθείς της εύλας αποστάτον το εύλλος και μοι τους οφθαλμούς εύγυσεσεν ήσόνθ; Ιτάθηη μεν εύόνων όρθως ευετίρωθεν ει τοι Ηλίου εύλάν εις τας Σελήνης εύλας; Έν μέσω θη των εύόνων της εύλλας το εύδιον Οδύ; δε θες του εύδιου πολλή και ένθωμος αποθήμια Ολίγους δε της εύλλας σταθείους προελέθιν ήλθον εις τον επάνωμον...»

(3) Η μου... και με «καλλιτεχνικό» λόγο της εποχής μας; δεν είναι άφρονη εύθελος για την καταστροφή Μάλας τον περιεργό εύδιον έγινε η εν νεύρω εύλοση των 2 οφθαλμών της Κίκοπέτρας και η μεταφορά τους στην Αγγλία και Αμερική!

Ο αληθινός καλλιτέχνης, δεν μπορεί ν' αδιαφορήσει για τη σημασία του περιεχομένου, που παίζει τον κύριο ρόλο σ' ένα έργο τέχνης. Όσο πιο αξιολόγο είναι το περιεχόμενο, τόσο ανώτερο είναι το έργο και τόσο περισσότερο μακροζωία εξασφαλίζει.

ΛΟΥΝΑΤΣΑΡΣΚΙ

Από τα κύρια χαρακτηριστικά της εποχής, αντλεί η τέχνη το ζεστό της αίμα.

ΜΠΕΛΙΝΣΚΙ

Η σημερινή κοίηση απαιτεί απλή γλώσσα, λιτό ύφος ενδιαφέροντα και κοινής ωφέλειας θέματα, κοινωνικά και ανθρώπινα, για άμεση συγκίνηση και καλλιέργεια ψυχών απαιτεί λαγαρή σχηματική κι εκφραστική αυτοτέλεια. Κάθε κοίημα νά 'ναι καλλιτεχνικά μετοπισωμένο και το νοημά του νά'χει αρχή, μέση και τέλος.

Λάμπρος Μάλαμας

Λοκμιακές σκέψεις

Καταγωγή κι εξέλιξη της τέχνης σαν έκφραση της εποχής της

Του Βασίλη Περσεΐδη

Είναι φανερό ότι, στην εποχή μας, η τέχνη γενικά παρουσιάζει μια κατάπτωση, που πηγαίνει όλο και στο χειρότερο. Δεν αναφέρεται σε ιδανικά, δε συντελεί στην καλλιέργεια και την πνευματική ανύψωση του ανθρώπου. Αντίθετα, αποτελείται στις ζωώδεις ορμές και τάσεις του ανθρώπινου ζώου, και τις συδανλίζει με όλους τους τρόπους, έτσι που φτάνει να πει κανείς ότι, σκοπός της ανομολόγητος είναι η πνευματική, η ψυχική και η ηθική κατάπτωση και ζωοποίηση του ανθρώπου.

Θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μια εξήγηση, στο σοβαρό τούτο φαινόμενο.

Οι ρίζες της τέχνης είναι πολύ βαθιές, και φτάνουν ως τις αρχές τ' ανθρώπινου είδους. Οι νεότερες επιστημονικές έρευνες, έχουν αποδείξει ότι, το αδύναμο ανθρώπινο είδος, αν μπόρεσε να επιβιώσει, τούτο οφείλεται στην **ομαδικότητα** που ήταν οργανωμένο μιας αρχής. (Πρωτόγονη ορδή, μητριαρχικό γένος, πατριαρχικό γένος κ.λπ.). Η τέχνη δημιουργήθηκε από την ανάγκη της καλύτερης συνοχής και του συντονισμού της προσπάθειας, για την εξυπηρέτηση των καθημερινών αναγκών, μέσα στο τραχύ φυσικό περιβάλλον που διαβιούσε ο άνθρωπος, επί ένα μακρότατο χρονικό διάστημα. Αυτό μας δει-

χνουν τ' αρχέγονα ιχνογραφήματα, καθώς και οι μαγικοί μιμητικοί χοροί, και η ποίηση όλων των καθυστερημένων λαών, που υπάρχουν ως τα σήμερα.

Στις αρχαιότητες σπηλαιογραφίες, όταν το κυνήγι ήταν η κυριότερη βιοτική απασχόληση, παρουσιάζονται ομαδικά κυνήγια, άγριων ζώων. Στους μαγικούς μιμητικούς χορούς, γίνεται αναπαράσταση της κυνηγετικής και της πολεμικής επιχείρησης, ή της οποιασδήποτε άλλης ομαδικής βιοτικής προσπάθειας. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, ο εκτελεστής περιέρχεται σε κατάσταση διάσπασης της συνείδησης και πάει να πετύχει στο χώρο της φαντασίας, εκείνο που ποθεί και δεν το έχει στην πραγματικότητα. Με τον τρόπο αυτό, ο εκτελεστής, δοσμένος ολοκληρωτικώς το όραμα του επιδιωκόμενου σκοπού, μελετά το αντικείμενο της επιχείρησης πολύ καλύτερα, κι έχει περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας. Ταυτόχρονα, δημιουργείται μια έντονη μέθεξη ανάμεσα στα μέλη της ομοιογενούς ομάδας: η συνοχή της γίνεται στερεότερη και η δύναμή της μεγαλύτερη.

Το ίδιο συμβαίνει και με την ποίηση και την ταυτόχρονη μουσική της επένδυση. Άλλωστε, ποίηση, μουσική και χορός, αποτελούσαν πάντοτε, μian αξεχώριστη τριαδική αι-

σθητική ενότητα.

Βλέπουμε λοιπόν ότι, η τέχνη από τις αρχές της εμφάνισής της, είναι αποκλειστικά **κοινωνικό λειτουργήμα**, που σκοπόν έχει τη συνοχή της κοινωνικής ομάδας και την εξυπηρέτηση των βιοτικών της επιδιώξεων. Με το πέρασμα στον πολιτισμό, η παλιά ενότητα: άτομο-ομάδα, καταστρέφεται και δημιουργείται η προσωπικότητα, μέσα σε μian απέραντη και πολύμορφη ατομική διαφοροποίηση. Τότε, η τέχνη ξεκόβει από την ομαδική δημιουργία της, και γίνεται έργο του ατομικού δημιουργού, ο οποίος έχει σε μεγαλύτερο βαθμό την ιδιότητα της διάσπασης της συνείδησης και της δημιουργίας στο χώρο της φαντασίας. Ο ατομικός αυτός δημιουργός, με το έργο του, εκφράζει τ' ατομικά του συναισθήματα, τους πόθους, τα όνειρα, και τις προσδοκίες. Μ' ένα λόγο, εκφράζει την ατομική του συνείδηση. Η ατομική συνείδηση όμως, δημιουργείται κάτω από την αναπότρεπτη επίδραση των ιδεών, των ηθών, των αντιλήψεων, μ' ένα λόγο του τρόπου ζωής και του πνεύματος, της ταξικής κοινωνίας και της εποχής όπου ζει. Εκφράζονται λοιπόν τα προσωπικά του συναισθήματα κ.λπ., εκφράζει έμμεσα και αυτά της κοινωνίας του και του καιρού του. Όσο πιο βασικά και καθολικά είναι

τα εκφραζόμενα θέματα, τόσο πλατύτερη απήχηση βρίσκουν στο κοινό, και τόσο πιο μακροχρόνια η επιβίωσή τους και αντίθετα.

Η τέχνη λοιπόν, είναι η έκφραση της ζωής του τόπου και της εποχής που δημιουργείται.

Στην περίοδο της αγριότητας, η τέχνη εκφράζει τις υλικές βιοτικές ανάγκες των ανθρώπων. Στα διάφορα στάδια του πολιτισμού, η τέχνη με τους προσωπικούς της δημιουργούς, εκφράζει τα ιδανικά, τα οράματα, και τον τρόπο ζωής της εποχής της. Στην προϊστορική εποχή, τα ομηρικά έπη, εκφράζουν τις εποποιίες και τον τρόπο ζωής των βασιλιάδων και των ηρώων του καιρού εκείνου.

Στην κλασική ελληνική αρχαιότητα, ο πολιτισμός φτάνει στην ωραιότερη άνθησή του. Γι' αυτό και η τέχνη σε όλους τους τομείς, δημιούργησε έργα που μένουν αθάνατα και μας διδάσκουν ως τα σήμερα.

Στην περίοδο της ανόδου και της ευημερίας του αστικού καθεστώτος, αναπτύσσονται και όλες οι μορφές της τέχνης, και μας δίνουν έργα αληθινά, δυνατά και όμορφα.

Στην εποχή μας, το καπιταλιστικό σύστημα αγωνίζεται αγώνα απεγνωσμένο, όσο και απάνθρωπο, για την επιβίωσή του. Συνακόλουθα και το πολιτιστικό του οικοδόμημα — ο λεγόμενος «δυτικός πολιτισμός» — όχι απλώς χρεωκόπησε, αλλ' έχει φτάσει σε κατάσταση αποσύνθεσης, με κυριότερα φαινόμενα, την άρνηση όλων των παραδομένων ανθρώπι-

νων αξιών, την πνευματική κατάρπτωση, την έλλειψη ιδανικών, και την κυριαρχία της ζωόδους τάσης του ηδονισμού, με την απέραντη πολυμορφία του, μέσα σ' ένα ξέφρενο όργιο καταναλωτισμού, βίας κι εγκληματικότητας.

Το άλλο κύριο χαρακτηριστικό της εποχής μας, είναι η ανασφάλεια, εξαιτίας της μεγάλης ρευστότητας της κατάστασης, του οξύτατου ανταγωνισμού, και εξαιτίας της βίας και του επικρεμάμενου κινδύνου, από την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος και του πυρηνικού ολέθρου.

Αμφισβήτηση ρευστότητα, ανασφάλεια, χάος. Αυτά συνθέτουν το ψυχολογικό κλίμα της σύγχρονης ζωής. Και η τέχνη πιστή θεραπεινίδα της, δεν κάνει τίποτ' άλλο, παρά, να την εκφράζει με τους τρόπους της. Το θολό, το συγκεχυμένο, το δυσκολονόητο, η ασκήμια είναι οι επικρατούσες μορφές της σύγχρονης τέχνης.

Αντίστοιχο είναι και το περιεχόμενο. Η κτηνώδης βία και το sex. Το sex της πιο ταπεινής και διεστραμμένης μορφής, η πορνογραφία, είναι τα πιο αγαπημένα σύγχρονα αναγνώσματα και τα θέματα του κινημ φου και της τηλεόρασης. Τα ναρκωτικά — αποτέλεσμα έσχατης ψυχοπνευματικής εξουθένωσης — κ' η ομοφυλοφιλία και των δύο φύλων, αποτέλεσμα έσχατης βιολογικής διαστροφής, τείνουν να γίνουν παραδεγμένη κοινωνική κατάσταση, και βρίσκουν άνετα την έκφρασή τους και σε όλα σχεδόν τα είδη της τέχνης.

Τα έργα πάλι που έχουν

για θέμα τους διάφορα προβλήματα, της ατομικής και της κοινωνικής ζωής, κυριαρχούνται από ένα πνεύμα απαισιοδοξίας, φοβιάς, αρνητικότητας και κατάρπτωσης. Καμιά ανάταση, κανένα ελπιδοφόρο φως, καμιά ενθάρρυνση.

Συμπέρασμα: Στις παλιές κοινωνίες, η τέχνη μέσω του ατομικού δημιουργού, συνέτεινε στην καλλιέργεια της κοινωνικής συνείδησης, και στο δυνάμωμα της κοινωνικής συνοχής, όπως προείπαμε.

Στη σύγχρονη εποχή, η παλιά κοινωνική ομοιογένεια, έχει αντικατασταθεί από κοινωνικές κατηγορίες και κοινωνικές ομάδες με τους πιο αλλοπρόσαλλους σκοπούς και μέσα έκφρασης, που μπορούμε να πούμε ότι όλοι δεν είναι στο βάθος, παρά κάποιος τρόπος φυγής από τη σύγχρονη ανιπόφορη πραγματικότητα. Ταυτόχρονα έχει δημιουργηθεί και μια άπειρη ατομική διαφοροποίηση. Ο ομοιοσδήποτε λοιπόν ατομικός δημιουργός, με το έργο τέχνης του, δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να εκφράζει τη ζωή και το πνεύμα της κοινωνικής κατηγορίας, ή της ομάδας με την οποία βρίσκεται σε ενότητα και είναι εμποτισμένος απ' αυτό.

Συμβαίνει όμως και κάτι άλλο. Ο παλιός δημιουργός, δημιουργούσε πηγαία, από την εσωτερική ανάγκη εκτόνωσης, μιας ψυχικής φόρτισης, χωρίς να προσδοκά τίποτ' άλλο, εκτός από μίαν ενδεχόμενη ανανέωση.

«Και τα τραγούδια λόγια είναι, τα λέν οι παθιασμένοι, πάνε να διώξουν τον καη-

Βιογραφικό Σύμμεικτο

Στοιχεία για τους
Καραγκούνηδες

Του Δήμου Βότσια

Καραγκούνηδες ονομάζονται οι Έλληνες γεωργοί του κάμπου της Θεσσαλίας και ιδιαίτερα στους νομούς Τρικάλων και Καρδίτσας. Είναι απόγονοι, όπως λέγεται, των Πεστενών, που ζούσανε σ' αυτούς τους κάμπους από το 1500 π.Χ. και ήταν μια φυλή και τάξη ανάλογη με τους ήλωτες της Σπάρτης. Για πολλούς αιώνες, οι Καραγκούνηδες ήταν ακτήμονες και δούλευαν στα χωράφια των τσιφλικιάδων. Απόχτησαν κλήρο, έπειτα από σκληρούς αγώνες, που έκαναν με όλους τους κολίγους της Θεσσαλικής γης, στις πρώτες δεκαετίες του 20 αιώνα.

Το όνομά τους προήλθε από την τούρκικη λέξη: «Καρά» = μαύρος και από τη λέξη «σεγκούνι» το μάλλινο εξώρουχο. Άλλοι υποστηρίζουν πως έμεινε από το τούρκικο «ΚαραΓκουινάν» που θα πει μαύρος Έλληνας. Ας αναφέρουμε' εδώ και τους περίφημους καραγκούνικους χορούς τους αργόσυρτους, με το δίστιχο:

«Γκούνα Γκούνα Καραγκούνα
όε σου πρέπουν τα σεγκούνια...».

Οι Καραγκούνηδες σαν δυναμικό γένος του λαού μας συμμετείχε αποδοτικά σ' όλους τους αγώνες της δεκαετίας του 1940 - 50. Τέτοια προσωνυμία είχαν δώσει και στους αρβανιτόβλαχους κτηνοτρόφους της Ηπείρου και σε αγωγιάτες που κατοικούσαν στα χωριά του Πωγωνίου (Κεφαλόβρυσο, Δελβινάκι, Βασιλικό,

Δολιανά, Παρακάλαμο). Οι περισσότεροι απ' αυτούς, το χειμώνα, ξεχειμάζαν στην περιοχή Θεσπρωτίας, αλλά και στην αρβανιτιά, πριν συσταθεί το αλβανικό κράτος το 1913, όπου και μέχρι σήμερα κατοικούν αρκετοί απ' αυτούς. Το ότι, οι βλάχοι αυτοί λέγονταν και Καραγκούνηδες, φαίνεται κι από το συρτό ηπειρώτικο τραγούδι:

«...Βλάχα πάει στο ποτάμ' να πλύνει
κι ο βοριάς δεν την αφήνει.

— Άσε με βοριά μ' να πλύνω

— Καραγκούνα μ' δε σ' αφήνω...».

Οι αρβανιτόβλαχοι μιλούσαν και μιλάνε μια γλώσσα, που έχει σαν βάση τη βλάχικη. Όμως, περιέχει και πολλές λέξεις ελληνικές και αρβανιτικές.

Παλιότερα, ελάχιστοι ταξίδευαν και μετανάστευαν. Τα τελευταία χρόνια, οι Καραγκούνηδες της Ηπείρου, οι περισσότεροι, και οι λιγότεροι μάλλον, από τη Θεσσαλία, σημείωσαν ένα ρεκόρ στη μετανάστευση και είχαν εξαιρετική οικονομική πρόοδο κι εξέλιξη στη Γερμανία, Βέλγιο και Αυστραλία. Τους συνεπήρε και το ρεύμα της αστυφιλίας στις μεγαλουπόλεις, που ασχολούνται με το εμπόριο, τις τέχνες και τα γράμματα. Καραγκούνηδες κατοικούν και στην Ακαρνανία, σε ορισμένα χωριά όπως είναι: η Γουριώτισσα, η Παλαιομάνη, ο Στράτος, η Αγράμπελη, η Λεπενού κ.α. Όλοι αυτοί είχαν κατεβεί από την Ήπειρο. Κι όπως λέει κ' η παράδοση αυτοί υποστηρίχτηκαν από τον Αληπασά των Γιαννίνων, γιατί του έσωσαν τη ζωή, όταν τον κυνηγούσαν οι χορμοβίτες και οι γαρδικιώτες.

Σε άλλες περιοχές της Ελλάδας, Καραγκούνηδες λένε όλους τους κατοίκους της υπαίθρου, γιατί ταυτίζουν τον όρο Καραγκούνης με τον όρο Βλάχος.

μό που την καρδιά βαραινεί».

Λημοτικό

Αλλά, στην εποχή μας, υπέρ ποτέ άλλοτε, ο δημιουργός με το έργο του, εξυπηρετεί και παντοειδείς σκοπιμότητες. Ταυτόχρονα, το «έργο» έχει και μεγάλο οικονομικό ενδιαφέρον, γι' αυτό και έχει γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης από εμπορικά και πολιτικά κυκλώματα, τα οποία και το κατεβύθουν.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, το έργο τέχνης, στη μεγαλύτερη πλειονότητά του, έχυσε την πηγαία

του αγνότητα, τον αυθορμητισμό, την ομορφιά και τη δύναμη, και έχει γίνει ένα ξηρό εγκεφαλικό κατασκευάσμα, που εκφράζει ή το πνεύμα της κοινωνικής κατηγορίας του δημιουργού του, ή επιβαλλόμενες σκοπιμότητες, ή έχει εμπορικούς σκοπούς.

Το sex, η βία, τα σκάνδαλα, το μυστήριο, και κάθε λογής ανοησία και ηλιθιότητα, που ταιριάζουν στα φτηνά γούστα του σύγχρονου αποπνευματωμένου ανθρώπου, αυτά είναι και τα συνηθέστερα θέματα, όπως και τα «πολιτικοποιημένα».

Δεν μπορούμε να κατηγορούμε τα σύγχρονα έργα τέχνης και τους δημιουργούς των, όταν δεν βάζουμε τα θέματά τους, το περιεχόμενό και τη μορφή τους στον καθρέφτη των βιωμάτων του καιρού τους.

Η τέχνη είναι όπως ο καθρέφτης: παρουσιάζει την όποια φάτσα σταθεί μπροστά του. Τέτοιος ο «πολιτισμός» μας, τέτοια και η καλλιτεχνική του έκφραση.

Τι κάνουμε για να γίνει ανθρώπινος; Αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα.

Νότες εκ βαθέων

Σάλπισμα

Του Βασίλη Τερτίπη

Εκείνοι που τα θέλουν και τα βλέπουν όλα όμορφα κι ωραία και λαμπρά και μυρωδάτα, και δρασκελάνε αδιάφοροι, χαιρέκακοι τη δυστυχία, την άκειρη δυστυχία που τυραννεί και βασανίζει πέρα ως πέρα, τούτον το θαιμάσιο, καταραμένο κι άτυχο πλανήτη, δεν είναι παρά δούλοι της έπαρσής τους, του φονικού εγωισμού τους σκλάβοι, και κυλιούνται και θρέφονται γυμνοσαλίγκαροι στους βρώμικους οχετούς του ατομικισμού τους. Όμως εγώ μάχομαι, γράφω και παλεύω, για κείνους που στερούνται το γέλιο και το φως, για τους άλλους που στερούνται τη στοργή, την τριφερότητα και στερούνται το χάδι και το φιλί της αγαπημένης! Λυκοίμαι τα ορφανά παιδιά που στέκουν πεινασμένα, γυμνά σκελετωμένα, στους έρμους κι αφιλόξενους δρόμους του κόσμου, διακονεύοντας αγάπη, στοργή, καλοσύνη, ελπίδα και ποιθενά δεν τις βρίσκουν! Μάχομαι κόντρα στους εμπόρους του πολέμου, κόντρα στις μαύρες ψυχές των εμπόρων του λευκού θανάτου.

Ήθελα νά 'μουν εκείνος ο φριχτός και τρομερός αρχάγγελος, και με τη βροντερή φωνή να σαλπίζω να προφητεύω ότι: «*Θα πέσει, θα πέσει, δεν αργεί και η νέα Βαβυλώνα!... Αυτή που ποτίζει τους μικρούς λαούς στον πλανήτη με ποτάμια αίματα! Θα πέσει και θα θαφτεί στα ερείπια μαζί με όλα τα καταχθόνια και τα κακούργα έργα της*».

Και θα βρεθεί κι ο θεϊκός Οδυσσεύς, που θα τιφλώσει μια για πάντα το νέον ανθρωποφάγο Κύκλωπα, τώρα που έχει τον κόσμο όλο στη σπηλιά του.

Λαοί, αναστηθείτε, νιώστε τη δύναμή σας. Σκοθείτε και σταθείτε ορθοί, όσο κι αν είναι οι Ιούδες, κι όσο μεγάλες κι αν είναι οι προδοσίες τους. Θα θαφτεί και η καινούργια Ρώμη κάτω από τ' ασήκωτο βάρος των εγκλημάτων της. Έρμους λαοί, προδομένοι, απατημένοι, αλλοτριωμένοι, αναστηθείτε. Η δύναμή σας είναι ανίκητη, δεν τη χωράει η αιωνιότητα.

Χαματερό - Κορώνης '93

Το πιο βασικό, είναι να μάθει κανείς να γράφει απλά, εντελώς απλά.

Γουργκένιεφ

Ένα κριτήριο μήνυμα

Θα μας κρίνει ο κόσμος
κι όχι ο Λάντε

Του Γιώργου Παπαστάμου

Η εκοχή τους σίγουρα δεν είχε, μήτε θα έχει ήρως! Ιχτείοντας το μέλλον αυτό είδα... Θα το είδω κι εσύ Νεοπτόλεμε Α' ανίκαρτε βασιλέα των Ελλήνων, νεκρό είδωλο του προσφιλέστατου Εγγονοκούλου και του ψυχνεαυτή Ερκειρικού... Έχουν πεθάνει από καιρό και για πάντα οι Φάοιστ, οι Λον Ζουάν, οι Λαρωτοίστρεζ, οι θεοί του βορρά, τα τρομερά κείδια της οφίλας, τα σκληρά τραγούδια των λιμπελούνγχιν, οι βοίβοι Λάνγκεν και οι κοντοί απάνθρωποι δικτιότερες, όλοι τους έχουν πεθάνει!...

Κι όταν υπάρχουν, φοράνε τη μάσκα και μοιάζουν βορρές, θάλλεζ και πικραμένεζ, σαν κι εκείνεζ του Γκόγια... Μένονται σκορπίζουν, παλεύουν με δυσκολιές, ανίκαρτεζ, και βιάζει κανένεζ, με τόσο κόπο, το έργο πέει να γίνει σκύλας, με τόσο κόπο ο σκύλας, πέει να γίνει χελιδόνι...

Νεοπτόλεμε, όλοι τους έχουν πεθάνει στη συνείδηση των καλλών. Με όση ζουν, όλοι τους είναι κορφοί κι ως κοιτσοίνουν, όλοι έχουν όηχθεί από τις σίπουάλεζ, έχιόνεζ, του περασμένου εικοστού αιώνα, με το ειρόφιρο πρόσωπο, τα νεκρά λιβόδια με τα σφηφίνα βλέμματα, έχουν όηχθεί από μαύρους σκορπιούς στη νήσο Χρίση και στο Αρρητιστιήριο της Γουάιλ Στρητ. Εκί που έρχεται η αυγή, όηχας, κρωί κι ελπίδα και αρτίφια χρισά γιράτε φρούρια κατατρικούι και κατατρώνε παραστρατημένα παιδιά... Εκί όπου όλοι φοβούνται! Όλοι φοβούνται τη φρέλλουσα κρίση, τη φριχτή ανεπώστατη κοιλόδα των κρίνων του Ιουσαφάτ, και τους χαλιούς, σάχιους και τρελούς ποιητέζ του αρτότερε! Ποιοί θα κριθούν εκί, και ποιός θα τους κρίνει... Ο καλιός Λάντε θα μας το πελ! Η μήτε, οι νεκροί που σκολαρθάνουν όφοφοι και άλυποι, όηχας, όντερε τον αιώνιον ύνεο της ειρήνης τους, λαντις, μήτε ο Λάντε, μήτε οι άπειροι νεκροί της λαιρνής, γης, της φωτιάς, και της στάχτης. Λύριο θα μας κρίνει ο κόσμος, πριν στις ερείστρεζ, του πεθωρατισμένου μέλλοντός του συνθλιβοίμε! Θα μας κρίνει ο κόσμος, κι όχι ο Λάντε και οι νεκροί, η Άννα Αγρατόφα Νεοπτόλεμε, ήδη μας, το έχει πελ. Είναι τόσο κοντό ο καιρός, που άργηνα κλήθη ζεράστρεκα από νατάγια ειράτοζ. «*Αι εγώ έχωσα τη διάση σαζ αρταιολόγοι και ψειόοπροφήτεζ. Όμοζ, δεν με ξεγύσαστ' εστέζ*»... Εστέζ, που στενάζετε ακόμα, αναζητώντας, στις αφανικές σκαλωσιές σαζ, κατόστιγα, με νάρηκας αγέμισμένης αγωνιάς.

Λαλιόζ 91

Η ομορφιά κ' η αξία ενός καλλιτεχνικού έργου, καθορίζεται τελικά, από την αξία του περιεχομένου του, κι όχι από τους ήχους, τους ριθμούς και τα χρώματα, αφού η τέχνη δεν είναι παρά η αντανάκλαση της ζωής και η καλλιτεχνική ανάπλαση της αντικειμενικής πραγματικότητας.

ΠΑΠΑΝΑΣΩΦ

Οι Συγγραφείς και τα Βιβλία

Κριτικές Σημειώσεις και Λεξιλογήσεις

Από τον Λάμπρο Μάλαμα

«Κάνω κριτική δημιουργώντας
και όχι ψάχνοντας να βρω λάθη».
Μιχαήλ ἄγγελος

«Λίγοι άνθρωποι είναι τόσο έξυπνοι,
ώστε να προτιμούν την ωφέλιμη κριτική,
από τη βλαβερή κοζακεία».

Λαοσφοι κού

Πολιτιστικός Οργανισμός Δήμου Τρικαίων: «Τρικαλινό Ημερολόγιο

'92», «Τρίκαλα, η πόλη του Ασκληπιού 1992»
Σελ. 315, σχήμα 17/24. Είναι ο Α' τόμος,
ακολουθεί και δεύτερος.

Στις χρονιάρικες μέρες, που πέρασαν, κυκλοφόρησε σε πολυτελή έκδοση, το υπέροχο αυτό «Ημερολόγιο» με αριστοτεχνική καλλιτεχνική κι αισθητική διάταξη του εκδότη και ποιητή Λ. Ντεξιώρτζιο. Περιέχει διαλεχτή και διδαχτική ύλη: λογοτεχνία, ιστορία, αρχαιολογία, λαογραφία, ζωγραφική, μνήμες από την Εθνική Αντίσταση και άλλα.

Ιδιαίτερη σημασία έχουν επίσης πίνακες, και διάφορα ντοκουμέντα, φωτογραφίες, αγιογραφίες ναών κ.λπ. Είναι ένα βιβλίο πλούσιο, με άφθονα ενημερωτικά και κατατοπιστικά στοιχεία και θέματα «κοινωνικά, οικονομικά και αναπτυξιακά» όπως γράφει και ο δήμαρχος κ. Κ. Παπαστεργίου στον πρόλογό του.

Όλο αυτό το ποικιλόμορφο υλικό, πέρασε από Κριτική Επιτροπή που τη συνέθεταν φιλόλογοι και λογοτέχνες, και εγκρίθηκε με αυστηρά κριτήρια για τη διδαχτική του ωφελιμότητα, όσον αφορά τη θρυλική πόλη και την περιοχή της. Στο τέλος του βιβλίου υπάρχει και χρονολογική αναφορά για τις ωραίες και ποικίλες εκδηλώσεις και πράξεις της ζωής και της κίνησης του Δήμου Τρικαίων, στο Α' εξάμηνο του 1992.

Ο εξάιρετος αυτός Δήμος της Θεσσαλικής μας χώρας και της Ελλάδας, πραγματοποίησε έναν οργανισμό δουλειάς, π.χ. διαλέξεις, συνέδρια, εκθέσεις, συνουλίες, νέα μεγάλη βιβλιοθήκη και άλλες διάφορες δραστηριότητες. Τα τελευταία χρόνια, με τον φωτισμένο κι ακούραστο δήμαρχό του κ. Κώστα Παπαστεργίου, και την άξια διοίκηση του Πολιτιστικού Οργανισμού του, με διευθύντρια του Πνευματικού Κέντρου την κ. Ελένη Τζίκα, επιτελεί μια ζηλευτή πρόοδο στις τέχνες και στα γράμματα, στην ελισθητή και στην παιδεία. Με κατάλληλο καταμερισμό στις εργασίες, κι εύστοχες επιλογές, που προσιωνίζουν επιτυχίες, φέρουν σε αίσιο περασ τα εμπνευσμένα προγράμματά τους.

Τα Τρίκαλα ευτύχησαν σε τούτη την περίοδο και αναβαθμίστηκαν πολιτιστικά, πνευματικά και καλλιτεχνικά σε τέτοιο βαθμό προοδευτικού νοικοκυριού και συστηματικής αξιολογίας των παραδόσεών του, που θα ζήλευσε κάθε άλλη πόλη της χώρας.

ποίησης των παραδόσεών του, που θα ζήλευσε κάθε άλλη πόλη της χώρας.

Γιάννη Κοφίνη: Στο παζάρι των Ανομιών - Σαρκασμοί - Σάτιρες - Τραγούδια

«92», Αθήνα '92, σελ. 46. Τον δεκαπεντασύλλαβο, τη ρίμα και την ομοιοκαταληξία πλάθει ο σεβαστός πρεσβύτες της προοδευτικής λογοτεχνίας μας Γιαν. Κοφίνης με το 29 βιβλίο του, πιστός στο πατριωτικό και λαϊκό μεγαλείο της ποιητικής μας παράδοσης, για να μας σηματοδοτήσει σαν ευπαθής δέκτης και αφοριστής των τραγικών καταστάσεων, που ξετυλίγονται σήμερα στην Ευρώπη και στον κόσμο, με τη μορφή και τη διάθεση μιας δραματικής σάτιρας. Κωστικός, φιλιππικός ο τόνος του και αποστολικός. Ραψωδιακή η τετράστιχη αλληλουχιακή του σύνθεση, ξετυλίγει και στιγμاتیξει το νόημα και τις φρικτές πολεμικές και προδοτικές για τους ταλαίπωρους λαούς καταστάσεις των ημερών μας. Λείχνει έτσι και πολύ σωστά, πως η αληθινή ποίηση, δεν είναι παρά: έκφραση της πραγματικότητας, σαν μια υφολογική προσωπική δυνατότητα. Με αγάπη στον άνθρωπο, αλλά και πίστη στο λαό, στιγμاتیξει παράφρονες και προδοτικές ηγεσίες, όπως τον Γκορμπιατσόφ, τον Μπους, τον Μιτερράν, τον Κολ, και τη Θάτσερ, που έριξαν λαούς στο βούρκο της ανομίας, της κακουργίας, της πείνας, της ορφάνιας και της έσχατης δυστυχίας. Ο στιχουργικός αυτός λόγος του Κοφίνης, δεν είναι μόνο μια εξομολόγηση κι αλύφρωση πόνου της πληγωμένης ποιητικής ψυχής του. Είναι ταυτόχρονα και μια απελπισμένη κραυγή διαμαρτυρίας, και άμεση καταγγελία, ενάντια στην απανθρωπιά, τη βία και την κακουργία της φιλοπόλεμης και αντιλαϊκής πολιτικής ηγεσίας, Ευρώπης και Αμερικής. Μια επίκαιρη και φλογερή πολιτική μπροσούρα. Ο Γ.Κ. με ρεαλισμό και παρρησία, επικρίνει κι απογομνώνει την ανισορροπία και την απληστία του δυσυπόστατου ανθρώπου. Στιγματίξει την κερδοσκοπία, τα πλούτη των ολίγων, την ένδοξα των πολλών, τον όλεθρο και τη βαρβαρότητα του καιρού μας. Ο Κοφίνης είναι 86 χρονών, φαινόμενο ψυχοπνευματικής αντοχής και με ακατασίγαστες δημιουργικές ανησυχίες, που δεν υποχωρούν, δεν τον εγκαταλείπουν. Έχουμε αναλύσει και αξιολογήσει κι άλλα έργα του στο παρελθόν μισθιστορήματα.

διηγήματα και ποιήματα. Ευχόμαστε, να περάσει και τα 100 του χρόνια, και σαν μαθησιπύλας, κι αστείρευτος και πολύπειρος, αληθινός ποιητής, να μας κερνάει το νέκταρ των εμπειριών και των λυτρωτικών του εμπνεύσεων.

Μιγάλη Μοίρα: «Παίχτης στο χρόνο»

Αθήνα '92, σελ. 254, εκδ. «Απόπειρα».

Είναι μια αυτοβιογραφία σε μυθιστορηματική μορφή και έκταση, χωρισμένη σε 32 κεφάλαια, που το καθένα παίρνει και μια αλληλουχιακή αυτοτέλεια. Πρόκειται για συναρκαστικές βιοματικές αφηγήσεις του προικισμένου πεζογράφου σε πρώτο πρόσωπο. Μια αδρή, ρεαλιστική κι ειάρεστη τέχνη, που καθλώνει τον αναγνώστη και του δίνει παράλληλα με κλοίσια απεικόνιση της αμερικάνικης ζωής με καταδύσεις στα άδυτα της κοινωνικής κατάπτωσης και της ηθικής αποσύνθεσης, και τις γαργαλιστικές ερωτικές περιπέτειες του συγγραφέα. Η δύναμη του ρεαλισμού, η γοητεία της αφηγηματικότητας και η ομαλή εξέλιξη σε αληθινούς μύθους κι επεισόδια του ερωτιδέα λογοτέχνη, δίνουν τέρψη κι ευφορία, κι από της τέχνης του λόγου τη μαγεία. Άξονες διακίνησης και περιγραφής είναι οι διάφορες εργασίες του Μοίρα, μέσα στη σαθρότητα και τη βαβούρα του βαυβλωνιακού, σκοτεινού κι αβέβαιου βίου της νεοϊρκεζικής ακολασίας.

Είναι χαρακτηριστικές οι ζωντανές και υποβλητικές ποιητικές παρομοιώσεις και γενικά, η συγκεκριμένη με αιθιορμητισμό και ειλικρίνεια, εμπειρική μαστορική του συνθετικότητα, που σκλαβώνουν τον αναγνώστη, και δεν τον αφήνουν σε διακοπή, αν δεν τελειώσει το βιβλίο. Θυμίζει στ' αλήθεια ένα λόγο του Γκόρκι για το γράψιμο του Τουργένιεφ, ότι: «μοιάζει σαν το φρέσκο γάλα με την κρέμα του απάνω!».

Τέτοια είναι και του Μ. Μοίρα η πεζογραφία, έλξη, γοητεία, τέρψη, πειθώ και προβληματισμός. Ένας λόγος που σπαρταράει από αμεσότητα και χειροκιαστές αλήθειες, από πρώτο χέρι. Ένα βιβλίο = κινέλι με αμέτρητες κερήθρες από ερωτικό μέλι, από τις γόηκες και δονζομανιστικές καταχτήσεις του. Ένας συγγραφέας της αρμονικής και ελκτικής φύσης του «μικρού θεού» με τη σημαία του υψωμένη, που παρόλες τις αντιξοότητες και τις καταθλιπτικές δυσκολίες και συνθήκες δεν την υποστέλλει. Σαν αυτός να είναι μια αναπόφευκτη χημική κι ετερόνημη δύναμη απέναντι στα δυο φύλα, ένας έρωτας φυσιολογικός κι αιθώρητος, από την ίδια μάνα φύση. Αλλά και μια κόσμια κι ευπρεπή περιγραφή των σκηνών του, όπως ακριβώς έζησε και βίωσε ως τα μεδούλια του, τις σαρκικές και ψυχικές ηδονές, σμιχτές κι ενωμένες με την εκλεκτική συγγένεια, που δίνει τη σφραγίδα της υπεροχής της και ο Γκαίτε. Ένας λόγος που μαγεύει, χωρίς ίχνος βωμολοχίας. Μια ωραία επεισοδιακή τέχνη και γλωσσουισθητική πανδαισία. Όχι αφύσικοι αι-

σθησιασμοί και κοινότοπες αποκροιστικές αργκολογίες, σαν κάποιων κατεστημένων της Αθήνας που είναι στο προσκήνιο των προβολών, των διαφημίσεων και των βραβείσεων π.χ. ματεσαίοι, κουμανταραίοι, βαλτιναίοι, αμπατζογλαίοι, ξανθουλαίοι και βρικολακισμένοι ταχισαίοι. Όλοι αυτοί, θα 'πρεπε να διαβάσουν Μ. Μοίρα, (που αμφιβάλω αν τον ξέρουν) για να ιδούν και να μάθουν τι κα' να πει ομορφιά ερωτικής λογοτεχνίας, συνιφασμένη με τα καφτά και βασανιστικά κοινωνικά προβλήματα χρεωκοπημένων αστικών κοινωνιών. Είθε να τον μελετούσαν, και θα 'βλεπαν πως είναι ίσως, το πιο ρεαλιστικό και μηνυματοφόρο βιβλίο, για τη μεγάλη ζουγκλοχώρα του κόσμου.

Ταξιάρχη Ζαγγανά: «Μακεδόνισσα

Ψυχή πυροβατούσα» «Πρόπαις Θεσσαλικής Εκδόσεις» Τρίκη '92, σελ. 78. Είναι στ' αλήθεια πρότυπη και πρωτότυπη σ' επιμέλεια κι εμφάνιση, η έκδοση τούτη του διηγηματογράφου, ποιητή και Σχολ. Σύμβουλου Τ. Ζαγγανά, χάρη στον αζεπέραστο φροντιστή και καλλιτέχνη των εκδόσεων στα Τρίκαλα Λορέντζο Ντετζιόρτζιο.

Η δάξαστική τούτη ποίηση του Ζ. για τη Μακεδονία μας, είναι φλογερά πατριωτική, ιστορική και συμβολική. Πρότυπα του ο γνωστός ποιητής έχει, τον Όμηρο, τον Αριστοτέλη, τον Μεγαλέξανδρο, τον Ιωάννη Χρισόστομο, τον Ανώνιμο της «Ελλ. Νομαρχίας», τον Μακρυγιάννη, τον Κόντογλου, το λαό, τις αναστενάρισσες ψυχές, την ορθοδοξία.

Με μια μετάρσια βιβλική διάλεκτο, μας δίνει ανάταση και ανάσταση, της δια μέσου των αιώνων θάνατης ελληνικής ψυχής! Με αναφορά στον Μανώλη Ανδρόνικο και τη Βεργίνα, κάνει προσκλητήριο και παρέλαση ονομάτων και μορφών, που έμειναν καταξιομένες και θρονιασμένες στο πάνθεο της ιστορίας. Ο Ζαγγανάς με επίκληση πατριδογνωσίας και φιλοπατρίας ανακαλεί διακεκριμένες αγωνιστικές μορφές, γενναίες ψυχές, μες από την αγλύ της ιστορικής μνήμης, της κάθε εποχιακής τους παρουσίας και δράσης. Σαν να θέλει να θωρακίσει με τα πέπλα και τα κότινα της αιωνιότητας, νεορούς φρουρούς, στα ίδια τα σύνορα της ελληνο-μακεδονικής μας γης. Αντιπαρθέται ανθολογημένα κείμενα και σημειώσεις για τη βράβειση του ποιήματος σε διαγωνισμό για τη Μακεδονία. Αναφορές σε αρχαίους φιλόσοφους, σε νεώτερους αναγεννητές και νεοκλασικούς ποιητές, όπως Παλαμά, Σικελιανό κ.α.

Αναφορές σε βυζαντινούς χρόνους, σε στρατηλάτες και πολεμιστές, κομιτατζήδες και παρτιζάνους και θεηγόρους πατέρες, σχεδόν την κάθε θυσία γι' αυτή τη μακεδόνισσα γη της επαγγελίας, που την υποβλέπουν ξένοι γύρες, σλάβοι και ούννοι και τούρκοι κι αμερικάνοι. Ο Τ. Ζαγγανάς είναι από τους πιο ζωντανούς, φιλόλαους σημαντικούς κι αξιαγάπητους λογοτέχνες του Θεσσαλικού πνευματικού κόσμου.

Λιονύση Πιτταρά: «Εις γην εναλίαν Κύπρον...» Ποιήματα, Αθήνα '92, σελ. 62, σφ. 17 - 24.

Είναι το 12 βιβλίο του ανθρωπιστή ποιητή, του συμπονετικού βάρδου της ποθητής ενοποιητικής αδερφοσύνης των Ελλήνων. Ο Κυπριασσιώτης συγγραφέας που ζει στην Αθήνα και που τόσο μας είχε συγκινήσει με την αετικειμενική θεώρησης, σωστή και δίκαιη δραματική ποιητική του σύνθεση με τίτλο «*Τότε, στον εμφύλιο*». Τώρα, ταξιδεύοντας την Κύπρο, μας προσφέρει τη νέα σε πεζό-υθμο ελεύθερο στίχο, πατριωτική συγκινησιακή του τέχνη. Ο Δ.Π. δεν άγγιξε απλά κι υγιενικά τη γη, της Κύπρου μας και το λαό της, αλλά μπήκε με νου και με καρδιά μέσα στην ψυχή και στην αιωνιότητά της.

Ο ποιητής στέκει θαρρείς στη μέση στην καρδιά της, ή και ψηλά στο βουνό το «Γρώδος της» σαν ένας πληθωρικός περιγράφος κι υπόστολος, και καταδύεται στην ιστορία, στα πρόσωπα, στους τόπους, τους θρύλους και τα σύμβολα και δοξάζει την υπόστασή της.

*Ήταν αυτό κι αν είναι πάει και χάνεται
η ανατολή ανεβαίνει με τα χουγιατά του Αττίλα*

*και τα χαμόγελα του Εγγλέζου,
η Κύπρος προδόθηκε εκατό φορές
από θεούς κι ανθρώπους και βρυκόλακες
είναι το φοβερό Ιούλιο πως να ξεχά-
νεις!..».*

Ο Πιτταράς, τα 43 ποιήματά του, τα χωρίζει σε δύο μέρη. 1) «*Α' Κύπρος Και τ' όνομά του είναι αγάπη*» και 2) «*Β' Κύπρος - Μακρινή και Μόνη*». Έτσι με μια γενναιόψυχη ποιητική ιδιοσυγκρασία, τη γη της Κύπρου μας μνει με πατριδολατρία κι ενθουσιαστική διάθεση. Αναφέρεται ανατομικά σε κάθε πόλη και κροθαλασσιά, κάθε χωριό και ομορφιάς τοπίο, από τα σύμβολα, τα μυθικά της αρχαιότητας, στα με τον μυριοκατύρατον «Αττίλα». Όλη η ποιητική του αλληλοχιακή εργασία, είναι ουσμένη με το γνήσιο κι αυθόρμητο αίσθημά του, σαν να διαφεντεύει πάνω απ' το Νησί της Αφροδίτης, μαζί με το στοχασμό από τα βάθη της ιστορίας, όλη τη συμπυκνωμένη νοσταλγία, τον καημό και τον πόνο του λαού για τα ρόνια παθήματα και τον εκπατρισμό από τα ερά του χόματα, τις υοίσταχτες και βάρβυρες ορφές δουλείας «*φίλων*» και «*σύμμαχων*» τυάννων.

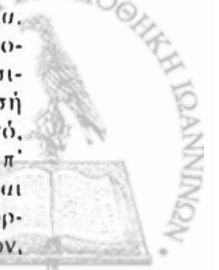
Ο Δ.Π. με χαρακτηριστικά στοιχεία ρεμβυμοί και λυρισμού, που φτερόνουν κι εξαγιώνουν τον πόνο, αναβαθμίζει με το δικό του φως, τη διαιώνια υπόσταση του κυπριακού ελληνισμού. Πατώντας ευλαβικά, τη γη της, ενώνει ελληνοκεντρικά τις μνήμες με το ιδεώδες μήνυμα του λυτρωμού και τα οράματα των ενεών της

Όλγας Λάσιου: «Το Αλφαβητάρι της Ιλιάδας» Εκδ. «Μάτι» Θεσ/νίκη '92, σελ. 156. Είναι ένα χρησιμότερο λεξικό, για τους μαθητές Γυμνασίων και Λυκείων, για φιλόλογους καθηγητές αλλά και για κάθε αναγνώστη που θέλει να ξεδιψάει στις πρώτες κι αιέριρες δροσοπηγές της διδαχτικότερης αρχαιοελληνικής ποίησης με τ' αθάνατα ομηρικά έπη, που τίμησε και τιμάει αιώνια η πολιτισμένη ανθρωπότητα.

Άρχισαν να αραιώνουν και να σπανίζουν στις μέρες μας, οι φωτισμένες, και συγκροτημένες με ζηλευτή, πολυεδρική μορφωτική και γνωσιολογική αρματοσιά, καθηγήτριες σαν την Όλγα Λάσιου, με τόσο αξιέπαινες πνευματικές παιδαγωγικές και συγγραφικές ανησυχίες κι επιτυχίες. Χαρά στους μαθητές που παίρνουν τα φώτα της. Άξια θυγατέρα υπεραξίων προγόνων, που ζει και διδάσκει στη Σαλονίκη. Δούλεψε με πολύ αγάπη και μεράκι, και με συνεργασία μαθητών της, αυτό το βιβλίο. Και το προσφέρει με την πρωτοτυπία του και τις ανάλογες διερευνητικές διαστάσεις, στη διαιώνια κι ατέρμονη διδασχή της «*Ιλιάδας*», ένα ωφελιμότερο εγκόλπιο κι εργαλείο, για κατύχτηση γνώσεων. Είναι με αλφαβητική σειρά των λημάτων, μια ουσιαστικότερη ανάλυση πάνω στα πρόσωπα και τα πράγματα, την κίνηση και τα συνθετικά στοιχεία του Ιλιαδικού Έπους. Τη συγχαιρούμε γι' αυτή την επικουρική και πολύτιμη προσφορά της, στην παιδεία και την Ομηρική Λογοτεχνία. Για όσους επιθυμούν το βιβλίο, η δ/νσή της είναι Περδίκια 73, Θεσ/νίκη (546.39) τηλ. 832.148.

Βαγγέλη Μηνιώτη: «Οκέυ - Λιηγήματα»

Εκδ. «Αρκαδία» Αθήνα '92, σελ. 95. Συμπαθητικά μικρά αφηγήματα, που ανήκουν θα λέγαμε σποσσότερα για μια δίκαιη αισθητική κατύταξη, στο είδος της χρονογραφίας. Περιγραφικά είναι κατά βάση και σκίτσα πειστικά και χαριτωμένα. Τα περισσότερα από τα 21 που περιέχει στο βιβλίο του είναι σε ελάσσονες τόνους. Προλογίζει ο γνωστός συγγραφέας Φιλ. Γεζιυδόπουλος, Όσα αναφέρονται στις δύσκολες κι επίπονες περιπέτειες της ιταλογερμανικής κατοχής, με τις πείνες και τους αγώνες για τη λευτεριά, τους τίπους ζωής που πάλευαν για την επιβίωσή τους, είναι αξιολογότερα. Το «Χριστούγεννα 1942» είναι από τα καλύτερά του. Πάντως όλα τα κατοχικά θέματα πείθουν, συγκινούν, γιατί, ο Μηνιώτης φαίνεται τα πέρασε στο αίμα του και στην ψυχή του. Η γραφή του ρέει στρωτή και κομψή. Μικρές ιστοριούλες που έχουν μέσα τους αλήθειες κι επεισόδια από την καθημερινή ζωή. Ορισμένα είναι σαν στιγμιότυπα, αλλά τερπνά και γραμμένα με γούστο, που δίνουν το ανάλογο δόδαγμα. Σήμερα έχουμε στον Τύπο μεγάλη έλλειψη χρονογράφων. Ο Β.Μ. έχει αυτό το χάρισμα. Αλλά, στο καθ' αυτό λογοτεχνικό αφήγημα ως αποφεύγει κάποιες λόγιες λέξεις και φράσεις, όταν φυσικά μπορεί να έχει έμπνευση μύθου και ολοκλήρωσή του. Γιατί, άλλο είναι χρονογράφημα και χρονικό, άλλο ζηρό αφήγημα, κι άλλο διήγημα που είναι απ' τα δυσκολότερα είδη της λογοτεχνίας, και χρειάζεται σε περιορισμένα όρια αισθητικών κανόνων: δημιουργική φαντασία, σύνθεση και ανάλυση χαρακτήρων.

Γιάννη Γιώσα: «Σύγχρονος προβληματισμός και δοκιμακός λόγος - Συμβολή στη Λιδασκαλία της Έκθεσης Ιδεών». Δεύτερη έκδοση βελτιωμένη. Σελ. 400. Γιάννινα '92. Σχ. 17x24.

Ο Γ. Γιώσας έχει μιαν αδιάκοπη παρουσία και παρηρησία στο προσκήνιο των ηπειρωτικών γραμμάτων και τεχνών. Είναι διακριτική η συμβολή του στα εγχώρια Μ.Μ.Ε. Ζει στα Γιάννινα, κι έχει παράλληλα και σπορδαίεις συγγραφικές εργασίες. Πρόσφατα, κυκλοφόρησε το έκτο κατά σειρά βιβλίο του. Είναι ένας καλοεπινοημένος θεματολογικός και θεματογραφικός οδηγός, με συνισταμένα και τρίπτυχο χρησιμότητας: τη γνώση, την κρίση και την έκφραση, όπως τονίζει κι ο ίδιος στα προλογικά του.

Ο συγγραφέας αποδείχεται πρότυπο εργατικότητα. Έχει αυξημένη ευαισθησία στο χρέος της δεοντολογικής και ουσιαστικής αγωγής. Προχωρεί με συνειδητοποιημένη την ανάγκη, για μιαν εκπαιδευτική πληρότητα, που επιζητεί, η σύγχρονη πολιεδρική μόρφωση και ο ανθρωπιστικός πολιτισμός. Εκφράζει μηνύματα για την αντιμετώπιση και την καταστολή της βίας, της βαρβαρότητας και της ακανθωσιάς. Μηνύματα που λιτρώνουν από την έκπτωση των αξιών και την εκτροπή της σωστής παιδείας κι από την ολέθρια πολιτική του ατομικισμού και του υπερκέρδους, που όλο και πλαταιίνει, και με διαστάσεις φρίκης, ιδιαίτερα στις σατανικά αποδιοργανωμένες και πολιδικασμένες κοινωνίες της σημερινής Ευρώπης... Κοινωνίες που είχαν 45 χρόνια μετά τον Β' Πόλεμο ειρηνική, αναιμαχτη, προκομένη, φιλική και πολιτισμένη ζωή.

Στόχος του Γιώσα, είναι η πλατύτερη μεταρρυθμιστική και αναγεννητική παιδεία του λαού. Προσφέρει ένα έργο ξέχωρα διδαχτικό και για τα λυκειόπαιδα που προκαταρτίζονται γι' ανώτερες σχολές. Βοηθούνται τα μέγιστα στις εκθέσεις ιδεών.

Τα κίνητρα του συγγραφέα, ωθούνται από καθάρια λογική, κι από τη συναισθηματική του κλίμακα.

Είναι μια εργασία που κερνάει με δική του στόφα και πνοή, το αδρό κρασί της μάθησης, με τις παιδευτικές αξίες και αρετές, τα συστατικά στοιχεία της τέχνης του λόγου. Επισημαίνει την αναγκαιότητα και την πολυτιμότητα των γνώσεων.

Κύριο στατιστικό στοιχείο που αποτελεί

και το μοτίβουλα για τους μαθητές, είναι η επιστημονική και αναλυτική κωδικοποίηση των ορθών αισθητικών κανόνων χειρισμού και πλαστικής ικανότητας του γραπτού λόγου. Βασικό αξίωμα, του συγγραφέα, είναι το άριστο μέτρο και το κάλλος της γραφής. Ένα βιβλίο = σεμνή κατάθεση στο ταμείο παρακαταθήκης της νεώτερης διδαχτικής γραμματολογίας. Μια σηματοδοτική θεωρία της σωστής καλλιτεχνικής δημιουργίας. Αποθεματικό εγχειρίδιο, για κάθε μαθητευόμενο κι αξεδίψαστο εραστή της μελέτης. Έχει την ιδιαιτερότητα της συμβολαυτικής συνθετικής ακριβολογίας. Παραινετικές καλλιέπειες αληθινής τέχνης.

Βασικά σημεία αναφοράς του είναι: η εγελιανή διαλεκτική μέθοδος: «Θέση - αντίθεση - σύνθεση» στα φαινόμενα της ζωής. Στις σελίδες του, δίνει και κατά θέμα, παραπομπές, και υποδείξεις σε κλειάδες συγγραφέων.

Ένα έργο υπέρτατης μορφωτικής ενδελείχειας και ηθικής, με περιεχτικές, ουσιαστικές και δοκιμακές πραγματείες, με τα πιο αξιωματικά κι εμπειρικά ενδιαφέροντα που σ' αιχμαλωτίζουν και παραδείγματα που σε σκλίζουν γνωσιολογικά. Πειματικά εφόδια κι ανθολογήματα, με αρκετά γνωμικά και παραγγέλματα, από αρχαίους και σύγχρονους στοχαστές για κάθε επιτυχία, φρονηματισμό κι ευτυχία ζωής.

Ιδέστε τίτλους περιεχομένων, στα 16 κεφάλαια του βιβλίου:

1) Μεθοδολογία έκθεσης ιδεών. 2) Άνθρωπος - ανθρώπινες σχέσεις. 3) Ηθική - ηθικός βίος. 4) Κοινωνία - κοινωνικά προβλήματα. 5) Πολιτισμός. 6) Τέχνη. 7) Ειρήνη - αποκλιτισμός. 8) Άνθρωπος και φύση. 9) Εργασία - επάγγελμα. 10) Άνθρωπος και παρελθόν. 11) Άνθρωπος και επιστήμη. 12) Τεχνική - νεότητα. 13) Παιδεία - εκπαίδευση - σχολείο. 14) Νέοι - νεότητα. 15) Ελεύθερος χρόνος - ψυχαγωγία. 16) Αθλητισμός.

Οφείλουμε να επικροτούμε, να εκαινούμε και να προβάλλουμε τα καλά έργα. Γιατί και οι έκαινοι είναι απαραίτητοι όταν απονέμονται δίκαια, καθώς αποτελούν κινητήρια δύναμη, για να επιτελούμε ακόμα καλύτερα και τελειότερα πράγματα στην κοινή ωφέλεια.

Ο Ισοκράτης μάλιστα τονίζει ότι:

«Πρέπει να εκτιμούμε τους ανθρώπους που διακρίνονται στις τέχνες και στα γράμματα, γιατί περιποιούν τιμές στην πόλη και στην πατρίδα».

Οι Συγγραφείς είναι δάσκαλοι και παιδαγωγοί. Καλλιεργητές και κλάστες των ψυχών.

Ο Γιάννης Γιώσας, είναι ένας αγαπητός και νικηφόρος αθλητής των γραμμάτων, που τιμάει τα Γιάννινα και την Ήπειρό μας.

προβληματισμούς, βαθιές ψυχολογικές αναλύσεις, ιδιότυπο ύφος, διδάγματα, μηνύματα κ.λπ.

Όπως και να είναι, το βιβλίο αυτό του Β.Μ. είναι καλό κι ωφέλιμο, κι ο λόγος του ρέει εύκολος κι ευχάριστος.

Σχόλια για πικρές αλήθειες Με το σφυρί

Του Άλκη Φωτεινού

«Γίνου καλύτερα σφυρί
για να μην είσαι αμόνι».
Γκαίτε

στα καμώματα

**Ο Γκίντερ Γκρας
και τα χάρη της Ευρώπης**

Ο από τους πιο επιφανείς συγγραφείς της σημερινής Γερμανίας Γκίντερ Γκρας, αποχώρησε από το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, που ήταν μέλος του από το 1960, έγραψαν οι εφημερίδες. Και η αιτία; Λιότι λέει το κόμμα του υπερψήφισε το νέο νόμο «για τον περιορισμό δικαιώματος ασύλου στους ξένους».

Όμως, θα ρωτούσαμε τον διακεκριμένο συγγραφέα, πως, τόσο αργά διαμαρτύρεται γι' αυτή τη συμφορά της προσφυγοποίησης των λαών της Αν. Ευρώπης, Αφρικής και Ασίας, από τη λαίλαπα του αναρχικού καπιταλισμού και του ακατάσχετου μεταναστευτικού ρεύματος; Πού να τους βολέψουνε, όταν γίνεται το «σώζων εαυτόν σωθήτω»; Τι θα πρέπει να κάνει η κάθε χώρα του Λυτικού Κόσμου, πόχει τα δικά της ανεκδιήγητα χάλια; Τι, θα πρέπει, «να μπαίνουν τ' άγρια να διώχνουν τα ήμερα» από τα σπίτια τους, από τον τόπο τους, κι από τις δουλειές τους; Και ρωτάμε τον κ. Γκρας, γιατί, δεν όρθωσε ανάστημα και κριτική, όταν έβλεπε τις προδοτικές και παράφρονες ηγεσίες που ανάτρεπαν αυτά τα καθεστώα και διέλυαν τις οργανωμένες και πειθαρχημένες κοινωνίες; Γιατί τότε δεν διαμαρτυρότανε με την πανευρωπαϊκή φήμη και το κύρος που έχει, προβλέποντας αυτές τις τρομαχτικές κι εγκληματικές εξελίξεις; Γιατί δεν έβλεπε πριν, κι από την τρισκατάρατη «περεστρόικα και γκλύσνοστ» τα πρόσωπα και τα αίτια που οδηγούσαν τους λαούς σ' αυτά τα καταντήματα... και ξύπνησε τόσο αργά, με τάχα προσβλημένο το φιλότιμο και την ανθρωπιά του; Πού ήταν όταν παζάρευε ο αρχηγός της χώρας του κ. Κωλ με τους πουλημένους αρχιμισκάρδες Γκόρμπι και Σεβερτνάντζε τα 14.500 δισ. μάρκα, που τα πήρανε σε τρεις δόσεις, για να χαλάσουνε το κράτος τη Γ.Λ.Α. που είχε και την ευημερία του με 7.500 χιλιάδες δολάρια το ετήσιο κατακεφαλήν εισόδημα και ίσης κατανομής; Αλλά και τ' άλλα κράτη τα γειτονικά; Πού τώρα που τους πλημμυρίζουν

οι αλλοεθνείς πρόσφυγες και λαθρομετανάστες κατάλαβε το έγκλημα των ομοεθνών του ιθιόντων, με το αίσθημα της αρρειανής υπεροχής; Γιατί δεν έβλεπε από τα πριν, αυτά τα τρελά παιγνίδια, με τις ανατροπές, τους «νέους χάρτες» και τις δολιότατες ίντριγκες, που τώρα, αναγκαστικά, γίνονται σατανικότερες, γιατί εκτρέφουν και νεοναζισμούς αυτές οι καταστάσεις, κι ακόμα ποιός ξέρει, και με κουκλουξ - κλάνικες διαστάσεις; Πώς ν' αμυνθούν και να προφυλάξουν οι γηγενείς και ομοεθνείς λαοί τον εαυτό τους, από το ξένο έγκλημα (εμείς τ' έχουμε στο κεφάλι μας) που προκαλείται από την ανεργία, την πείνα, τη δυστυχία την απόγνωση; Του λέμε του κ. Γκρας ένα παράδειγμα για την Ελλάδα: Εάν το Πασόκ ψηφίσει άρριο ένα νόμο, και πρέπει να τον ψηφίσει υποχρεωτικά, (γιατί η χώρα μας σχεδόν άρχισε και με τις ξένες ασύδοτες μαφίες να ληστοκρατείται) σαν σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, πρέπει να προστατέψει το λαό και την πατρίδα. Και, ότι, δεν μπορούν πια άλλο, οι φιλότιμοι και φιλόξενοι ρωμιοί, να δέχονται και να ανέχονται αυτό το βαβυλωνιακό, εγκληματικό και θανατ-απειλητικό χάος, όλων των διεθνών κακοποιών που πλημμυρίζουν την Ελλάδα! Ποιός λογικός και πατριώτης Έλληνας δεν θα το επικροτήσει, αφού μας κατάντησαν έτσι: αμερικάνοι - εοκατζήδες - ντόποιοι και ξένοι μπουρζουατζήδες και ολιγαρχήδες; Ναι, μας μετέβαλαν σε έρμαια φόβου και με χαμένο αίσθημα ασφάλειας! Να μη γνωρίζει κι ο σκύλος τον αφέντη! Όλη την Ευρώπη την έκαναν Σόδομα και Γόμορα! Τι τους έφταιξαν οι λαοί, τους άπληστους κι αδυσώπητους ληστές, επιδρομείς και πειρατές κι απατεώνες; Πόσο θ' αντέξουν; Πεντέξη, άι και δέκα χρόνια! Σαν γυρίσει ο τροχός... ποταμηδών το αίμα πάλι θα κυλήσει! Φτου κι απ' την αρχή για λυτρωμούς! Πάντως, τώρα, ας χαλαρώσει και ο κ. Γκρας τα νερόβραστα κοσμιοπολιτικά αισθήματά του. Πρέπει οι λαοί να συνέλθουν, στο γνώριμο, δικό τους τόπο κι όχι σκορποχώρια. Ν' ανασυνταχθούν, ν' αναδιοργανωθούν και πάλι ρυθμίζοντας προς το καλύτερο τη ζωή τους... κι απ' αυτή που είχανε 45 χρόνια μετά τον Β' Π. Πόλεμο. Να λειτουργήσουν ειρηνικά, συμφιλίωτικά, ενωτικά και πολιτισμικά, αλλά, μέσα στις εθνικές και λαϊκές ιδιαιτερότητες και ιδιομορφίες, πέραν απ' όποιες αλληλεπιδράσεις και συνεργασίες. Αυτή θα είναι η πιο λογική.

Η ποίηση, πρέπει να είναι καλή, όνομα και πράγμα ποίηση ή να λείπει καθόλου.

Κων/νος Λσώπιος

η πιο συμφέρουσα και σωτήρια πορεία τους για το αίριο και το μέλλον αφού μπορούσαν ανάλογα κι ακαλλάγουν, από τις καμικφλαρισμένες και τις ανοιχτές σύγχρονες και αφόρητες οικονομικές δουλειές. Γένοιτο.

Φιλολογίας τρόπαια

Για πανεπιστημιακούς φιλόλογους του κατεστημένου των γραμμάτων που γράφουνε στο «Βήμα» ο λόγος. Τι καινούριο κι επικοινωνητικό προσφέρουν, με τη συμβολή τους, στη νεοελληνική φιλολογική επιστήμη, στα ξέφρενα κι αλλοπρόσאלλα τούτα χρόνια; Ελάχιστα, ή τίποτε.

Αν εξαιρέσουμε τους κ. Φ. Κακριδή, Μαν. Παπαθωμόπουλο που προσφέρουν θετικά ό,τι μπορούν... και δυο-τρεις άλλους... τι έχει καρπωθεί η νεώτερη ελληνική λογοτεχνία, από αυτούς που παρασταίνουν τους αγάδες κατεστημένους της παιδείας και της κοιλτοΐφρας;

Ο κ. Σαββιδής, ασχολείται μόνιμα και μια ζωή με τα καβαφικά του ορνιθοσκαλισματα! Κάποιοι παραστεκόμενοι του, το ίδιο Καναδικό υποκατάστατο που άφησε στο πόδι του στο Αριστοτέλειο... «τάλε κοιάλε», κ' «η κοκριά στα λάχανα»!

Ο κ. Μπαμπινιώτης, μας έχει παραζαλίσει με τις άρθρο-γραφικές, σχολαστικο-κιστικές, ορολογιακές, θαλούρες του, και τις γλωσσο-αισθητικές ανακατοσκιήρες του!

Αλλά εκτίνας ο ποιήρας ομηριστής κ. Μαρωνίτης, τι γραφομπερδέψήρας γίνεται, και με τα «πολιτιστικά του μονότονα»; Θέλει να παρασταίνει τον καθαρολόγο, κι όλο συγγέει πιοτερο τις έννοιες, και διαμαρτίζεται, όλος υπερψία κι είνονια, θέλει να φαίνεται πως σφορίζει το στριφινό, το εγκυφαλικό γράψιμο, πως είναι οπαδός της λιτότητας και της σαφήνειας. Αλλά, πρώτος παραβαίνει χωρίς μέτρο αυτές τις αρετές, και τ' αξιώματα των αρχαίων και κλασικών αισθητικών μας. Έτσι, πολλές φορές, γίνεται «δάσκαλος που δίδασκε και νόμο δεν εκράτει»... Λέει, ξελέει, Φύσκει κι αντιφάσκει. Όλο στρεψοδικία, κι «εξ ιδίων κρίνει τα αλλότρια». Αν λατρεύει και αναλίει με τα μακρυνάρια του και τα συντονιάδια του, τα ομηρικά έπη, που επιχειρεί σ' αυτά και νέες ερευνητικές και ερμηνευτικές διαστάσεις, πολύ καλά κάνει. Με γειά του, με χαρά του. Αλλά, τον τελευταίο καιρό, δεν μπορεί να κρίνει έναν ιδιόκαθον έρωτα, με κάποια αυτοβιογραφικά ακωθημένα του ποιητή κ. Μανώλη Αναγνωστάκη, χωρίς καμιάν αποκαλυπτική πρωτοτυπία. Τον αποκαλεί «σημαντικότερο νεοέλληνα ποιητή» (sic). Για να βρίσκεται σε δικαίεια και να μας κοιλάει «φύκια για μεταξωτές κορδέλες» ή πιτουρόψαμο, για παντισπάνι! Μα δεν μπορεί να κρίνει την αξία του αναγνωστικίτιδα, όπου γι' αυτή και μόνο, μας ζάλισε με τις ομφαλοσκοκίες και τις ψειροκομίες που κάνει, υψώνοντας στον έβδομο ουρανό τον φίλο του Μ.Αν. με τον «Μανούσο Φάση» και το «Υστε-

ρόγραφο» του. Πάει να βγάλει δηλ. «από τη μύγα σκλήνα»; Αλλά, δεν είναι μόνο αυτός ο υπερβολικός, για τέτοιες παρατραβηγμένες και χαριστικές, ακοτιμήσεις, ευθινη φέρει και η μερακλήδο-φατρία που απένειμε πριν λίγα χρόνια στον κ. Μ.Αν. τὸ Α' βραβείο κοίησης του ΥΠΠΟ. Δεν τον αρνούμαστε βέβαια ως καλό ποιητή, αλλ' όχι όμως και σκουδαίον και πρωτότυπο, και κρότυπο, και σχολάρχη και μέγεθος. Άλλωστε, αυτό φαίνεται από την ολιγόγραφη παραγωγή του (που ίσως να τοί' ξεσκύσει τα φτερά του πήγασου, η κάποιο θανατική του καταδίκη)... Όλα κιόλα, δύο ποιητικές, συλλογές και δυο - τρία δοκίμια τα μισά κριτικοπολιτικά και ένα με εντυπώσεις συνεδρίου. Δεν κειράζει όμως το ότι, είναι εκλεκτικός κι έχει μικρή κατάθεση στην τράπεζα του πνευματικού πολιτισμού σε όλη τη ζωή του. Άλλος προσφέρει λίγα, κι άλλος πιο πολλά. Είναι και το «εν ουκ' εν τω κολλώ». Μα ο κ. Μαρων, τα παραλέει για τον φίλο του. Τον παράσιρε το συναίσθημα και του σφαίρεσε το μέτρο μιας σωστής και δίκαιης κρίσης και αξιολόγησης, παραπέμποντας τον αναγνώστη «στη δοκιμασμένη φιλία του» με τον Μ.Αν. όπως τόνισε στο «Βήμα». Ανεπίτρεπτο, για υποτίθεται σοβαρό και γραμματισμένο φιλόλογο, όπως είναι ο κ. Μαρωνίτης. Και όχι να εκτίθεται με ορισμένες υπερβολές, που αντιστοιχούν στο «κόδινεν όρος και έτεκε μιν». Γι' αυτό κι ο Πλάτων είχε δικιο, όταν διακίστωνε πως «αληθινή τέχνη του λόγου, χωρίς ν' αδράζει κανείς την αλήθεια, ούτε υπάρχει, ούτε ποτέ θα υπάρξει». Και για τις σημαντολογίες, ο Ταλειχάνδος δικαιώνεται, όταν κρίνει πως «το υπερβολικό είναι και σημαντικό».

Το βιβλίο και οι παλιές κριτικές αξίες

Πριν από τα τηλεοπτικά μέσα και τα βρώμικα διεφθαρμένα, κοΐφια, κι ακοπνευματοκοιημένα τηλεοπτικά προγράμματα της τηλετίφλωσης και της αποβλάκωσης, που ξεμιάλισαν, κι άδειασαν τα μυαλουδάκια από τα κλήθια των σιγμών, έβγαίνε σε κικλοφορία ένα καλό βιβλίο, δηλ. πριν από 15 και 20 χρόνια, κι αυτό αποτελούσε ένα μεγάλο πνευματικό γεγονός! Και όχι μόνο στην περιοχή που ζούσε ο συγγραφέας, παρά σε όλη την Ελλάδα. Το νέο και σκουδαίο βιβλίο, θεωρούνταν αξία πολιτισμού! Κυκλοφορούσε κι από χέρι σε χέρι. Κέρδιζε αν του άξιζε, την πρόκοισα φήμη του. Έπιανε τον τόπο του στην ιστορία των γραμμάτων. Διέγραφε την πορεία του. Καταξιώνονταν ο δημιουργός του στη Νεοελληνική Γραμματεία, ή στη σύγχρονη λογοτεχνία ειδικότερα... από ευγενικούς, συνεπείς, έγκυρους και σεβασίμους, σοβαρούς, υπεύθυνους κι αδέκαστους κριτικούς! Σήμερα, δεν υπολογίζει κανείς, μια τέτοια θαρραλέα δημόσια πράξη, όσους πόρους κι αν εγκυμονήσει ένας τίμιος δημιουργός! Το ρόλο του βιβλίου, ό,τι κι αν είν' αυτό,

τον ορίζει πια η διαφήμιση με όλα τα μέσα. Έτσι νοθεύονται, παραποιούνται, περιφρονούνται κι αδικούνται πολλές αξίες και μορφές. Ζήσαμε τις προηγούμενες καλές εποχές για το βιβλίο και τις νοσταλγούμε. Ίσως να παρήλθαν ανεπιστρεπτή! Αδειάσαμε κι από υπεύθυνους και συνείδητους και κορυφαίους κριτικούς. Τώρα, στέλνεις σε νεότερους βιβλία με αφιερώσεις, τους χαρίζεις το περίσσευμα της καρδιάς σου, το αθώο μήνυμά σου... και δεν σου γράφουν, ούτ' ένα «ευχαριστώ», ελήφθη «όβερ»!

Σήμερα, κι αριστουργήματα να τυπώσει ένας συγγραφέας, με δυσκολίες και βάσανα στη χώρα μας, αν δεν τα μετρήσει στα γεμάτα, σε ονομαστό εκδότη, κι αν δεν είναι ευνουούμενος «κυκλομάτων», φατριών, κι αν δεν είναι κιναιδοξ, μασώνος, τραλαλός, ασπόνδυλος, κόλακας, τεμεναδόρος, συμβατικός ικέτης των ισχυρών κομματικών και κυβερνητικών κατεστημένων, δεν του δίνει κανένας σημασία! Κι όμως, το βιβλίο, το πνεύμα γενικά, τό 'ριξαν συστηματικά και σατανικά, σε μειονεκτική θέση, να ελαττώνεται όλο και περισσότερο το αναγνωστικό κοινό του στην πατρίδα μας. Αν πριν από 5 χρόνια το ποσοστό του ανέρχονταν στο 13%, σήμερα μπορεί να βρίσκεται στο 10% κι ακόμα παρακάτω. Όσο κι αν οι Έλληνες, ανέκαθεν δεν μελετούσαν... ο Βάκων έλεγε πως: **Και στο χειρότερο βιβλίο, ο άνθρωπος κάτι θα βρει μέσα του, να ωφεληθεί.**

Για την αλλαγή του κόσμου

Ο Καρτέσιος έλεγε: **«Προτιμώ ν' αλλάξω ο ίδιος τον εαυτό μου, παρά να προσπαθήσω ν' αλλάξω την τάξη του κόσμου».**

Μα όταν αλλάξει κανείς τον εαυτό του, φτάνει να το θελήσει, και ακολουθήσουν κ' οι άλλοι το παράδειγμά του... η τάξη του κόσμου αλλάζει από μόνη της!... Αυτή τη θέση της αλλαγής επικαλείται και ο Κ. Μαρξ, αλλά, πρακτικά και ενεργητικά, όπως τη διακήρυξε και ο σύντροφός του Ένγκελς. Δηλαδή: αν όλοι οι φιλόσοφοι που πέρασαν από τη ζωή και απλώς μελέτησαν και διαπίστωσαν την ύπαρξη του κόσμου, ο Μαρξ έκανε ακριβώς το αντίθετο, με τη θεμελιακή φιλοσοφία του, θέλησε να τον αλλάξει τον κόσμο. Και πάνω σ' αυτή τη θεωρία και προοπτική, στήριξαν ο Λένιν και ο Στάλιν την επαναστατική τους αλλαγή, ότι ήταν δυνατή, και πέτυχε σε μια και μόνη χώρα της γης. Με τη θέληση, τη δύναμη, τη σκληρή δουλειά και την ενότητα εκείνων των λαών, παρά τις δυσκολίες, τα εμπόδια, τα συμποτάζ και τους εμφύλιους... ανάδειξαν και γιγάντωσαν τη χώρα τους σε υπερδύναμη. Την 1-22Α που χόρτασε λιούς: ψωμί, παιδεία, υγεία, πειθαρχημένη ελευθερία, εργασία, πρόνοια και ψυχαγωγία, και νίκησαν και συντριψαν τον ισχυρότερο φασιστικό στρατό του κόσμου και κατάκτησαν πρώτοι το Αιάστημα, κι έχτισαν πολιτισμό, με την πειθώ και

με τη βία. Το έμπυχο υλικό που είχαν ήταν τέτοιο, που δεν μπόρεσαν τότε να φερθούν σαν άγγελοι! Και είχε δίκιο ο Ζ. Πωλ Σαρτρ όταν υποστήριξε με σθένος: **«Δεν μπορείτε να συζητάτε τις πράξεις του Στάλιν, εφόσον είναι ο μόνος που κατέχει τις πληροφορίες που τις δικαιολογούν».**

Μια διαφημιστική συνέντευξη

Η γνωστή βεντέτα του Κιν/φου, στα ελαφρά ειδωλιακά δράματα και τις πικάντικες κωμωδούλες ηθών, με τους ανεκδιήγητους έρωτές της, παρήλασε πρόσφατα στο «μέγκα» και διαφημίστηκε γερά στον μη έχοντα σκέψη και κρίση ειδωλοχόφη κοσμάκη της χώρας. Και γιατί όχι κ. συνεντευξία Χατζηνικολή: Μπανανία είμαστε. Χιλιάδες θαυμάστριες έχει η «εθνική σου σταρ»(!). Τά 'παιζε βλέπετε όλα για όλα στη ζωή της. Το πως φτιάχνει κανείς όνομα, (και παραξία της τέχνης, νά 'ναι) στη χώρα μας; Αυτό είναι γνωστό, κι ας μη το πούμε: «Έρχοντας και γλείφοντας και με τα κ... του». Επαρμένη στην καυχησιολογία της, αράδιασε: Κώτσο Γλιζμπούργκ, Παπαμιχαήλ, Σολωμό, Φίνο, Ηλιάδη, Μομφεράτο, Χορν, (τούτον τον αποκάλεσε και «γλυκούλη») τον θεωρεί γλυκότερο ίσως, κι από τα βασιλοφρονικά συγκοινωνούντα δοχεία!). Και πόσους άλλους ακόμα άντρες, που, «ουκ' έστι αριθμός μικρών μετά μεγάλων» ούτως ων περιγούσταρε «εμπαιξιν αυτοίς»! Τους έπαιξε κομπολόι με τις χάντρες! Κράτησε δε, και τους όψιμους των νιάτων «μυστικούς γι' άλλη διαφημιστική συνέντευξη» στο «μέγκα» (που μετράει και τα δευτερόλεπτα με τόση μωρία στα δελτία) πλην Μπονάτσου, Σπυρόπουλου κ.λπ., κ.λπ.

Κι ενώ μας παραζάλισε με τον άταχτο βίο και πολιτεία της η «γατούλα», είπε και πως «δεν παραδέχεται την κριτική του θεάτρου» και πως, από τους κριτικούς, εκτιμάει σχετικά μόνο τον Κ. Γεωργουσόπουλο. Αν της κρίνει όμως κανείς (εκτός από την ξένιαστη και παιγνιδίστικη κιν/φική της παρουσία) την όλη θεατρική της επίδοση ως τώρα, με την «Εβίτα Περόν» και την «Κυρία δε με μέλει» ποια είναι η βοήθειά της στο ελληνικό θεατρικό έργο, πέρα από τα οσα τυχόν της σκάρωνε η σεβαστή και άξια παλιά συγγραφική φρουρά όπως οι μακαρίτες, Σακελλάριος, Πρετεντέρης, Τσιφόρος, ο Γιαλαμάς κ.ά.; Τι έδωσε λοιπόν στο σοβαρό θέατρο που διδάσκει, προβληματίζει, αφυπνίζει, διαμορφώνει συνειδήσεις; Τίποτε. Και στην Επίδαυρο που αποπειράθηκε να δοκιμάσει τα κότσια της μ' αρχαιοκλασικό έργο, ήτανε μια καρικατούρα και τη χτύπησαν οι κριτικοί σαν χταπόδι. Υπάρχουν πρώτες κυρίες του θεάτρου και του κιν/φου, πό 'χουν τα μεγάλα χαρίσματα της σεμνότητας της ηθικής και της μετριοφροσύνης.

Αλλά, κάθε χρυσάφι από το βάρος της αξίας του, μένει στο βυθό. Ενώ οι φελοί πλέον πάντα στην επιφάνεια.

Υψηλές διακρίσεις...

και χωρίς αντίκρυσμα επενδύσεις

Η κριτική, καλά γεννήθηκε στην αρχαία Ελλάδα. Αλλά, δεν πέρασε καθόλου από το μυαλό του προέδρου της Κύπρου κ. Βασιλείου, που όσο βασιλεύει το άστρο της προεδρίας του, χάνει αγάλη - αγάλη και την αίσθηση του γελούου! Στις 14.12.92 στη Λευκωσία, δαφνοστεφάνωσε, σε ειδική τελετή, τον κ. Αντ. Σαμαράκη, με τον μεγαλόσταυρο του Μακαρίου! Μεγάλη η χάρη του! Εύκολο ήταν βέβαια για τον κ. Αντωνάκη, να φορέσει σ' έναν τέτοιο πρόεδρο, ένα σαμαράκι! Κι απορούμε πως άργησε! Στην Ευρώπη πριν από χρόνια, το φόρεσε στη βασίλισσα του Βελγίου Φαμπιόλα... ως ο «μεγαλύτερος νεοέλ-

λίνα, συγγραφείς;) και τότε τον έστεψαν και τον γελοιοποίησαν με το μεγάλο χρηματικό βραβείο των «Ελευθερίων», και ισοκρίσει τότε, τον επίσης δικαίωκτη Ν. Βρεττίκο (θείος, σχερίστον) Τσάρ, το πώς θα γελοιούσε δύο ανθρώπους γι' αυτόν κερδίζοντας της Λίπρον μας, τον κ. Γ. Βασιλείου μας και τον δημάρχο της Λάρινας; Εικόλοτοτη δοξασία! Άλλωστε η κολεκσία, η ασκονόλια και το φτηνό όακρμ, πάζουν κροταρικό ρόλο σε τέτοιες εκραμίσαις!

Εκεί, δεν κατάλαβα όπως, το πώς στήριξαν και πώς είδικολογήσαν αυτοί οι κίριοι μια τέτοια βραβείση.

Αν κατάλαβαν οι Ελληνοτίθριοι συνόαλοφοι, το πώς, το πουν κι εμάς. Γιατί, εκεί, ζήσαμε ότι ο κ. Σαμαράκης, ανόδοιχτης σ' όλα τα χρόνια του, ο πιο όεινός βραβείωντης. Με το 34 κοινότοπη, αστυνομική, υφή, μηρητική κί,στροφιακή κατασκευόσημα, κατέ φολοκληρωτικών καθιστώωντο, πάλαι με ζώη, και εκραμίζει διακρίσαις, και κτηνάζει τμας, και όφοντε, μεταοόδοιας, χωρίς, αντίκρισμα! και καλά ο ανόδοι, κ. Βασιλείου, αλλά, οι κίρι αυτόν, όμα, του κίκαλο του, πώς, και πώς στήριξαν αυτή την υφήλή τμήη; Ακαορίμα. Γιατί, τόσο ελαφρό τη καρδία ισοκρίσει και ισοκρίσει, την αξία του μεγαλύτεστρο του αείμνηστοι κ' ηρωικοί Μεκαριοί. Με σίλφθηκε μη πώς, τρίζοντε το κρέ κοκκαλό τους και ζήριτε τι κίρι ο κ. Βασιλείου, στεφανώνοντες, τον κ. Αντωνάκη. Ιδού, δύο φροσσίαις: «Εξ, ανόδοις, του αικριαλοί, λούδ, εκονίρι μεζώμε στον κ. Α...», όγιο τα έργα και τους, σγόντε, του. Ηού, έργα, και ποιούς, σγόντε; Βασίτε βρολιτ, φά... Όντε έργα, έχει για την Λίπρον μας, ο κ. Σ... όντε σγόντης, υήρι, πού του, Αντωνίτη, οί, κίριστα, μόνο, ότι, όρηόσαις, σγίαις, του, ότι, όειρόναις, όιστινόςαις, του, και στο κενόόο ταί, ίος του, στο κίινοσμίε κίαιόι της «Γκόνίιστορ»... με τ' σκερρίτητο κρημίο, όι, στο ράτιε, σγκίρητικό, όακρμ για τους, όφαις, τμαςκίαις, και για τις, ταχίαις, του, από Τίσο, και κανάλιε, κροβαίς.

Αλλά, σε τούτ' τη γάρη, πώς, έχουν, το πόντε, εκραμίσαις, και εκραμίσαις, ο εκραμίσαις, κίρι, και στυνάλωση, και το Νηοί της, Αφροίτης, μας. Το σίση, με τους, φασόροιστολοισούς, βραβείωόται, κι εμάς, κι εκεί, δεν έχουν, πάλαι, για την κίλη, τμήη, και το φερρίβο... του, κίρι, βραβείο - ισοκρίσιου - σφοκρίαις.

Μετά, όε, την υφήλή, στήση, ο κ. Σαμαρ, τοχαρίστος, μ' ένα φεγάλο, λόγος, κίαις, του: «Λισθόνομαι, και όισθόνομαι, γαρ...». Αυτό, το «όισθόνομαι», τι, το «όαις; Η, λέξη, στή, κίαι, και, στυνάλωτη, και, όισθη, ήτων, κι, κίρι, τμήη, Ακαορίμα, πώς, ανέχονται, οι, σοφροί, κίιρητικοί, και, όρηοιστοροφικοί, κίκαλοί, της, Λίπρον, τέτοιε, κερτακί, σπυνητόρε, του, κ. Βασιλείου! Αν, κίκορύνται, ρακρμας, κι, σγόντων, και, ζήρι, ότε, η, αξία, του, ενόόου, Μεκαριοί, όν, όταρε, και, ισοθία, όν, όντοτήη, κίρο, και, μηρηή, τότε, α; τον, ζαναφρίσοντε, για, τέτοιε, κερμαίς, και, στεφανώματα, και, γι' άλλε, υήλοισαις, βραβείσαις, σε, κίινοφαι, ραίμας, λογοτεχνίας, σε, κίοφαις, μετρίοτητες, της, κίιρηματικής, και, κίιρηματικής, ζώης, της, μηρηκοκίαις, Ελλόόας, κίόαις, και, για, όκαρκε, μεραθονόδοφαις, και, όικλαρηματικέ, χαόότα, στη, Νίου, Γιορμ, με, τους, Ντεκτασφάς, και, Μοντρο, γκαί, φάς!

Όσο, για, τη, λογοτεχνική, αξία, του, κ. Σαμαρ, όναι, το, σίση, με, της, και, ο, κ. Αντισθ, κίοφτοφια, κίιρη, λογοτεχνίας, στο, «Νέο», Κ. 193, που, τον, ακορρίαις, όν, όρηοιστοφική, φαντασία, κίη, για, λογοτεχνη, κατατάσσαντες, τον, στους, μηρητικούς, και, κίόηλοισούς, κατασκευασίς, ενός, είδους, φτηνής, σφαρολογίας, («σαμαρακίισμοί») όπως, τον, χαρακτηρί, και, στυνίσαις, σ' κίιρηόαις, κι, σγκταρμαόικη, «όρηοιστοροφική, λογοτεχνία», για, το, εκκοκλαρασώρητο, σγοραστικό, κοινό, που, δεν, έχει, ίόαις, από, τήγη, και, κίιρηκή, αλλ', σγορρά, όισφίρηση, και, μόδα, κι, αλα-

λοισ! Έτσι, όικακίνοσφαις, κι, κίαις, που, από, χρόνια, τον, κατατάσσε, στους, μετρίους, και, στείρους, της, ελαφρά, αστυνομική, όαις, κί,στροφιας.

Για την αξία των ποιητών

Ο υκουργός, κ. Σ. Κούβελας, με την άτυχη και κίσαεράτη, εκείνη, κοτσάνα, του, που, είναι, κίια, κερτακί, όηλαδή, «δεν, γίνεται, λακάς, γιατί, αλλίως, θα, ήταν, κίορητής», έφαγε, μελόκίκο, ρεζιλία, ζεσθήκωσε, την, οργή, και, την, αγανά, κτηση, ολάκρο, του, σοφροού, και, έγκυρο, λογοτεχνικό, και, κίιρηματικό, κόσμου, της, γάρης, κίαι, του, «όωσε, τις, καταλλήλαις, ακαντήσαις, Γιατί, όπως, και, να, τον, κίρινο, με, κίιρηκαί, ήταν, κροσβλήτικός, ο, χαρακτηρηισμός, του, για, τους, κίορητές. Στο, αξίωμα, που, βρισκόταν, δεν, κίιρη, κίιρηόαντε, να, του, ζεφύγει. Βέβαια, τα, κίιρησώ, τέτα, μέλη, των, λογοτεχνικών, σγοματείων, βρισκόνται, σε, χαμηλό, κίιρηόδο, από, άποψη, έργων, σκίιρηνοβολίας, όράσης, κίορηνωιατής, εκτίμησης, και, κίιρηαις.

Όμως, τι, ήθελε, ένας, κ. Ι. Α. Νικολαίδης, της, «Εθνικής, Εταιρίας, των, Ελλ. Λογοτεχνών», ν' αντκαρασταχτεί, και, να, ζίφουκλήσαι, ενάντια, στον, σινάδελφο, Τάσο, Αναγνώστο, της, ίδίας, Εταιρίας, που, κίιρηόαλεσε, τον, κ. υκουργό, για, τη, γκάφα, του, εκείνη, «να, κερτακίθεϊ»... Εκεί, όη, τη, θεώρησε, και, σκωτά, ίβρη, ακέναντι, στους, όρηοιστορογούς, του, κίιρηματικού, κίορητισμοί, του, έθνικς, μας. Ο, δέυτερος, θα, μπορούσε, ακά, νω, στην, κερτακίαντά, του, να, κροτείναι, ακόμα, και, κίίβανο, και, βιολογικό, καθαρισμό, σε, σκίοιοιδήροτε, κροσβάλλαι, και, υκοβαθμί, ζίαι, τους, σγνίκς, ανθρωπιστές, και, φιλειρηνηιστές, κίορητές, του, κόσμου! Έστω, αυτόν, τον, τίτλο, του, ιδεα, λισμοί, και, της, ανιδιοτέλειαις! Κι, ας, μη, δεν, έχει, κέρωση, στη, σημερινή, κερτακί, όρηωμένη, ελλ, ηνιατή, κίορηνωία. Δίδαι, αν, έλλειπε, η, δόξα, του, Ομήρου, του, Αισχίλου, του, Σοφοκλή, του, Ευ, ρικίδη, του, Αριστοφάνη, κ.α, από, την, κίορη, σμένη, ανθρωπιστήη, δεν, θα, υκήρχε, και, νεώτε, ρη, κίιρηματική, Ελλάδα.

Άλλωστε, αν, δεν, υκήρχαν, οι, κίορητές, κι, οι, σίγγραφείς, σε, όλους, τους, αιώνας, ο, κόσμος, θα, ζούσε, μέσα, σε, μια, ζούγκλα, άγριων, θη, ριών... όπως, έλεγε, σχετικαί, και, ο, βυζαντινός, Λόγος, Βησσαρίων!

Τα λογοτεχνικά βραβεία

Γόδοι, όέτος, να, μη, όόκται, το, ΥΠΠΟ, και, λογοτεχνικά, βραβεία, όπως, έδινε, κίαι, χρόνο, το, Δεκέμβρη. Τα, κανόνι, ζαν, φίλοι, και, ημέτεροι, των, κίιρηροκίαις, του, υκουργίου, σε, δικούς, τους, ανθρωπισούς. Εκίτελοισ, όμως, Ευχής, έργο, Ά, μποτε, να, μη, ζαναδαθών. Γιατί, κίαι, φορά, ακοτελούν, κι, ένα, μικρό, σκανδαλάκι, γύρω, στα, 5, εκατομ, όρχ. Είναι, όδοτά, και, χαρισματικαί. Δεν, υκάρχουν, αδιάβλητοι, και, δικαιοκρίτες, ελλ, λανόδοκοι. Σ' αυτή, την, κίιρηροπή...

Δεν, βραβείωνται, δυνάμικα, ταλέντα, κροτόπι, κα, έργα, τέχνης, αναγνώρισμένες, από, το, λαό, και, από, την, έγκυρη, κίιρηκή, γνώμη, αξίες, και

μορφές. Δεν τους ενδιαφέρει η χρήσιμη και αληθινή δημιουργική λογοτεχνία. Ας μένει λοιπόν το βύσσινο και το δώρο γαλαντομίας για επιτηδευούς και άχρηστους. Ευτυχώς οι ιθύνοντες είχαν τα ρούχα τους... Είχαν ενδοκυβερνητικές φουρτούνες και μπόρες πολλές! Κι αλίμονο, βιβλία και βραβεία για φίλους και κουμπάρους θα πρόσεχαν. Αν δεν τ' αρπάζουν κάποιοι, πονηρά κι ετεροχρονικά, έστω κι από την πίσω πόρτα... κι αν καταργήσουν τον άδικο αυτόν θεσμό, κι αν δεν ξαναδώσουν σ' επιτροπή το σήμα, για να χουφτώσει ο φίλος από το φίλο βραβείο και χρήμα... κι όσοι μαχόμενοι για γενικό καλό και προπάντων για τη δικαιοσύνη, που τη θεωρούμε τη μεγαλύτερη αξία στη ζωή, θα φάμε ψητό και θα γλεντήσουμε.

Κρίση καναλιών

Στις 12.1.93 στην εκπομπή του «μέγκα» «ενόπιος ενωπίω» ο κ. Χατζηνικολάκης εισέπραξε τα επιτίμια... για τα «λερωμένα, τ' άπλυτα τα θαλασσοδαρμένα» (που λέει και το δημ. τραγούδι) και για τ' άλλα κανάλια. Πολύ σωστά η κ. Εύη Δεμίρη και ο κ. Γιαν. Διακογιάννης επέκριναν σφόδρα τ' ανομολόγητα κι ελλεινιά προγράμματα κρατικών και ιδιωτικών καναλιών. Και κανονάρχουσε σε ανάλογες επικρίσεις και ο κ. Φρ. Γερμανός, ο πάντα κατά τι και τηλεοπτικός βεντέτος όλων των καταστάσεων. Δεν ανάφεραν όμως κανένα άλλο κανάλι, παρά μόνο τ', τα δυο κρατικά, το «μέγκα» και τον «αντένα». Την ίδια ώρα όμως, λαός της Αθήνας, εκδήλωσε με ύμνους κι ευαρέσκεις για το κανάλι 29, που θέλουν ίσως να φιμώσουν τα φανατικά παρασκήνια και νομομαγειρεία της «Ν. Δημοκρατίας». Αυτή η συγκυρία, απόδειξε, πόσο οι κ. Χατζηνικολάδες και οι καλοθελητές τους, βρίσκονται εκτός πραγματικότητας. Αλλά, συνέπεσαν να μιμηθούν, ποιός ξέρει πως, με τηλεπάθεια, οι συνεντευξιζόμενοι επικριτές, και τις δικές μας θέσεις, τις οξείες παρατηρήσεις και εκτιμήσεις, που η Επιθεώρησή μας κάνει από τον καιρό που εφαρμόστηκε η δήθεν ελεύθερη ραδιοτηλεοπτικότητα. Η γενική όμως κατακραυγή, ίσως να τους προβληματίζει τώρα περισσότερο, ν' αλλάζουν ταχτική και να μειώσουν το κακό που προκαλούν, με τ' άθλια τηλεοπτικά τους προϊόντα στην κοινωνία μας. Άμποτε, να το ιδούμε και να μη το πιστέψουμε.

Μια παρερμηνεία

Φανατικός ριτσοπαθής φίλος ποιητής στην Κρήτη, παρερμήνεψε προηγούμενο σχόλιό μας σε τούτη τη στήλη, που επισημαίναμε την παραπροβολή, την παραδιαφήμιση, τη θεοποίηση, την έξω απ' τα λογικά μέτρα προσωπολατρία, που κάνουν ορισμένα κομματικά ή δημοσιογραφικά κατεστημένα, σε διακεκριμένες μορφές της τέχνης και το ανώδυνο θάψιμο άλλων πολλών άξιων και ικανών ταλαντούχων. Αυτό δυστυχώς γίνεται, και θα γίνεται πάντα. Κατά το «έχεις μαμύρι, τρωξ πεπόνι», είσαι τυχερός. Αυτό έγινε κι από ειδικούς, κι επιπόλαιους κοντολοφόρους, κλικασόδρους, που ενώ ψωμίζονται στο «Ρ» πρόβαλαν κατά κόρο Ρίτσο, Βρετάκο, Σαμιράκη, όπως είχαν κάνει στην «Αυγή» με την πρώτη συγγραφική παρουσία του Β. Βασιλικού. Ε, αυτοί λοιπόν και η Α.Κ. που επικαλείται σε γράμμα του ο φίλος, αποκήρυξαν το παρελθόν και τις ιδέες τους, πριν ο αλέκτωρ λυγίσει. Το πόσο όμως άξιους έχουν αδικήσει, δεν

έχουμε καιρό και χώρο ν' αναφέρουμε ονόματα. Τι να του κάνουμε λοιπόν τοι Κρητίκαροι τοι κόπελοι, που παρερμήνεψε δίκαιο σχόλιό μας, και δε συμπεριφέρεται κάποιες πικρές αντικειμενικές αλήθειες; Ένα κόμμα ηθικών αρχών, πρέπει να εφαρμόζει με συνέπεια τις αρχές του: εφόσον πιστεύει στην αξιοποίηση την ασιοκρατία και την ανάδειξη όλων των γνήσιων και ικανών πνευματικών και λογοτεχνικών δυνάμεων του τόπου. Κι όχι μονότονα 40 και 50 χρόνια στο προσκήνιο της προβολής και διαφήμισης 3 και 5 φτιασμένοι λογοτέχνες. Κι οι άλλοι να μη φαίνονται καθόλου. Το χρέος επιβάλλει και την ανάδειξη νέων ταλαντούχων. Ανεπίτρεπτες γι' αυτούς οι σκανδαλώδεις διακρίσεις, η περιθωριοποίηση και η γενοκτονία τόσων και τόσων άλλων, και αγωνιστών και τίμιων κι αθόρυβων ομοϊδεατών, η καταδίκη τους στην ακρισία και στην αφάνεια.

Κανείς λοιπόν φίλε, δεν αρνήθηκε την καλλιτεχνική αξία και το μέγεθος, του Ρίτσου, και των που δε στάθηκαν στο ήθος που έπρεπε Μύκη, Λουντέμη και άλλων. Εκείνοι που είναι πρότυπα αξιομύμητα, κι ανοίγουν δρόμους και σχολές με προσφορά τεράστια στις τέχνες και στα γράμματα, είναι πολλοί ελάχιστοι που μένουν και σαν ύσπιλα υποδείγματα στο βίο τους. Πάντως, εκτός από αυτόν τον ποιητή που έχει ειδικολογήσει μέσα του ο φίλος... ας ξέρει ότι «υπάρχουν κι άλλες πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκαλίλα!»! Όπως θά' λεγε και ο λαός.

Λαϊκές πηγές

Ο Ζ. Ζακ Ρουσσώ και πολλοί μετά απ' αυτόν, ρομαντικοί, έκαμαν κανόνα, την άποψη της επιστροφής στις πρωταρχικές καλλιτεχνικές μορφές που διατηρούνται στις απλοϊκές, μάζες. Γι' αυτό και λογάριάζαν κάθε τραγουδι λαϊκό, δημοτικό, σαν ανώτερο, από την ατομική ποιητική δημιουργία. Και ζητούσαν από τους ποιητές, να γυρίσουνε στις λαϊκές πηγές. Ιδού αίτημα για την εποχή μας τολμηρό, ελληνοκεντρικό και προοδευτικό... για σωστή κι εθνική μουσική διαπαιδαγώγηση, που έχει ανάγκη επιταχτική πια η νεολαία μας: για να μη της αλλοτριώσουν και μ' αυτό το μέσο την ψυχή της.

Η αληθινή γυναίκα, περισσότερο χαιρέται για τη χαρά που δίνει στον άνδρα, παρά για τη χαρά που παίρνει απ' αυτόν.

Ν. Καζαντζάκης

Ο κόσμος στη Ρωσία επιστρέφει στο Λένιν. Γιατί, από τότε που τον εγκατέλειψε, έφτασε να πεινάει!... Πέρα απ' όλα τ' αρνητικά που εμφανίστηκαν στην πρώην ΕΣΣΑ, υπήρχε μια εξασφάλιση της εργασίας και των καθημερινών αναγκών. Το ίδιο και στην Ανατολική Γερμανία. Τώρα, οι δυο λαοί, βρίσκονται σε κρίση.

Λίντα Μπόμπροβα
Ρωσίδα Σκηνοθέτρια

Νότες της Εθνικής Αντίστασης

Μια επιστολή του βετεράνου
της Εθν. Αντίστασης Συγγραφέα
Γιώργου Κατσιμπα

Αγαπητέ Κύριε Διευθυντή,

Με τις ευχές μας στο αξιοθαύμαστο «Ελ. Πνεύμα» δεχτείτε και τα παρακάτω σχετικά με τους Άγγλους και το Γοργοπόταμο

Έζησα από πολύ κοντά την όλη προετοιμασία της ανατίναξης της Γέφυρας του Γοργοπόταμου με την υποδοχή των πρώτων Άγγλων αλεξιπτωτιστών Μάγιερς (Έντι), Γουντχάουζ (Κρις) και των άλλων έζη. που έπεσαν κοντά στο χωριό μου Καρούτες τη νύχτα της 30ής Σεπτεμβρίου του 1942

Σαν Έλληνας και σαν αξιωματικός υποδέχτηκα τους εγγλέζους σαν σύμμαχους που έρχονταν να βοηθήσουν τον αγώνα για την απελευθέρωση. Τα γεγονότα με διέπναισαν... Στο γιορτασμό της εκετείου μιας πενήνταετίας από την ανατίναξη, εκιτρέψτε μου τα παρακάτω Έχω πολλές φορές γράψει στον τύπο. Και σε βιβλία μου για το γεγονός.

Έχω και μια φωτογραφία μεγαλωμένη του Κρις αφιερωμένη στη μάνα μου, για να θυμάμαι πως το καστανόξανθο εκείνο κεφάλι, μπορούσε να είχε μείνει μαζί με τους συντρόφους του στα Κανάλια της Γκιώνης μια νύχτα στα τέλη του Οκτώβρη 1942. Έγραψα για τον κίνδυνο αυτό, πριν από πολλά χρόνια στην εφημερίδα «Ακρόπολη» και σε βιβλία μου. Ο κ. Γουντχάουζ κάνει πως το αγνοεί. Ο αιμνηστός Πυρομάγλιου, μου είχε πει πως ο Γουντχάουζ ήταν γνώστης των αρκετών δημοσιευμάτων μου για τους «σύμμαχους» Άγγλους.

5.8.44 Στο χωριό μου Καρούτες Φωκίδας εξοντώθηκε από τον ΕΛΑΣ ενισχυμένο τάγμα της γερμανικής μεραρχίας Εντελβάις, από 300 άνδρες. Ήταν κυρόντες οι αξ-κοί του Συμμαχικού Στρατηγείου, ο Αμερικανός Φορντ και ο Άγγλος Τζόε. Πέταγε το σκούφο του ο Φορντ λέγοντας: «Αύριο να ιδείτε τι θα πει ο ραδιοσταθμός του Καίρου». Και ο μέραρχος Ρήγος του παρατήρησε: «Κανένας συμμαχικός ραδιοσταθμός δεν θα μιλήσει ποτέ». Ο μέραρχος

ήξερε...

Ο κ. Γουντχάουζ τι έχει να πει για τους φίλους του γερμανούς που έπεσαν στην Καρούτα

Η εξύψωση του Γοργοπόταμου σε μέγα πολεμικό άθλο θα ήταν αδιανόητη, αν δεν συμμετείχαν οι Άγγλοι. Είναι «άθλος», γιατί ήταν σύλληψη και εκτέλεση των «ελευθερωτών» Άγγλων αλεξιπτωτιστών. Ο Γοργοπόταμος κρατάει τα σκήπτρα της ελληνικής Εθνικής μας Αντίστασης.

Το πολεμικό μεγαλόεργημα του ΕΛΑΣ κατά την Κατοχή, πολεμήθηκε συκοφαντήθηκε κι αποκρίφτηκε. Και για του λόγου το αληθές.

Ίδού τι γράφει ο κ. Γουντχάουζ στο Μαχηστριανό φύλακα το 1948

«Εγώ τον πραγματικό αριθμό αυτών των αιχμαλώτων, τους αιεβάζω το κολλί σε μερικές δωδεκάδες».

Και στο Μόναχο, Γενάρη του 1959 έλεγε:

«Η Ελληνική Αντίσταση, δεν υπήρξε σοβαρότερα ενός αποστήματος». Το κίε έλειψε απ' το Γοργοπόταμο γιατί ήταν εκεί οι Άγγλοι!!

Κάτι παρόμοιο είχε στη Βολιή ο Τζακ Τσαγγάρης βουλευτής Έλληνας, ότι: «Καμιά 300 νεκρούς είχαν οι γερμανοί κατά την Κατοχή».

Όμως, η Ιστορία του Γενικού Επιτελείου Στρατού στη σελίδα 621 γράφει:

«300 περίοιο μάχες έδωσαν οι αγωνιστάι κατά των κατακτητών φονεΐσαντες, τραυματίσαντες ή αιχμαλωτίσαντες 35.000 αξ-κοί και οπλίτας ταΐτων». Τους ίδιους αριθμούς δίνουν περίοιο και οι ιταλογερμανοί.

Ο κ. Γουντχάουζ αγνοεί τους πάντες και γράφει μόνος του την ιστορία μας.

Ο Γοργοπόταμος είναι: η κορωνίδα της εθνικής μας Αντίστασης.

Ο ίδιος ο Γουντχάουζ άναψε τη θριαλίδα στα Θεμέλια της Γέφυρας, τινάζοντας την Ελλάδα...

Με τιμή
Γ. Κατσιμπα
Συν ρχης ε.α. τ. βουλευτής
Παλιό Ψυχικό 5.12.92
τηλ. 6714399

Στέφανος Καραϊσκος Ένας αγωνιστής της Εθν. Αντίστασης που έφυγε

Στις αρχές Νοέμβρη, πέθανε στο Χαλάνδρι - Αττικής σε ηλικία 85 χρονών ο αγνός, κι αλόβητος ιδεολόγος αντιστάζκος, ο γιατρός Στέφανος Καραϊσκος, ένας φωτισμένος και σπουδαίος θιασασζός πατριώτης.

Γενν. στη Λάρισα το 1907. Σπούδασε ιατρική στο Παν/μιο της Αθήνας και υπηρέτησε την επιστήμη του με ανθρωπιστικές αρχές, ηθική συνέπεια και συνείδηση. Από τους πρώτους όταν σκλαβώθηκε η πατρίδα το 1942, βγήκε στα βουνά κι έδωσε την ψυχή του στον αγώνα ως Γ. Γραμματέας της Πανεπειροτικής Επιτροπής του ΕΑΜ. Διετέλεσε και διαφωτιστής στην Ήπειρο και Θιασζαλία με το ψευδώνυμο Φωτιάδης. Ήταν ένας στίμητος Ακροναυπλιώτης.

Ήταν μια μορφή τραζιά κι ευγενική αταλάντευση, και στίρη, σε πεποιθήσεις και χαρακτήρα, στα ιδεώδη της ανθρωπιάς, της επιστημονικής αλήθειας και της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Είχε υποστεί κι αυτός, όπως κάθε πρωτοπόρο στίλληζος της Εθνικής Αντίστασης, τους ανάλοζους διωζμοίς από τα μεταβαρκαζιανά αντιδραστικά καθεσζότα. Αλλά, στάθηκε βράζος αντοζής, στην πίστη του και στα οράματά του, για έναν καλύτερο κόσμο, όπως τον ονειρεύτηκε νίος, που είχε εξοριστί από τον Μεταζά και στην Ακροναυπλία κι έλπιζε σκλόνητος με την πίστη του, ως τη στερνή πνοή του.

Αγασπητός κι ανεκτίμητος, ζωντανός και ακμαίος, δούλεψε, πάλαψε, φώτισε, με τον τρόπο του, με το κίφι του, με τη φιλοσοφημένη γνώση του, και με το πείσμα του, ως τα άτυχα και τραζικά γυράματά του!...

Ο Στέφανος Καραϊσκος έμεινε πιστός, όρθιος κι οζύριπος, μ' σζόλοτο σιβασμό απέναντι σε μορφή και μνήμες του αγώνα, σε ματωμένες περζαμηνές της νεότερης ιστορίας μας. Ποτέ

του δε λήγισε. Ποτέ δε γονάτισε και δε μετάνιωσε για τους τίμητους, και δίκαιους αγώνες του λαού μας. Είχε πάντα πλάι του, τη φωτισμένη επιστημονίσινα γυναίκα του Βασιλική!...

Έτσι, αποχαιρέτησε, σαν νά 'ταν οργισμένος νίος, αλλά και πρζός, μεγαλόψυχος γερο-λεβέντης τούτον τον αζάριστο, τον κίβδηλο, κι ανεμίστατο κόσμο της υποκρισίας και της απάτης. Είχε ένα τέλος άδικο της μοίρας και ταλαίπωρο της υγείας του. Και πέρασε στα Ηλίσια πεδία των άδολων οραματισζόν και θαυμασζόν αγωνισζόν της Εθνικής Αντίστασης, με το λάβαρο, της πίστης του ψηλά, και τη συνείδησή του αναπαμένη.

Η σεβαστή και αρχοντόψυχη Κυρά του βίου του, και τα παιδιά του, ας είναι περήφανοι γι' αυτόν, κι ανάλαφρο το ζώμα του στη γη την αττική, καθώς ο γιατρός αγάπησε και πόνησε πολύ!..

Α. Μάλαμας

Ελασίτης Σύνδεσμος του 9ου Συν/τος στην Πύλο το 1944. (Έργο του καλλιτέχνη Ανδρέα Τζώνη)

Λάμπρου Μάλαμα:

Ο Σωφρόνιος

και τα τσιφλίκια του

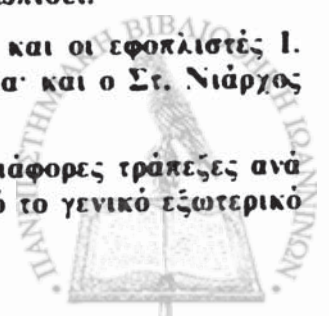

Με την Πειθώ των Αριθμών

Η πυθαγόρεια λογική σε γεγονότα, από διάφορες επίσημες στατιστικές

Από την Ελλάδα

- Μέσα στο 1992, έκλεισαν στην πατρίδα μας 800 επιχειρήσεις και 2.082 είναι υπό χρεωκοπία.
- Όλες οι χώρες της ΕΟΚ έχουν μονοψήφιο αριθμό πληθωρισμού δηλαδή από το 2 ως το 9, ενώ η Ελλάδα μόνο έχει 17,8.
- Η κυβέρνηση αγοράζει από την αμερικάνικη εταιρία LOA, 40 νέα μαχητικά αεροπλάνα F16, αξίας 1,4 δισ. δολάρια.
- Στα 15 τελευταία χρόνια, ο λαός μας εθρήνησε 25.686 νεκρούς από τροχαία ατυχήματα και 452.400 τραυματίες.
- Ο μισθός του επιτρόπου της ΕΟΚ κ. Παλαιοκρασσά είναι 3.000.000 το μήνα.
- Στη Θράκη ο αντ/γγελέας του Α.Π. κ. Τσεβάς εντόπισε 60 αποφάσεις αθροιστικές σε κατηγορούμενους για βαριές υποθέσεις ναρκωτικών.
- Στη χώρα μας 6,5 εκατομ. τόνοι σκουπιδιών πετιούνται κάθε χρόνο στις θάλασσες. Και 1,3 δισ. τόνοι όσσεινης ξυλείας πάνε για θέρμανση και μαγείρεμα.
- Κάθε χρόνο, πεθαίνουν 15.000 άτομα, από το κάπνισμα.
- Στην Ελλάδα γίνονται 4.265 κακουργήματα ετησίως.
- Στη μελισσοκομία του τόπου μας δουλεύουν 30.000 άτομα σε 50 δισ. κυψέλες. Η παραγωγή του μελιού τους είναι 10.000 τόνοι, και η ετήσια κατανάλωση 11.000 τόνοι.
- Τα παιδιά που γεννιούνται με ζαχαρώδη διαβήτη, ανέρχονται σε 100.000 το χρόνο και οι πάσχοντες γενικά σε 700.000.
- Ο τζίρος από τα ναρκωτικά στη χώρα μας ανέρχεται σε 300 δισ. δρχ. ετησίως, ενώ της κοκαΐνης περνάει τα 100 δισ. δρχ. Κάθε γραμμάριο ηρωΐνης πωλείται 64.000 δρχ. και κάθε κιλό 64 εκατομ. δρχ. Απ' όσα διακινούνται στη χώρα, συλλαμβάνεται μόνο το 5 με 8%. Ένας 35χρονος έφερε 300 κιλά κοκαΐνη, αξίας 20 δισ. δρχ. Συνελήφθη και αποφυλακίστηκε ως πάσχων από άσθμα!... από το εφετείο κακουργημάτων της Αθήνας.
- Οι Έλληνες μέσα στο 1993 θα πληρώσουν επιπλέον φόρους 840 δισ. δρχ.
- Στο έτος 2.000, το 1/4 του πληθυσμού θα έχει περάσει στην τρίτη ηλικία.
- Η ανεργία στην πατρίδα μας, το 1993, θα ξεπεράσει το 10%.
- Από τα σύνορα ανάμεσα στην Ελλάδα και την Αλβανία που σχεδόν δεν υπάρχουν, μπαίνουν στη χώρα μας 1.000 αλβανοί λαθρομετανάστες ημερησίως χωρίς καμιά νόμιμη διαδικασία. Ενώ το ελληνικό κυβέρνηση διέθεσε σε βάρος της χρεωκοπημένης μας δημόσιας οικονομίας 4 δισ. δρχ. για να τους αντιμετωπίσει.
- Στους πλουσιότερους ανθρώπους του κόσμου, κατατάσσονται και οι εφοπλιστές Ι. Λάτσης με 1,6 δισ. δολάρια, ο Γουλανδρής με 1,6 δισ. δολάρια και ο Στ. Νιάρχος με 1 δισ. δολάρια.
- Οι καταθέσεις των ελλήνων νεόπλουτων στο εξωτερικό, σε διάφορες τράπεζες ανά τον κόσμο φτάνουν τα 25 δισ. δολάρια. Είναι περισσότερα από το γενικό εξωτερικό χρέος της Ελλάδας.

- Η μεγάλη περιουσία της εκκλησίας στη χώρα, ανέρχεται σε 1.200.000 (ένα εκατομ. διακόσιες χιλ. στρέμματα).
- Από εργατικά ατυχήματα στην πατρίδα μας, κάθε 15 λεπτά κι ένας τραυματισμός. Κάθε 3 μέρες κι ένας θάνατος.

Από τον έξω κόσμο

- Στη Βοσνία, τους 9 τελευταίους μήνες του 1992, σκοτώθηκαν στα πεδία των μαχών 8.000 άνθρωποι και οι τραυματίες έφτασαν τις 50.000.
- Στον εμφύλιο της έχασαν τη ζωή τους 10.000 άνθρωποι.
- Οι ευρωπαϊκές της άχρηστης Ευρωβουλής αυξάνονται φέτος και πληθύνονται, από 518, γίνονται 567. Έτσι επιβαρύνονται οι λαοί της ΕΟΚ, να πληρώσουν περισσότερα έξοδα. Πάντως σε μια πρόσφατη συνεδρίαση, από τα 518 μέλη παραβρίσκονταν μόνο 17.
- Το 23% του παγκόσμιου πληθυσμού, κατέχει το 85% του πλούτου σε όλη τη γη.
- Σε σύνολο 11.700 τραπεζών στις Ην. Πολιτείες Αμερικής μέσα στο '93, υπολογίζονται σε χρεωκοπία 1.000 (χίλιες) τράπεζες, με κόστος, έως 95 δισ. δολάρια.
- Στις ΗΠΑ, τ' αυτοκινητικά δυστυχήματα, προκαλούν 108 νεκρούς την ημέρα.
- Στη Γαλλία, απαγορεύτηκε γενικά το καπνίζεϊν, από τις 2.11.92, σε όλους τους κλειστούς ή σκεπασμένους χώρους και ο νόμος ορίζει πρόστιμα, από 3 έως 6.000 φράγκα.
- Στις χώρες της ΕΟΚ, η ανεργία θα ξεπεράσει φέτος το 10%.
- Ο δεύτερος μετά τον αμερικάνικο στρατό στο ΝΑΤΟ σε ισχύ, είναι ο τουρκικός. Φέτος η Τουρκία θα εισπράξει για ενίσχυση των ένοπλων δυνάμεών της 3 δισ. 480 εκατομ. δολάρια.
- Οι «ειρηνευτικές δυνάμεις» μιας λεγεώνας, που χρησιμοποιούνται από τον ΟΗΕ τάχα για να σβήσουν πολεμικές φωτιές που ανάβουν οι πολεμοκάπηλοι, κοστίζουν 800 εκατομ. δολάρια ετησίως.
- Με την ανατροπή των σοσιαλ. καθεστώτων της Αν. Ευρώπης η συμμετοχή των γυναικών στην εξουσία, από 34,3% στη Ρουμανία, μειώθηκε στο 3,5%, στην Τσεχοσλοβακία, από 29,5 έπεσε στο 6%, στην Ουγγαρία από 21% στο 7%, και στη Βουλγαρία, από 21% η συμμετοχή τους μειώθηκε στο 8%.
- Στην περιοχή του Γιουζάννεσμπουργκ, σκοτώνονται 52 άνθρωποι ημερησίως.
- Ένα μυστικό που δεν ξέρουν οι αμερικανοί πολίτες είναι και τούτο: Μια δαπάνη 20 δισ. δολαρίων διατίθεται ετησίως για τη στρατιωτική κατασκοπεία, που καταγράφει δορυφορικά τα στοιχεία των αυτοκινήτων στην Κόκκινη Πλατεία της Μόσχας, καθώς και την καταγραφή των «κοριών» που έχουν για κάθε εμβέλεια.
- Η πλουσιότερη γυναίκα του κόσμου είναι σήμερα η βασίλισσα της Αγγλίας Ελισάβετ. Η αξία της άμαξάς της ανέρχεται σε 44 δισ. δολάρια. Και ο πλουσιότερος άνδρας του κόσμου είναι ο σουλτάνος του Μπρουνέι.
- Το 17% του πληθυσμού των χωρών της ΕΟΚ, δηλ. τα 55 εκατομμύρια ζούνε στη φτώχεια και τη μιζέρια.
- Η μισθοδοσία του ανθρώπινου δυναμικού της CIA κοστίζει στην αμερικ. κυβέρνηση 10 δισ. ετησίως.
- Από το 1945 και όποτε έγιναν 150 μικροί και τοπικοί πόλεμοι στον πλανήτη. Αυτοί μαζί με τον Α' και Β' παγκόσμιους, κόστισαν 80 εκατομμύρια ανθρώπινες ζωές.
- Στη Ρωσία, η παραγωγή πετρελαίου, μειώθηκε στους πρώτους μήνες του '92 σε 49 εκατομ. τόνους συγκριτικά με το 1991.
- Στις Ην. Πολιτείες Αμερικής, από το 1980 ως το 1990 οι καταδίκες για ναρκωτικά, από 5.155, έφτασαν σε 15.440.
- Στο πρώτο εξάμηνο του '92, η πολιτική βία στην Τουρκία σκότωσε 1.000 (χίλια) άτομα.
- Στην Ολλανδία, από τα 6 εκατομ. που θεωρείται ότι μετέχουν στην παραγωγική εργασία, το 1 εκατομ. είναι άχρηστο για δουλειά.

- Στη Λατιν. Αμερική, 80 εκατομ. στρέμματα τροφ. δάση καίγονται ή καταστρέφονται ετησίως. Δηλ. 50% περισσότερα απ' ό,τι την περασμένη δεκαετία.
- Η Τουρκία το 1923 είχε μόνο 13 εκατομ. κατοίκους. Σήμερα έφτασε τα 57 εκατομ. γιατί κάθε χρόνο γεννιούνται 3.000 άτομα.
- Ο ΟΗΕ απασχολεί 14000 υπαλλήλους. Το έλλειμμα του ισολογισμού του, ανέρχεται φέτος σε 1,85 δισ. δολάρια. Οι χώρες που χροστάν τα περισσότερα είναι οι ΗΠΑ και η Ρωσία.
- Οι κριανόκρανοι που στάλθηκαν από τον ΟΗΕ, για να σβήσουν τη φωτιά του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία φτάνουν τις 15.500 άντρες, στην Καμπότζη 19.500 και κοστίζουν 3 δισ. δολάρια ετησίως.
- Από τα 5 εκατομ. τσιγγάνοι που ζοίνε στην Ευρώπη, τα 2 βρίσκονται στη Ρουμανία.
- Η ελονοσία σ' όλο τον πλανήτη προσβάλλει κάθε χρόνο 270 εκατομ. παιδιά. Τα 2 εκατομ. πεθαίνουν.
- Στις χώρες της ΕΟΚ, σκοτώνονται 8.000 κάθε χρόνο από εργατικά ατυχήματα.
- Η Γαλλία έχει σήμερα 3 εκατομ. ανέργους.
- Στην πρώην ΕΣΣΑ, τα 2/3 του λαού, θεωρούν τη διάλυσή της τραγωδία. Ενώ σε πολλές περιοχές που δοκιμάζονται σήμερα τόσο σκληρά, από τη διάλυση όπως για παράδειγμα στο Τατζικιστάν το 70% των κατοίκων θέλουν την ανασίτασή της.
- Οι Κορεάτες δουλεύουν σκληρότερα απ' όλους τους λαούς του κόσμου, καθώς, ο μέσος όρος εργασίας, φτάνει τις 2.500 ώρες το χρόνο, ενώ οι Γάλλοι είναι στις 2.000 και οι Ουκρανοί μόνο 1.000 ώρες ετησίως.
- Από υροσιτισμό υποφέρουν σήμερα 900 εκατομ. άτομα σε όλον τον κόσμο. Τα 500 εκατομ. απ' αυτά, είναι σε χρόνια κατάσταση υροσιτισμού.
- Το 1993, η Ρωσία, δεν έχει δυνατότητες να πληρώσει 3 δισ. δολάρια τόκους, διότι το εξωτ. χρέος της ανέρχεται σε 86 δισ. δολάρια.

Ερανίσματα

Λίκαια θεωρούνται γενναιοψυχοι, εκείνοι που ξέρουν με απόλυτη σαφήνεια και τα φοβερά και τα ευχάριστα· και γι' αυτό δεν εκζητούν ν' αποφεύγουν τους κινδύνους.

Θουκυδίδης

Οι ποιητές είναι οι ιεροφάντες μιας ασύλληπτης θείας εμπνοής, οι μεγάλοι καθρέπτες που ρίχνουν τον ίσκιο περασμένων και μελλομένων πάνω στο παρόν.

Οι ποιητές είναι οι σάλπιγγες που ψέλνουν για τις μάχες. Είναι η δύναμη της επιρροής. Είναι οι ανεπίσημοι νομοθέτες του κόσμου.

Πέρσι Μπις Σέλεϊ

Δεν πιστεύω στο δόγμα «η τέχνη για την τέχνη» και το αποκροίκω. Η «άδολη τέχνη είναι ψευτιά. Η τέχνη, αν δεν είναι για το λαό, είναι περιττή πολυτέλεια.

Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα

Της παιδείας οι ρίζες είναι πικρές, αλλά ο καρπός γλυκός.

Οι γονείς που μορφώνουν τα παιδιά τους είναι άξιοι μεγαλύτερης εκτίμησης από τους γονείς που μόνο τα γεννούν· γιατί αυτοί τους δίνουν απλάως τη ζωή, ενώ εκείνοι που τα μορφώνουν, τους εξασφαλίζουν προϋποθέσεις γι' ανώτερη ζωή.

Αριστοτέλης

Δεν πιστεύω σε καμιά ανώτερη δύναμη· γιατί αν υπήρχε τέτοια, θα ήταν παράλογη.

Μάρλεν Ντρήτριχ
(κορυφαία Γερμανίδα καλλιτέχνη)

Δύσκολο ν' αποβαινει να δεχθεί τις αφ'ένος μεν θεόν εκτός της φύσεως, αφ'έτερου δε αιθιπαρκτον και αμέτοχον θεότητος φύσιν... Ο κοινός νους, αδυνατεί να εξηγήσει, ή να φαντασθεί θεόν αμέτοχον ανθρωπίνων ιδιοτήτων, και ιδίως συνευδησεως, βουλήσεως και ελευθερίας...

Εμμανουήλ Ροϊδής
(«Φιλοσοφικά Μελέται»)

Πολιτικοκοινωνικά κεντρίσματα

Λόγια που καίνε
του Στέλιου Κεντρή

Ο Συγγραφέας έχει χρέος να γράφει την αλήθεια. Δηλαδή, δεν πρέπει να την αρνείται, ούτε να την παραλείπει, κι ούτε να τη μασκαρεύει. Η αλήθεια είναι χρήσιμη, όταν μετατρέπεται σε ενέργεια.

Τα παρατράγουδα του Κρατικού Προϋπολογισμού

Ένας λογικός και δίκαιος κριτής, αντικειμενικός και ρεαλιστής, θα τραβίει πιο πολύ κι εφέτος τα μαλλιά του, αν διαβάσει τον Προϋπολογισμό του κ. Μάνου, για το πού διαθέτει τα 9,1 τρισεκατομμύρια για το 1993. Όμως, ξέρει ο παμπόνηρος υπουργός ότι, οι μπανάνιοι ραγιάδες, δεν έχουν ιδέα, τι σημαίνει Προϋπολογισμός, κι ούτε ποτέ τον μελετάνε. Ποτέ τους δε σκοτιζονται. Άγνοια και «ζεμάνφου». Τζόγο, «τζακ-ποτ» και Λόττο, παιγνιοχασούρα και «πρώτο»! Για τέτοια θέματα πολιτικής, αγρόν αγοράζουν και περή της κοπροχανίας τους τυρβάζουν!

Μη μου πείτε λοιπόν πως τον μελετούν οι αντιπρόσωποί του, εκτός από ορισμένους ειδήμονες. Οι πολλοί στη Βουλή; Τεμπέληδες και τυχεροί... καθώς και οι άλλοι, οι άχρηστοι κι αχρείαστοι στη χαφτόμυγη Ευρωβουλή... μονάχα, «χρειές» έχουνε πολλές για τα παχιά «χοντρά» τους!! Πλην εξαιρέσεων, τους πολλούς βουλέ-βουλευτάκηδες, να τους καμαρώνετε!... Εφέτος ο κ. Μάνος, μανούλα μου, θα τους γαλαντομήσει με 15,5 εκατομ. δρχ. τον καθέναν κ.λπ., κ.λπ.

Κρίμα βρε Μάνε, λίγα δεν έβαλες, για τα καημένα τα μανάκια; Εμ πώς, να μην είναι και κάπως χουβαρδάκια, για μανουλο-μανουλάκια; τα νεαρά τα βουλευτάκια;

Εδώ, ο «πρώτος» της χώρας μας πολίτης, ο αρχι-φρυδάς, «θεός» για το '93, θα 'χει μόνο 27 εκατομμύρια!... Εμ πώς να τη βγάλει αλλιώς; Μ' ένα γιαούρτι, ένα μήλο κι ένα πάμπερς την ημέρα;

Αμ ο άλλος, ο «αγκαλιτίσας» ο «ανάδελφος» 13 εκατομ. δρχ. το μαλλί του μισθού του, εκτός, εκτός, τα που θέλει η τετρακοίβερτη φρουρά του, τα πολυτελή αυτοκίνητά του, συν και όλα τα φιλιππινέζια του, συν άλλα 13 εκατομ. από τα 26 που διατίθενται, για όσους διετελέσαν πρόεδροι «δημοκρατίας»... γιατί δεν ζει ο

Ισάτσος, ζει μόνο ο κ. Στασινόπουλος. Λίγα δεν είναι; Και τούτα τα παίρνω, κι εκείνα δικά μου... και τ' άλλα να μου τα χαρίζουν! Και ζήτω το «ανάδελφον έθνος» της «εγκαταβίωσης»! Και καλά όσοι προάγονται σε μαχαραγιάδες του «Ηρώδου», της Βουλής και του Στρασβούργου! Αυτοί, χαλάλι τους, να τρών με 17 μασέλες! Αλλά τα τόσα πληθωρικά και πονηρά κονδύλια, τα σκοτεινά κι αδικαιολόγητα, τι μέλλει γενέσθαι; Δεν υπάρχει έλεγχος, κι ελληνικό επαναστατικό φιλότιμο, να μην τα καθορίζει και τα διαθέτει, όπως κι όπου θέλει, το δικτατορικό κυβερνητικό κύκλωμα, της κάθε τετραετίας;

Για πάρτε λοιπόν λίγες γεύσεις κι από τα φετινά κονδύλια... και να μας ζήσει μετά η φτώχεια, η καθυστέρηση, ο πληθωρισμός, η ύφεση της οικονομίας, η υπανάπτυξη, η ακρίβεια, η μιζέρια, τα ξεπουλήματα, η ανεργία, οι ξένες συμμορίες που λυμαίνονται την καφερή την Ελλαδίτσα μας, το διακονιό στα δάνεια, οι ασπόνδυλοι τεμενάδες για το πακέτο Ντελόρ 2, η υποτέλεια στους ξένους αφέντες, οι καρπαζιές... και όλη η θλιβερή κι ελεεινή κατάντια μας, με τους γύφτους των Σκοπίων και τους αθλίους της Σκιπρίας...

Ακούστε δαπάνες και φρίξτε, με την αδιαφορία όχλου, λαού και «ιθυνόντων».

1) Για «έκτακτα μέτρα ασφαλείας» 6,9 δισ. δρχ. Ποιά «ασφάλεια» θεωρούν σε τούτον το χρόνο, όταν οι Έλληνες πολίτες, έχουν χαμένο το αίσθημα της ασφαλείας και μένουν απροστάτευτοι, από τις οπλισμένες συμμορίες που ληστεύουν και σκοτώνουν, ατιμώρητα;

2) Για «δημόσιες σχέσεις» 4,5 δισ. δρχ. Έτσι, αόριστα, όλα ως φαίνεται, για δεξιώσεις, φαγοπότια και ταξίδια;

3) «Αμοιβές για όσους εκτελούν ειδικές υπηρεσίες» 4, 6 δισ. Δηλαδή για τυχάρπαστους σπιούνους, καταδότες, ή εξ' επαγγέλματος ρουφιάνους και χαφιέδες;

4) Για κείνες τις περιβόητες «περιπολίες στο βόρειο Ατλαντικό» 50 εκατομ. δρχ. Αυτές ποιός τις κάνει, και προπάτων γιατί, και σε ποιές τσεκούλες μπαίνουν;

5) Για «καταδότες επικηρυχθέντων ατόμων» 66 εκατομ. Και αν κανείς δεν καταδώσει και δεν συλληφθεί, ούτε ένας Νοεμβρίτης... πού πάνε τα ευλογημένα για τα γένια τους, τα τόσα εκατομμυριάκια;

Κονδύλι για «επίδομα δυσμενών συνθηκών εργασίας» 4,7 δισ. Πώς τις προβλέπουν, για ποιούς και πότε; Χαίρε χάος αδιάσταχτης αοριστολογίας, αλληλουία!

6) Για «επίδομα αυξημένης ευθύνης προσωπικού ΕΥΠ 1,8 δισ. δρχ.

7) «Επίδομα θέσης νόμων τάδε και τάδε...» 3,2 δισ. δρχ. ανεξιχνίαστα και τρέχα γύρευε!...

8) Για «καθαριότητα κατ' αποκοπήν χορήγημα» 1,5 δισ. και 2,8 δισ. για «είδη ευπρεπισμοί». (Γράφε μαλακόχαρτο ή πισινόχαρτο σόφτεξ, γιατί, οι πρόγονοί τους στα χωριά, είχανε δρακοντόφυλλα, ή κι ό,τι βρίσκανε μπροστά τους!...

9) Απανωπροίκι στους δικαστικούς που ευνοούνται από τους γιατρούς του ΕΣΥ 5,8 δισ. σαν «απαιτήσεις δικασ. λειτουργιών λόγω διαφοράς αποδόχων, με τις αποδοχές των γιατρών του ΕΣΥ». Αυτό, ούτε καν το καταλαβαίνουμε! Τι σχέση έχουν οι φάντηδες με τα ρετινόλαδα; Μα τι αίσχος τρελοκονδύλια είν' αυτά;

10) Κανόνισαν και για την προεκλογική περίοδο 92 δισ. δρχ. για «αμοιβές εκτάκτων υπαλλήλων και ειδικών κατηγοριών». Πώς να μην ψηφίζουν έπειτα Νουδου, οι προσλαμβανόμενοι άνεργοι φτωχοί και πεινασμένοι; Χαίρετε μασκαροκάπηλοι «ανθρώπων δικαιωμάτων» και «γνήσιας ετιμηγορίας» του «ελεύθερου κόσμου»!

11) «Μετακινήσεις υπαλλήλων προς το εξωτερικό και αντίστροφα» 2,3 δισ. δρχ. Αυτό το «αντίστροφα» της επιστροφής, τι το θέλανε; Δεν τους άφηναν όπως π.χ. τον μπούλη Αδριανόπουλο, τον νεολόρδο Βύρωνα και την κ. Τσουχτερού, στα ωραία τους υπερατλαντικά ταξίδια!... Κι αιντε να βρείτε άκρη! Μπας κι εννοούν και τα ταξίδια των καταθέσεων σ' Ελβετία, Λονδόνιο και Παρίσι;

12) Για «υπουργούς, υφυπ/ργούς, αντιπομπουργούς και αναπληρωτές αντιπομπ/ργούς» 540 εκατομ. και πάει κορδέλα! Έτσι για να μη ξεχνάμε και τα «μπό-

νους» σε αρχιμανδρινούς, γενικούς και σ' όλες τις μανουλίτσες τους, κι αμάν αμάν!

13) Για κείνο το «παρθένο φιλμ» 145 εκατομ. δρχ. Γιατί μήπως τους βλάπτει το ξεκάρθено... Πού ξοδεύεται αυτό το φιλμ; Μπας κι όλα τα κειθηνια οργανέτα υποχείρια, ως φαίνεται, της στρούγκας του Μητσοτακιστάν, θέλουν και να φωτογραφίζονται όλον το χρόνο, κι αυτά και όλο τους το σόι;

14) Φτωχούλικά 50 εκατομ. για «προμήθεια αεραφροί». Τι είναι αυτό, το «αεραφροί»; Μήπως είναι στο «αέρα παρασί» δηλ. ανίδρωτη, άδικη αμοιβή, που λέει κι ο λαός; Αλλά, δε βαριέστε, λίγα είν' αυτά: «ας πάει και το καλιάμπελο»! Θά 'λεγε ο αξέχαστος ερωτιδέας και ψευτοκαζάνοβας της καλιάς Αθήνας.

15) Κονδύλι 98 εκατομ. τα διαθέτουν «για προμήθεια μεταλλίων και παρασήμων»!... Έχει τα τυχερά του και το Γιουσουρούμι!!

16) Θα προσφέρουμε και στο φτωχό το ΝΑΤΟ εμείς οι «κλούισιοι» οι κουβαρντάδες του μίζερου νότου, πάνω από 100 δισ. εκατομ. δρχ. για να μας έχει έτοιμο και κανα σχέδιο «Προμηθέα» τύπου 1967, ή και για να επιτηρεί τα καλούκια που μας έχουν οι τουρκο-αγάδες ιθύνοντες, οι νατο-χαϊδεμένοι... άβγαλτα, από πάνω μας!

17) Άλλο τούτο! «Για προβολή εθνικών θεμάτων» 70 εκατομμύρια δρχ. Αυτά δεν θα πάνε για ταξίδια, δεξιώσεις, φιλοξενίες, βραβεύσεις κ.λπ. σουλάτσα του Βύρωνα που επικαλείται και τη «βοήθεια του Θεού» ή και του Σούρδου υπουργού; Αχ ντομάτες που δεν σαπίζετε κι αυγά που δεν κλουβιάζετε! Κι όμως τώρα συνήλθαν από τα μεθύσια της εξουσίας, να προβάλλουν «εθνικά» όπως λένε θέματα, αφού έχουν από καιρούς πουλήσει «Μακεδονικό» και «Κυπριακό». Ας έχουν όμως τα 70 εκατομ. ρεζέρβα, για ώρα ανάγκης, μπας κι ανοίξουν οι «φίλοι» και «σίμμαχοι» τούρκοι κανά αιγαιακό, ή θρακικό, μετά από τα δυο ταλαίπωρα, που τόσο τά 'χουν μασκαρέψει και πολυκοροϊδέψει!

18) Για έξοδα «προεδρίας της ΕΟΚ» 400 εκατομ. δρχ. Μας κολακεύουν βλέπετε στο έπακρο και μας χρήζουν και για ένα εξάμηνο προέδρους, αφού μας περνάν για εξαμηνίτικα(!) Δεν ξέρουν ότι, στους τρεις ρωμιούς, οι δύο κάπου θά 'ναι «πρόεδροι» σε κανα σωματείο, ή σ' επι-

τροπές! Άλλωστε, ο Ντιροζέλ ο φαρμακό-φραγκος, τα πήρε... και χοντρά μάλιστα, από την ΕΟΚ, για την «ιστορία» των χωρών της που 'γραψε... κι εμάς μας άφησε απέξω, σαν νά 'χαμε ψώρα και μαλαφράντζα! Άγραφα κι ανυπολόγιστα τεφτέρια... μας έχουν στην Ευρώπη, αφού είμαστε της παραυποτέλειας ξεφτέρια!...

19) Μη ξεχνάτε και τα «2 εκατομ. για τους παθόντες από το κίνημα της 1ης Μαρτίου του 1935». Ποιός είναι αυτός π' ακόμα δεν πήγε στις αιώνιες μονές; Ή τα παίρνει κανα τροκτικό αγρόνι του;

20) Τα κόμματα, με τα νοθοταξικά τους αξιώματα, δεν παίρνουν περισσότερα από πέρυσι· 3 δισ. δρχ. μόνο θα μοιραστούν εφέτος! Για να νοθεύσουνε με πράξεις και βιώματα το λαϊκό φρόνημα· και να λειτουργούν και αδυσκόλευτα την κοινοβουλευτική δικτατορία μας.

Χώρα ένα άλλο μεγάλο ποσόν για συντάξεις μελών κυβέρνησης και Βουλής. Άλλα κελεπούρια αυτά! Μοιρασιά αλά Καραγκιόζη! Να μας ζήσουν οι πρυτανοσιτευόμενοι!

21) Τούτο λέτε νά 'ναι εξωφρενικότερο απόλα: Θα πληρώσουμε 150 δισ. δρχ. για «επιστρεφόμενα που εισπράχτηκαν ως μη οφειλόμενα»! Πότε και από ποιούς; Εδώ δεν μπορούν να εισπράξουν από φοροφυγάδες 350 δισ. οφειλόμενα, και θα επιστρέψουν τόσα ως εισπραγμένα μη οφειλόμενα; Μα τι τρελό παιγνίδι ειν' αυτό;

22) Τα ελεύθερα κανάλια, πό 'χουν επιτρέψει οι ίδιες ταρίφες της ολιγαρχίας, γιατί να χαρατσώνουν τους πολίτες για την ΕΡΤ 25 δισ. δρχ. κι εφέτος;

23) Για «κοπή κερμάτων» έβαλαν 4 δισ. Άξιος ο μισθός τους! Μας γέμισαν λιροκίτρινα εκατόδραχμα! Σκέτο χρυσάφι! Και πολλοί δεν το παίρνουν για ρέστο, τους βαραίνει(!)

24) Στην «Αμερικανική Γεωργική Σχολή Θεσ/νίκης» δίνουν 31 εκατομ. Γιατί; Γιατί; αφού είναι αμερικάνικη; Και τι βγάζει κάθε χρόνο, δε μας λέν; Πήξαμε από γεωπονο-αμερικανάκια; Ή βολεύουν ημέτερους, και βγάζουνε «ζαπιέδες»;

25) Για «αγορές ποτών και καπνών» 69 εκατομ. δρχ. Θέλουν βλέπετε ν' απολαμβάνουν και τα πολυτελείας εισαγόμενα της ξενομανίας! Ενώ κάνουν διαφώτιση κατά του καπνίσματος! Ω, της υποκρισίας και της απάτης μεγαλείο!

26) Για «αγορά κτηνών και νομής» 15 εκατομ. Μη το ψάχνετε, μικροτσόντες!

Βρε μπας κι αγοράσουν άλογα νταμαρλίτικα, απ' τη Σκανδιναβία, για ιππική αστυνομία της Ριγής, ή μπόλικο σανό για κουτόχορτους κλακαδόρους;

27) Για κείνους τους άγνωστους «τοκετούς γυναικών» πότε και πώς, και από ποιούς θα προέλθουν αυτοί, όταν καθορίζεται μια αόριστη δαπάνη από 467 εκατομ. για «επίδομα φυσιολογικού τοκετού»... αφού έχουμε υπογεννητικότητα;

28) «Αμοιβή πέρα από τα συνήθη καθήκοντα» 50 εκατομ. Αυτά θά 'ναι για τα περιβόητα «μπόνους»!

29) Για «κηδείες δημόσιας δαπάνης» 65 εκατομ. Αίσχος! Πού ξέρουν ποιοί και αν θα πεθάνουν και γιατί οι τζάμπα κηδείες;

30) Στον βρώνο και κερδοφόρο—ΟΤΕ που θα τον πουλήσουν, θα τον πληρώσουμε κι εμείς 10,3 δισ. δρχ. Γιατί όταν καλεί η Λάρισα την Αθήνα περικαλώ, παρουσιάζεται στ' ακουστικό η Καπερναούμ, ή το Ακαπούλκο! Άλλωστε πάει χαλάλι ένα τέτοιο κονδύλι, για να συννεοούνται ώρες από τηλεφώνου και οι μανδαρίνες, με τις φιλιππινέζες τους, για τα πουρεδάκια και τη μαγιονέζα της κουζίνας!...

31) Έχουν βάλει και 54 δισ. για «συγκοινωνιακούς φορείς»! Για να γαλαντομήσουν τους δικούς τους... και οι έρμες οι οικογένειες της ΕΑΣ, στην πείνα και στο δρόμο!...

32) Δεν ξέχασαν και τα 2 εκατομμυριάκια «για προσωρινό επίδομα έτους 1978»! «Προσωρινό» λένε όλα τα χρόνια, λες και δεν το κάνανε μόνιμο, χωρίς ταυτότητα αποδέκτη! Έχουν κι άλλο 1 εκατομ. για «δαπάνη διατροφής εκτοπισμένων»! Ποιοί είναι και πού βρίσκονται;

Αναφέραμε μερικά κονδύλια, από το νέο ετήσιο Προϋπολογισμό που πληρώνει ο φορολογούμενος λαός και τα διαθέτει η κυβέρνηση της συμφοράς, με εντολέα και δερβέναγα τον εγκέφαλό της κ. Μάνο! Δικαιολογούνται όμως αυτά με το πραγματικό όνομά τους; Πού το ξέρουμε; Τα ονοματίζουν με άρρητα ρήματα! Κι επειδή οι λόχοι της Βουλής τα εγκρίνουν «τυφλοί όμμασι», παραμένουν στεγανά, σκοτεινά κι ανεξέλεγκτα, για να γίνονται οι πλούσιοι πλουσιότεροι· και οι φτωχοί φτωχότεροι! Αλλά, ξέρουν αυτοί! Το παίρνουν και στα βαθιά μεταφυσικά! Δεν τους συμφέρουν τα ρηγά για την τυφλή ραγιαδοσύνη. Όλα εδώ παίζονται και κουκουλώνονται μυστηριώδικα και θεοπάλαβα.

μιστικιστικά και κομπογιαννίτικα! Για να μη γνωρίζει η Αριστερά τι κοιεί η Δεξιά! Αλά γκουρού, βοντού, μαχαμπαρατού και τρασπαρτού και κλεφταποδοχού, σκουληκομηρυγκότρυρες, και καπαρλαβανόθια! Και χαιρέτε άρπαγες της αρπαχτοίς, του ύψους και του βάθους, της Μιχαλοίς! Αμήν, και του χρόνου!...

Οικονομικές εκτιμήσεις του Υποδ/τή της Τραπε. Ελλάδας

Στη συνεχιζόμενη ύφεση της οικονομίας, δεν υπήρξε ούτε ίχνος ανάκαμψης σ' όλο το 1992. Αλλά, δεν θά 'χουμε ούτε «στο νέο χρόνο, θα κάνουμε κι άλλα βήματα πίσω»...

Αυτά τόνισε ανάμεσα σε πολλά άλλα ο Υποδιοικητής της Τράπεζας Ελλάδας κ. Προβόπουλος, σε ομιλία του στα Γιάννινα την 28η Νοέμβρη '92, με την ομάδα των «Φεντεραλιστών». Και τόνισε ότι: «Το δημόσιο χρέος της χώρας μας, έφτασε τα 13 τρισεκατομμύρια δρχ. Ο δημόσιος τομέας, είναι αναποτελεσματικός, αποδιορθωμένος και αποτελεσματικός. Ότι, τα επιτόκια, συμβαδίζουν με τον πληθωρισμό. Ότι τα τοκοχρεωλίγια που παρακρατούνται από τα νέα δάνεια, φτάνουν το 60 με 70%. Ότι, ήταν ολοσδιόλου αδικαιολόγητη η υπερτίμηση και η υπεραισιοδοξία που κυρίεψε τους Έλληνες για το Μάαστριχτ, το οποίο διέρχεται σοβαρότατες κρίσεις. Ότι, τελικά, δεν πρόκειται να επιτυχηθεί η πολιτική ένωση της Ευρώπης». (Έχουμε δίκιο κι εμείς που το ξαναγράψαμε, χωρίς να είμαστε οικονομολόγοι, αλλά παρατηρούμε εύστοχα και ψυχολογούμε κι εκτιμούμε σωστά).

Και ο φωτισμένος κ. Προβόπουλος, συνεχίζει με απόλυτη υπειθυνότητα για το οικονομικό δράμα του τόπου μας: «Από τους μεγάλους εταίρους, υψώνονται τεράστιες δυσκολίες, για την οικονομική και νομισματική ένωση. Κυριαρχεί κλίμα απαισιοδοξίας στην ΕΟΚ, την Κομισιόν και στους κύκλους της Ευρώπης. Ότι οι γερμανοί, είχαν μηδενισμένα τα ελλείμματά τους, μέχρι το 1990. Αλλά τώρα, από τ'αποτελέσματα της ένωσης με την Γ.Α.Α. έφτασαν στο 9%. Και οι αναταραχές και κρίσεις του νομισματικού συστήματος στην Ευρώπη, ήρθαν ανακόφευκτες. Ότι δεν είχαν ειθυγραμμισθεί οι αξίες των νομισμάτων τα τελευταία χρόνια, και μοιραία ξέσπασαν οι υποτιμήσεις, και τα

κερδοσκοπικά παιγνίδια των ισχυρών» κ.λπ., κ.λπ.

Ευχετήρια αρχικοιμένων

Προσγειωμένος, ρεαλιστής και καλόπιστος, προκάντων ντόμπρος Έλληνας, ο φίλος μου αρχικοιμήν κ. Σεραφείμ Τίκας, στο μήνυμά του, στην επέτειο της γένεσης του Ναζωραίου. Εύστοχες και ειλικρινείς ευχές, λιγδόλογες και ουσιαστικές, μέσα από τα πράγματα κι απ' την ανάγκη της ειρήνης στα Βαλκάνια. Μπράβο του! Είθε λοιπόν ως την ώρα που γράφονται τούτες οι παράδες να μην ενταθεί καθόλου η αγωνία του κολέμου στο λαό, γιατί, οι αδίσταχτοι «φίλοι» πολεμοτρόφοι, αμερικάνοι - γερμανοί - βατικανοί, έτσι και η τρέλα τους εκτροχιαστεί περισσότερο έξω απ' το τσερβέλο τους, θα μας κάνουν «Σόδομα και Γόμορα».

Σε αντίθεση όμως, με τον Σεραφείμ, ο άλλος προκαθημένος στην Πόλη, απόδειξε στο γιορτινό του μήνυμα, πως, είναι περισσότερο αμερικανοτορκοθρεμμένος, παρά βέρος Έλληνας. Γιατί ανά πάσα ώρα, πολιτικολογεί, και προπαγανδίζει με φαρμακερό μίσος και πάθος προς την «άθλιο Ανατολή» όπως την αποκάλεσε, ενώ εκδήλωσε την τιφλή λατρεία «προς την χριστεπώνιμη και φιλόφρονη - αγίαν Δίσην!» Αυτός πρέπει να έχει πολύ κατράμι μισαλλοδοξίας μέσω του, που αντί ν' αλαφρώσει με την εκτόνωση, αναπαράγεται κι αυξάνει! Κι ύστερα, σου λέει ο άλλος πατριάρχης! Τελευταία, τον γαλαντόμησε κι ο νεομεγιστάνας κ Σωκρ Κόκαλης, (θα τρίζουνε τα κόκαλα του μεγάλου επιστήμονα κι αγωνιστή - ανθρωπιστή πατέρα του, για το μεγάλο χρηματικό δώρο του γιού στον κ. Βαρθολομαίο). Δεν ξέρει βέβαια ο κ. «Ιντρακόμης» ότι ο πατριάρχης έχει βατράχια μέσα του, όταν μιλάει σε τέτοιες ώρες, κι από την επίσημη θέση του για «άθλιο Ανατολή»: Έχει τόση άγνοια κι ανειθυνότητα ο αρχιρασοφόρος, που να μην την υπολόγισε λέτε ο κ Ιντρακόμης; Παραγνωρίζει ότι, και η Ανατολή πιστεύει στους δικούς της θεούς; Κι έχει πολλούς μάλιστα: Βοΐδα, Κομπούκιο, Μωάμεθ, Ράμα, Γκάντι, Γιεχωβά, Λάμα, Ζαρατούστρα κ.λπ., κ.λπ. Και είναι προσκολλημένοι σ' αυτά τα είδωλα, οι πολυπληθέστεροι λαοί της γης; Ενώ «η χριστεπώνιμη και φιλόφρονη Δίση» των χριστοκάπηλων και χριστέμπορων αφεντάδων, σ' ένα θεό πιστεύει, ειλικρινά και μοναχά, στον θεό του μαμωνά, του δολαρίου! Αμήν!

Ω, της πατριαρχικής προπαγανδосύνης και της χριστοκτονίας! Τι ψυχή θα παραδώσει;

Αίτια και αιτιατά

Το «μέγκα τσάνελ» πολύ το επαινούν και κομπορρημονούν για την ακροσματικότητα του! Είναι βλέπετε και τ' όνομά του και η προφορά του, από μέγα σε «Mega» όπως και το κανάλι σε «τσάνελ»! Ξεγελάει αφελείς και ξενομανείς

και ξιπασμένους χαζόλους. Μεγαλαλίβουλα ονόματα! Μα θα μου πείτε, σε τούτον τον κατακαημένο τόπο, που τονε μαγαρίζουνε μύριοι αγαρηνοί, έστω και λίγοι σοβαροί κριτές και τηλεθεατές ν' απόμειναν, από πού να παρακολουθήσουν και κανα ψει-τοδελτίο ειδήσεων; Υποχρεωτικά με το «ζόπιγκ» δε βρίσκουν αισθητή διαφορά, και υποκύπτουν. Άλλωστε, όλα ιληρεύζουν και παρυσέρνουν, από τα διαφημιστικά προγράμματα, και από το στόχο του κέρδους και την παραπληροφόρηση του CNN. Όλα τα κανάλια είναι μούλκια μεγιστάνικα.

*«Θέλεις ρούφα κι άρμεξε
θέλεις άρμεξε και ρούφα»!*

Τι να κάνει ο κακομοίρης ο λαός! Αφού και τα κρατικά, του πρήξανε τα ούμπαλα δυο-τρία χρόνια τώρα, με το συμμαχογέννητο Σκοπιανό, που από ανιαρό, τό 'καναν σοβαρό περιπλοκο και άλυτο... όπως και το παράλυτο και πολυβάσανο Κυπριακό. Σαν να μην έχουμε άλλα προβλήματα εσωτερικά και οικονομικά. Γκλιγκόρωφ, Ντεκτάς, Βασιλείου (γράφε λάθος) Μητσοτάκης, Γκιμαράες, Λισαβόνα, Μπέρμιγγαμ και Εδιμβούργα και ΟΗΕ και «θριάμβοι!» «θριάμβοι»!

«Λιαιτησίες» γάλλον και κόντρα «θριάμβοι»! Και όλο χασούρα στα ταμπλό των πολιτικών παιγνιδιών! Μα δεν έμεινε λίγη σοβαρότητα στην ιερόδοξη πολιτική της μπανανίας, ούτε ελάχιστος σεβασμός στην καταπροδομένη αλήθεια, που τη διέφθειραν και την εκφύλισαν οι αόιστακτοι κερδοσκόποι; Δεν έμεινε μια στάλα λογική και ηθική συνείδηση; Ν' αναρωτηθούν κάποιοι ιθύνοντες: Πώς αυτά τα «εθνικά προβλήματα» που μας δημιούργησαν και τ' 'καναν και τα τρώνε... και τα περιπλέκουν ακανθώδη, εμπαιχτικά, και άσεπλήγητα, ποιοί τα προκάλεσαν και γιατί; Γιατί δεν τα βάζουν με τα αίτια που δημιουργούν τις καταστάσεις, για να χτυπήσουν τις αιτίες που φέρουν τ' άσχημα και τ' άδικα αποτελέσματα, να πολεμήσουν το κακό στη ρίζα του; Μα θα μου πείτε, δεν αφήνει η ξενοδουλεία και η υποτέλεια καθώς και οι συνακόλουθοι δανεισμοί. Μας χορεύουν οι δανειστές, σαν αρκουδάκια στο ταψί, από το 1821 και όλα τα ελαιτηλίκια μας! Κι όταν ο άλλος σε δανείζει, σκύβεις υποχρεωτικά το κεφάλι και γίνεσαι υποταχτικός, ρυγιάς και κούλης και νενέκος, στα κελεύσματα του δανειστή. Σου ρίχνει και σφαλιάρες...και λες κι «ευχαριστώ πολύ!». Αν είχαν τρανό ανάστημα εθνικής συνείδησης και περηφάνιας, θά 'λεγαν στους «προστάτες» τους αγγλοαμερικάνους και γερμανούς, και σ' όλα τα βέβηλα, τα ποπικά κογκλάβια: Γιατί κύριοι χτυπήσατε και διαλύσατε τη Γιουγκοσλαβία; Γιατί διαμελίσσατε τους ελληνοκύπριους και τους εκπατρίσατε, και τους κάνετε εχθρούς με τους τουρκοκύπριους, χωρίς να το θέλουν; Γιατί, γιατί, γιατί; Όλα αυτά τα «γιατί» παραμένουν αναπάντητα, δεν έχουν λογική, και πνίγουν τα δίκια των λαών!

Ποιός να τα πει των ισχυρών; Και ποιός να εισακουστεί; Οι περισσότεροι ηγέτες που κυβερνούν σήμερα τους λαούς της Ευρώπης, ανήκουν στην προδοσία, στο δοσιλογισμό, στην πολιτική αλητεία και στον τυχοδιωκτισμό, στον υπόκοσμο, πλην βέβαια του Μιλόσεβιτς, και ορισμένων άλλων. Γι' αυτό και οι κακόμοιροι οι λαοί, πέφτουν στην παροιμία:

*Μάνα μου τι σε κάνουν;
Με γ... παιδί μου!
Γιατί βρε μάνα μου γιατί;
Αχ μήπως με ρωτάνε για μου»;*

Ταπεινωτικές διαβουλεύσεις

Τι ήταν κι εκείνο το ρεζιλίκι με τον αλβανό υπουργό εξ. Σερέκι; Αντιστοιχούσε πράγματι σε τέτοιον εθνικό αυτοεξεφτελισμό από μέρους της κυβέρνησης... που ισοδυναμούσε με μαζοχισμό! Οι σκιπετάροι έχουν συγγένεια με τους τούρκους στο ένστιχτο του βιασμού. Μήπως υπάρχουν «ιθύνοντες» εθνικής μειοδοσίας, που μας έχουν ρεζιλέψει διεθνώς, μετατρέποντας τη χώρα μας σε οίκον ανοχής; Κάλεσαν τον αλβανό για διαβουλεύσεις... ενώ κι αυτοί και άλλοι ξένοι μας φασκελώνουν πισώπλατα! Ξέρουν ότι: Νόθοι και ιντριγκαδόροι λαθρεπιβάτες εξουσίας, δεν ενδιαφέρονται μήτε για νόμους δίκαιους κι αυστηρούς, μήτε για εθνική αξιοπρέπεια και περηφάνια. Ξέρουν αυτοί ότι: την εξουσία δεν την κατέχουν εθνικά πολιτικά και πνευματικά αναστήματα. Ξέρουν πως, η υποτέλεια, είναι λέξη συνώνυμη πολλών μεταπολεμικών ελλήνων κυβερνητών. Τόσους και τόσους φιλοξενούμενους τους προσκαλούν, εδώ, τους ταΐζουνε πλουσιοπάροχα, (όπως έγινε με τον τυχάρπαστο σκιπετάρο υπουργό), μας βρίζουν ιερά και όσια, μας προκαλούν θρασύτατα, και μας γυρεύουν αναιδέστατα και εθνικά εδάφη! Ο αλβανός επιδιοδίασε προσκαλεσμένος από την κυβέρνηση, με μίαν ολάκερη κουστωδία κι αποκαλούσε τα Σκόπια «Μακεδονία», μας ζήτησε την Τσαμουριά (Θεσπρωτία) κι ο «Σούρδος» ομόλογός του ο χοντρόφωνος κι αργόστροφος, τού 'πε κι ευχαριστώ πολύ, και τονε ξεπροβόδισε και τεμεναδόρικα για να μας ευνοήσει στον ΟΗΕ, αφού του συγκατάνεψε πως θα ταχτοποιήσει και θα κατοχυρώσει μ' όλα τα νόμιμα δικαιώματα και τους εκατοντάδες χιλιάδες κλέφτες, βιαστές και φονιάδες ομοεθνείς του Σερέκι λαθρομετανάστες στην κατακαημένη μπανανία μας! Εκεί δηλαδή που «μας χρωστάνε... μας ζητάνε και το βόδι», που λέει κι ο λαός στα παροιμιακά του.

Με ποιό «μπέσα» λοιπόν προσκαλούν οι πνιγμένοι στο επίμαχο «σκοπιανό» τα «ρετζέπια» παιδιά μπαλιστάδων ή εμιγκρέδων, ή και φλογεροί κλακαδόροι οι ίδιοι, του ως τα πρόπερσι παλιού καθεστώτος;

Δεν υπάρχει ανδρισμός. Η ανδρειοσύνη και η εμπιστοσύνη όσο πάει και σπανίζει, κι ακρι-

βαίνει, αλίμονο, τόσο πολύ. Κι ας έλεγε ο Σάμι Φράπερι ότι: «Ανδρείος είναι εκείνος, που θυσιάζεται για την τιμή του έθνους, ή για το καλό της ανθρωπότητας».

Φιλοχουντική οπερέτα

Οι σκληροπυρηνικοί κύκλοι της «μεγάλης φιλελεύθερης παράταξης» (γράφει της εκδίκητρας, της αμαρτωλής και σούπερ ξεκουλήτρας εθνικών κλιτοκαρραγωγικών πηγών, και άλλων δημόσιων φορέων... σκηνοθέτησαν στις 10.12.92 στον «αντένα» με το περιβόητο «προφίλ» του κ Πάνου (γαμπρικό του κ. Νανά) μίαν αξιολογική και εξοργιστική εκπομπή. Ήταν εκτροματική και λίαν προκλητική για τη μνήμη, τη νοημοσύνη και το κοινό αίσθημα της πλειοψηφίας του λαού. Τα πρόσωπα επιλεγμένα με σκοπό θέμα τους: η κερζήτητη χάρη και αμνηστία δηλ. η τυρική, για τους κορυφαίους κολονέλους της χούντας, που τη ζητάν οι φίλοι τους κύκλοι Ήτανε μια καλοστημένη οπερέτα, με κανονάρχες και σιγοτυπιδόρους, γνωστούς κήρυκες του μίσους, του διχασμού και της αναμόχλευσης των εμφύλιων παθών. Ήταν ένα τρελό κι αντιφατικό παίγνιο, με επίκληση τη «λήθη στο παρελθόν» αλλά και με λογοπαίγνια κι ακατηλές διαθέσεις στο παρόν. Διανοημένη εκπομπή ως και με τον ανεκδιήγητο Στέλιο Πατακό, που χωρίς καμιά ειλικρινή σιγνώμη, μας παραζάλισε με βιβλικές ρετσέτες της απόμαχης πια θρησκοληψίας του! Εκπομπή μονόπλευρη, μονόχρωμη, που τη σέρβιραν σαν μαγαζιάτικο φαί, ζαναζισταμένο! Με την ίδια σαλτισοφιλία του κ Πάνου του αρχιδιάκονου συντονιστή, του παρλαπικού, που δεν πήγαινε, όχι με αραμπά, αλλά ούτε και με παϊτόνι! Ήταν ένα κτηνώδες κατασκευασμένο και βαρυστόμαχο φαγητό, γι' αξιολύπητους αμνήμονες τηλεθεατές, με αρκετό αντιμαρξιστικό δηλητήριο, σαν εκείνο το κινέζικο γλυκό το «ζιγκίβερι» που απέξω είναι ζηλευτό σορόπι, αλλά μέσα του κρύβει το φαρμάκι. Επιτέλεστηκε κατά πρώτο λόγο από το γνωστό φανατικό ζευγάρι και κλωνάρι τους κ δεσπότη Καλλίνικο του Πειραιά και βολεύτη κ. Ανδρεουλάκο, κήρυκες και οι δυο του διχασμού, καθώς και με μπόλικη σάλτσα και μαχαρικά, από τον σιγήγορο του διαβόλου, τον μεγαλοσιάνο κ. Λυκουρέζο. Και οι τρεις τους, έχοντας το ελεύθερο από τον κ Πάνο, ξοφλούσανε γραμμάτια προς τους «αδελφούς» της ΕΠΕΝ Παπαδόπουλο - Πατακό, και τους περίπου τρεις - τέσσερις εκατοντάδες οπαδούς τους. Κι ενώ έκαναν επίδειξη μιας «μεγαλοψυχίας» και στην ουσία κομματικοπολιτικής παρωδίας, καμώνονταν και προσποιούνταν ταυτόχρονα, τους απόστολους της «εθνικής ομοψυχίας». Φταιχτες γι' αυτούς και για την παρατεταμένη παραμονή των 5 μονάχα «καλιότσων» της κ. Ελενίτσας του ΓΑΒ στη φυλακή, ποιοί άλλοι;... μόνο «οι κομμουνιστές» για τον εκαρ-

μένο ρασοφόρο της «παλιπληθείς μητροκόμεας του», όπως αυτοκαυχήθηκε. Μη έχοντας βέβαια, καμιά σχέση με το σεβασμό στα δημοκρατικά δικαιώματα όλων των Ελλήνων πολιτών, και αγνοώντας ότι μόνο το 13% του πληθυσμού εκκλησιάζεται στη χώρα μας. Και ο «άγιος» κομμουνιστοφάγος πάνω στη φανατική εκτόνωση της πολιτικολογίας του, ελεεινολόγησε τους βούλγαρους και αλβανούς, που, από φρόνιμους νοικοκυραίους στον τόπο τους... τους κατάντησαν τ' αμερικάνικα αφεντικά του, θλιβερούς διακονιάραιους, ληστές και φονιάδες, και περικλανώμενους ανά τον κόσμο Ιουδαίους!...

Εκείνη λοιπόν η οπερετική παράσταση, κράτησε 2 περίπου ώρες. Κι έπρεπε, οι τρεις αυτοί κι ο Πάνος τέσσερις, να βγάλουν μειωμένους και σχεδόν ανίπαρχτους, τους αντιχουντικούς αγωνιστές κ.κ. Πλωρίτη και Μήνη. Συμμετείχε βέβαια ελάχιστα και ο καθηγητής κ. Μαιρογορδάτος, που συμπλήρωσε την τάχα «ανθρωπιστική» ορχήστρα, με το «ναι μεν, αλλά» Αυτός είχε στην αρχή και την καλή του στιγμή, για την ικανοποίηση του περί δικαίου αισθήματος του λαού. Είπε, πως έπρεπε να εκτελεστεί η θανατική ποινή στους τρεις πρωτεργάτες του κραξικοπλήματος του '67. Όμως γενικά και για το σκοπό του Πάνου, στάθηκε πρόσωπο σχεδόν βουβό, ή συγκρατημένο. Οι έχοντες όμως, μνήμη και συνέκεια ηθικών αρχών τηλεθεατές, περίμεναν κλήρη δικαίωση και ικανοποίηση, από τους κυρίους Μ Πλωρίτη και Αν Μήνη. Ο πρώτος με το μεγάλο δημοσιογραφικό και πνευματικό του κύρος, αυτούποβαθμίστηκε, δεν ήτανε σε θαρραλέο φόρμα, να τους δώσει μάθημα γενναίο, φάνηκε δειλός, και συνεχώς διακοπτόμενος, από το θράσος των φιλοχουντικών βιολιστάδων, ούτε καν διαμαρτυρόμενος στον ενορχηστρωτή Πάνο, που τηρούσε «σιγήν ιχθύος». Ενώ ήταν σε θέση ο κ Πλωρίτης και μόνο αυτός, να τους κεραιώνει με κλοίσια επιχειρηματολογία και μνήμη πλατιά που κατέχει. Δεν μπόρεσε να δώσει ούτε τα ρέστα σ' αυτούς που προκλήθηκε, και τα χρωστούσε. Λέτε να 'παθε τρακ μπροστά στην οθόνη; Μπορεί. Ω αυτή η μαμμέσα για πολλούς τηλεοπτική οθόνη, πόσα και πόσα ονόματα γραμματιζόμενων «ευπόληπτα» δεν έχει ως τώρα μειώσει και ντροπιάσει. Όποιος λοιπόν δεν τα καταφέρει σε θάρρος, ευψυχία, ετοιμολογία, επιχειρηματολογική αρματοσιά και γερό προφορικό λόγο, είναι καλύτερα (αν έχει επίγνωση δυνατοτήτων του) να μην εμφανίζεται σε τηλεοπτικό κοινό.

Λυπηθήκαμε για τον κ. Πλωρίτη, που έπρεπε, για την αλήθεια και το δίκιο, να κατατροπώσει τους Καλλίνικους και τον μονοδιάστατο διαιτητή κ. Πάνο. Ευτυχώς ο κ. Μήνης, αν και σακατεμένος από τα βασανιστήρια της χούντας, μπόρεσε έστω και ολιγόλογα, και ανταποκρίθηκε στα αισθήματα του κοινού. Ιδιαίτερα δε, και η τηλεφωνική φωνή του κ. Κάπ-

που τ. βουλευτή, και συγγραφέα βιβλίου, για τον «φάκελο της Κύπρου», που οι κυβερνήσεις τονε κουκούλωσαν. (Προφανώς, να μη θιγούν οι αρχιένοχοι υπεραφέντες αμερικάνοι, για το τοτινό πραξικόπημα). Λιγόλογη μα τολμηρή και καταπελτική φωνή, όσο κι αν ξύνισε τους φιλοχουντικούς· καθώς και η φωνή του κ. Σκουλαρίκη, σχετικά με κάποιες διαψεύσεις κατά Πάνου, περί συγκατάθεσης του μακαρίτη Μένιου για την αμνηστία.

Ως πιο βαθμό ο καθένας είναι πατριώτης, το αποδείχνει με τα έργα του απέναντι στο λαό. Γιατί, «πατρίδα έλεγε ο Γαριβάλδης είναι ο λαός». Κι όποιος πονεί και συμπονεί αυτόν το χιλιοβασανισμένο λαό, δεν τον προκαλεί με συγχωροχάρτια στους βασανιστές του, καλλωπίζοντας με τάχα «φιλόανθρωπες» λέξεις τα βαριά εγκλήματα εκείνης της χουντοκρατίας. Σαν να μην τους έφτασε που υπαγόρευσαν οι αμερικάνοι και «κρίθηκαν» «στιγμιαία»! Και τους χάρισαν και τους μετέτρεψαν τις ποινές και βρίσκονται πλην των 5, όλοι στα ραχάτια των παλατιών τους, στου Παπάγου κ.λπ.

Αλλά, όσο κι αν σκάρωσαν τη σκόπιμη εκκείνη εκπομπή για να 'χουν και την αβάντα των φιλοχουντικών ψήφων στις νέες εκλογές που έρχονται... δεν πρέπει να ξεχνούν ότι ο Β. Ουγκώ αξίωσε: «Έθνη και πατρίδες πρέπει να ξεσηκώνονται ενάντια στους τυράννους» και να τους τιμωρούν, με τον αμείλικτο σολωμόντειο νόμο: «Οφθαλμόν, αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος». Γιατί όπως γράφει και ο κ. Πλωρίτης στο «Βήμα» τις 10.1.93 τις ενοχές του αρχηγού της χούντας τις αποκαλύπτει και η εφημ. «Ουάσιγκτον Ποστ» (4.1.76): «Η CIA διέθετε χρήματα για να επηρεάσει τα αποτελέσματα όλων των εκλογών στην Ελλάδα και πριν από το πραξικόπημα του 1967...».

«Και οι συνεργάτες του Κέννεντυ έγραφαν μετά τη δολοφονία του»: «Η CIA ήταν παρούσα και αποτελεσματικά δραστήρια στο ελληνικό στρ/κό πραξικόπημα, που ετοιμάστηκε από το 1965, μέσω της συνωμοσίας του «Ασπίδα», κι εκτελέστηκε απ' τον συντ/ρχη Παπαδόπουλο «ανταποκριτή» λίαν εκτιμώμενο (sic) της CIA... ο οποίος κατά την ίδια εφημερίδα, ήταν και στρατολόγος καταδοτών της Γκεστάπο...».

Βιντεο-επιληψίες

Φρέσκη φρέσκη μας ήρθε η άλλη συγκλονιστική είδηση, από τη μεγάλη μας αφέντρα χώρα ότι, τα βιντεοπαιχνίδια και όλα τα εκμωλιστικά ηλεκτρονικά παίγνια που ξεμυαλίζουν τα παιδιά... προκαλούν επιληπτικές παθήσεις στα μυαλά τους και οι ακτινοβολίες χαλούν ανεπανόρθωτα τα μάτια τους! Τι θα κάνουν τώρα οι ζωσμπομπόδες, που τρέχουν πρώτοι, παρασυρμένοι από τις διαφημίσεις και τους τ' αγοράζουν; Ω, υπερβολές κι υδοναμίες, άγνοιες, παραχόδια κι ασυλόγηστες επιπτώσεις! Τι να πει κανείς, στους νεορωμικούς γονείς; Επίπεδο αντί-

ληψης, αγωγής κι ευθύνης, στο ναδίρ. Αλίμονο! Βιβλία για σωστή για στέρια και πλούσια μόρφωση, δεν έχουν την έγνοια να εφοδιάσουν τα παιδιά τους, για να τα κάνουν αισιόδοξα ελληνόπουλα, δημιουργικά, περήφανα, κι ευτυχισμένα, για να τα βγάλουν σωστούς και χρήσιμους ανθρώπους στην κοινωνία! Τα προικίζουν με τεχνολογική επιληψία! Δεν τα βγάζουν ούτε στη φύση να τα εξοικειώσουν, να την αγαπήσουν και με τους νόμους της να καλοζητήσουν. Με τα επικίνδυνα ηλεκτρονικά βιντεοπαιχνίδια, μάζουν την αρρώστια και το χάρο σπίτι τους. Αυτή η κερδο-απληστία των αισχρών εμπόρων, αποικιοκρατών, θά 'χει ως φαίνεται κι άλλον πονηρό σκοπό: να ευνουχίσει (όπως με τα ναρκωτικά) τις νεολαίες των υπόδουλων λαών, για να μην κινδυνεύουν ποτέ, τα ποικιλόμορφα συμφέροντά τους... Έι, ρωμιοί βλακομπαμπάδες, σπάστε τα και πετάξτε τα, από τα σπίτια σας, αυτά τα τρελά και χρηματοβόρα κλαπατσιμπαλα που αποδείχτηκαν παγίδες για τα παιδιά σας. Να τα γλιτώσετε από την επιληψία και τη διανοητική αποχαύνωση! Και σωστής και υγιεινής «παιδείας δράξασθε» όπως θα συμβούλευε κι ο δύσκαλος του γένους Αδ. Κοραΐς.

Ανεκδιήγητες υιοθεσίες

Τι να πούμε για τον δημοσ/φο του «μέγκα» κ. Χαρδαβέλα που έφαγε τρεις εκπομπές για μια υιοθεσία ενός στείρου ζευγαριού στην Αθήνα, που το δικαστήριο έχει βγάλει απόφαση να πάρουν το παιδί κάποιοι άλλοι που το δικαιοούνταν; Μας θύμισε τις τρελές εκπομπές με την υπόθεση μωρού της κινηματογραφίστριας κ. Λιάπα και τον καυγά του Νιδόνιου και του Ραφαήλου... Εδώ, πλούσιο καθώς φαίνεται από χρήμα το ζεύγος, κινητοποίησαν θεούς και δαίμονες για να κρατήσουν το 4 χρόνων αγοράκι που είχαν πάρει από το «Μητέρα». Αλλά, ο κ. Χ. Το παράκανε σίριαλ! Σα να μη βρήκε άλλο θέμα, να διασκεδάσει, να διδάξει και να φωτίσει το τηλ/κό κοινό του. Είναι σα να φτιάχνει μια ωραία πίτα και την παρασαλτσάρει και την αχρηστεύει. Το θέμα στη σημερινή τραγική για τα παιδιά της ανθρωπότητας κατάντια, καλύπτει τις μεμονωμένες αρχοντοπεριπτώσεις, που χωρίς μέτρο, δεν έχουν και την ανάλογη σοβαρότητα. Αν ένας έγκυρος παρατηρητής ρίξει ματιές (ας μην είναι της Γιουροβίζιον αλλά Σαμαράκη) στον πλανήτη μας, θα ιδεί εκατομμύρια παιδάκια να ορφανεύουν, να προσφυγοποιούνται, να μένουν απροστάτευτα, να γίνονται σκέλεθρα απ' την πείνα, να πεθαίνουν, κι άλλα να σκοτώνονται σε πολέμους, τότε δε θα υπολογίσει καν το παιδί του ζεύγους Νάση, του ρεπόρτερ κ. Χαρδαβέλα. Η αδίσταχτη βλέπετε πολεμοκυνηγία της Λύσης, αναστάτωσε όλον τον κόσμο (χάρη στα 10-20 τέρατα που χάλασαν το αντίπαλο δέος) κι είναι πιο αποθρασυμμένοι οι μακελλάρηδες, κι ανακατώνουν και ξεσπιτώνουν εκατομ. παιδάκια

και ξεκληρίζουν οικογένειες! Διόμιση χιλιάδες αλβανόπουλα, αγόρασαν οι αμερικάνοι (οργ. Βαπτιστών) στη Φλώριδα, για να τα θρέψουν, να τα κάνουν γεννίτσαρους! Εκτός από τ' ανήλικα αλβανοκοριτσόπουλα των 12 ως 14 χρονών που τα ξεπουλάν παντού με όργιο σαματεμπορίας για τα γούστα και τα κέφια των νεόπλουτων μαχαραγιάδων... Άλλες 2.000 ορφανούλια, άρπαξαν από τη Βοσνία, τάχα για να τα περιβάλλουν, ή να τα υιοθετήσουν αμερικάνοι πλούχιοντες. Η μοίρα των μικρών παιδιών στα 33 της ανθρωπότητας, είναι τραγική και τραγωδιακή! Κι ο ρεκόρτερ του «μέγκυ» με το παιδάκι Νάση, ήτανε σταγόνα στον ωκεανό. Ψυχή δεν είχαν οι καημένες οι έφηβες γενιές του Β' Π. Πολέμου, που δέχτηκαν επιδράσεις κι επιπτώσεις στους οργανισμούς των, κι έμεινε ο μισός ο κόσμος στην Ευρώπη άτεκνος, που δεν ένιωσε τις χαρές των παιδιών. Τι δηλαδή.

«Όταν κυράβια πνίγονται
βαρκούλες ν' αρμινίζουν»:...

Βάσανα ομογενών

Πολλές ρωσο-ελληνο-ποντιοκούλες ξέφυγαν από τη μοίκα των εμφύλιων στη Γεωργία, Αγκυζία, Σοχούμ, Καρυμπαχία, Τατζικιστάν, Καζακιστάν κ.λπ., για να γλιτώσουν. Για το ότι καλοζούσαν εκεί, αυτό το διαπιστώνει κανείς από την όψη τους, την ομορφιά τους, την υγεία τους, κι από τα ψιλικά τους, που κοιλάν στα πεζοδρόμια της χώρας. Είχαν εκεί την ειρήνη τους, τη σιγουριά, τα νοικοκυριά και την ασφάλειά τους. Ήρθαν λοιπόν (αναγκαστική καταφυγή) στη μητροπολιτική πατρίδα! Ο αδερφικός λαός μ' αγάπη τους καλωσόρισε, και σύμφωνα με το κατά δύναμη, τους βοήθησε. Η πολιτεία όμως που περί Σκοπίων τυβάζει ολοχρονίς, τότε και ποί τους βοήθησε; Αυτή πανηγυρίζει ακόμα το ξεσπίτωμα και την καταστροφή τους, φωνάζοντας ακόμα «ζήτω» ο ξεσπιτωτής τους Γκόρμπι, για χάρη των κυριών τους αμερικάνων, που 'καναν και τη Ρωσία αποικία τους. Δε λογάριασαν τους τόσους ομογενείς μας ελληνο-πόντιους, όποι, γιατροί, μηχανικοί, διανοούμενοι τεχνικοί και διάφοροι επιστήμονες, του πρώην εκεί σοσιαλ-καθεστώτος, που τώρα κατάντησαν, να πουλάνε τα πάντα για λίγον επιούσιο στους δρόμους! Οι κάπηλοι της «ελευθερίας», που ποτέ δεν συνειδητοποίησαν το ηθικό της νόημα, παίρνουν και παρασέρνουν και τις χλωρές, δροσερές και φρέσκες ποντιοκούλες στο σαρκεμπόριο, στο φτηνό παζάρι του αγοραίου έρωτα, για να επιζήσουν, με τους νταβατζήδες να τις δέρνουν, ν' αρπάζουν τα λεφτά τους, όπως κάνουν και οι άλλοι μαφιόζοι σαματέμποροι, αλβανοί, ρουμάνοι, πολωνοί κ.λπ.

Ζήτηω λοιπόν η «αξιοπρέπεια» κι ο σεβασμός «ανθρώπινων δικαιωμάτων» στη θηριώδη ζούγκλα του «ελεύθερου κόσμου»! Καταφύγστε τον φίλοι μου, να μη βισκαίνεται!!!

Για ένα «σοβαρό» διάβημα

Για θημηθείτε έναν νέο Αλβανό που 'χε ανέβει σε γιακί πολυκ κιάς στον Πειραιά, κι ακειλούσε ν' αυτοκτονήσει κι έγινε μετά και κωμικό νούμερο σ' επιθ στη; Θημηθείτε και την αστυνομία που εκλιπαρούσε τον λαθρομετανύστη, να μην κάνει τ' απεννοημένο διάβημα, και το Νικολή Χατζηνικολή του «μέγκυ» να καλεί και να ξανακαλεί το με κρατημένη ανύστα κοινό του: «Αιμίλιε Λιάτσε και Θάνε Αιτιά» τι έγινε ο άθλιος ο σκιετάρος; Κι εκείνοι να πληροφορούν και να εντείνουν την αγωνία στο κοινό, θα πέσει, δε θα πέσει, ο ρετζέκη; στο κενό.

Και γιατί η αστυνομία τον εμπόδισε; Μήπως για να μην πάει στον ουράνιο παράδεισο και μαγαρίσει τα χερσοβείμ και τα σεραφείμ. Ή μή 'χανε ο Χριστός κρημιάδι.

Ε, όχι βρε αδερφέ, γιατί, ήταν ανεργός και πεινυσμένος κι απελπισμένος; και δεν έμενε τίποτε άλλο για δούτονε παρά, να γίνει διαρρήχτης, φονιάς, ληστής, σαματέμπορος, μαστρωπός, βακοράκι, μαφιόζος κ.λπ., για νά 'χει κ' η αστυνομία την απασχόλησή της εδώ κέρα..

Αμ, όταν ήταν στον τόπο του, και υπήρχε οργανωμένο και κειθαρημένο κράτος, είχε τέτοιο κατάντημα εκεί.

Όχι. Κι ας τοί 'λειπαν πολλά. Άνεργο και πεινυσμένο δεν τον άφηνε. Κι αν στραβοκατορούσε, τον έβαζε καταναγκαστική δουλειά, να ξεχερσώνει λόφος και βουνά. — Αφερίμ λοιπόν (στη μεγαλόψυχη αστυνομία που τονε γλίτωσε) αφερίμ κι αλβανοετιμκ. ρίμ!

Οργή υφυπ/ργού

Όταν κατά τις γιορτές που κέρασαν, στο νοσ' μείο παιδων της Αθήνας, περίμεναν αγανακτισμένες 200 μάνες ολημέρα μ' άρρωστα παιδιά στην αγκαλιά, έναν παιδίατρο μοναχά.. ο υφυπ' ργός υγείας, ονόματι Αναστασόπουλος δήλωσε:

«Αυτά, δε γίνονται ούτε σε αφρικανική χώρα!...».

Τα όσα δηλαδή τραγελαφικά κι ανεκδιήγητα βλέπει κανείς στα νοσ' μεία της ελεεινής Δανιμαρκίας μας. Δηλαδή: έλλειψη γιατρών, νοσηλευτικού προσωπικού και καθαριότητας; εκβιασμοί για τα περιβόητα «φασελλάκια», γενική διάλυση και αδιαφορία της πολιτείας; Τι άλλο να πουμ' εμείς, όταν εκφράζουν με οργή, αυτές τις ακαράδεχτες καταστάσεις, υκείθουνοι υφυπουργοί κι αρμόδιοι της δημόσιας υγείας; Τι άλλο θέλετε; Να μας ζήσουν οι ληστρικές κι απάνθρωπες ιδιωτικοποιήσεις! «Το κακό γιατρεύεται δια του κακού» και μέσα από τη διαμάχη των εναντίον, οδηγεί στη συμμετρία» έλεγε κι ο Ολυμπιόδωρος.

Σύγχρονες δουλείες

Τα τελευταία χρόνια οι Ιταλοί, μας έχουν ρημάξει και καταβρομίσει και τις δικές μας θάλασσες. Όπως έχουν καταπολύνει τις δικές τους με τ' απόβλητά τους, και τα λιμάνια μας με τα κότερά τους. Πάντα ασίδητη κηφίνισσα η μεγαλοαστική τάξη της πορτογαλο-γαιτόνισσας, χώρας. Οι μεγαλοσχήμονες ιταλιάνοι κιφαιλοκράτες έπεσαν τελευταία σαν οι γόπες και στο στεριανό οικονομικό μας μελαχά! Μετά την εισβολή τους στα τσιμέντα της ΑΙΕΤ-ΗΡΑΚΛΗΣ, αγόρασαν όλες σχεδόν τις βιομηχανικές μονάδες στην Πάτρα και στην περιοχή της! Σκεφτείτε, τι μίζες και προμήθειες έχουν καρποθεί οι απάτηδες ξεπουλητάδες της κυβερνητικής ληστο-ιδιοτικοποίησης των πάντων! Σα να μην μας έφταναν οι 700 ξένες πολυεθνικές εταιρίες που λυμαινούνται κι απομυζούν τον τόπο μας. Τώρα μας κατέλαβαν οικονομικά, κυρίαρχα, και οι ιταλοί μεγαλοεπιχειρηματίες, και ποιός ξέρει πότε θα τινάζουμε το ζυγό από την οικονομική σκλαβιά τους! Κορώκια οι ιταλοί, και σε εκατοντάδες εμπορικές επιχειρήσεις. Δεν είχε άλλα περιθώρια κερδών ως φαίνεται το δικό τους πορτέλο, κι επέδραμαν από πέρσι σαν οι αρουραίοι και στο δικό μας και στο αλβανικό! Το χρήμα, το συμφέρο, το κέρδος για τα καπιτάλια, δεν έχει πατρίδα! Αυτές είναι οι σύγχρονες δουλείες και βαβυλωνίες σε βάρος των θλιβερών κι αξιολύπητων λαών της Ευρώπης! Μπράβο «Θρίαμβε» των «νέων ιδεών» του νεοφιλελευθερισμού. Να μας ζήσεις!!!

Άδικα των αδίκων

Γιατί των γκορμπο-γελτσίνηδων και βάσει του νέου «διαίρει και βασίλευε», χαρτασώνονται φέτος κ' οι Έλληνες 5 - 6 δισ. δρχ. για το άνοιγμα νέων πρεσβειών, στα νέα κρατίδια της πρώην ΕΣΣΑ. Κι αν τα κάνουν και 56 όπως σχεδιάζουν; σκεφτείτε τα έξοδά μας, για 56 νέες πρεσβείες! Κι αμάν - αμάν. Όπως και την έρμη τη Βοσνία - Γρζεγοβίνη θέλουν να την κάνουν δέκα κρατιδιάκια, και ας είναι επαρχιοίτες! Όταν είναι διασπασμένοι και διαιρεμένοι οι λαοί, τους συγχριζούν καλύτερα, ασφαλίστιρα και μια χαρά στα γαμψόνυχά τους, τα γεράκια των επιδορομών, στην υποταγή και στην εκμετάλλευση. Αλλά, τι χρειάζονται οι πολυέξοδες πρεσβείες στα μικρά κρατίδια, όταν τη δουλειά την κάνουν και τα φτωχά και τοπικά προξενία; Μπα; και το μητροπολιτιστάν, σαν δανειοδοτούμενο, θέλει από «φιλανθρωπία» να βοηθάει εγκυρότερα κι αποτελεσματικότερα το Καζακιστάν, το Κιργιζιστάν, το Τουρκμενιστάν, το Αζεριστάν, το Σεβερνατζιστάν, το Αμπχαζιστάν κ.λπ., τώρα μάλιστα που περάσαμε τους «κάβους» και πάμε για λιμάνια απάνεμα και στο ταμ-τουμ της Χονολούλου για μαριχουάδες; Ας είναι. Τις ατιμίες των μαφιόζων προδοτών, ξεπουλητάδων και αλκαπόνηδων «ημετών» του υπόκοσμου, της τέως ΕΣΣΑ και

των ΗΠΑ, πληρώνουμε κι εμείς, όπως όλη η «γηραιά μας Ήπειρος» και η ανθρωπότητα, εμείς οι μπανάνιοι ρωμιοί, πάντα έχουμε αξόφλητα «μπόρτζια» κι απανωπροίκια γι' αλλουνοούς, ως μη οφειλέτες, αλλά για χατήρι των εοκατζήδων - νταβατζήδων πληρώστε κι εσείς κορόιδα τα κούφια μας τα διπλωματαρικόκια!... «Για χάρη του σταυραετού, πήδα κι εσύ χελώνα!».

Ξένα καρκινώματα κι εγχώριοι διαβόλοι

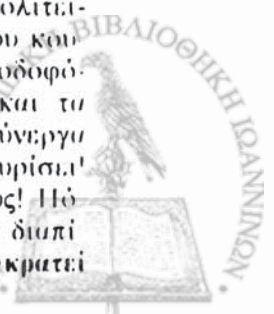
Ο άμοιρος εθνικός και κοινωνικός κορμός της Ελλάδας, τα τρία τελευταία χρόνια, προσβάλλεται καίρια από τα καρκινώματα των λαθρομεταναστών και των αλλοεθνών προσφύγων. Η αναρχία, η αταξία, η αυθαιρεσία, η ατιμωρησία, και κάθε μορφής εγκληματικότητα, καθώς οι ξένοι καλύπτουν σχεδόν το 60% όλων των κακούργημάτων... Θυμίζουν ολ' αυτά μεσαιωνικές καταστάσεις.

Έτσι βουλιάζουμε σαν έθνος από τη γενοκτονία, την υπογεννητικότητα, την αιμομιχτική πανσπερμία, την ανεργία, το χαμένο αίσθημα της ασφάλειας, τον αναγκαστικό για τους άνεργους Έλληνες εκπατρισμό κ.λπ., κ.λπ.

Το εθνικό μας δέντρο, αν ξεριζώνεται κι αν κακοκόβεται, δύσκολα αναβλασταίνει. Πώς να σωθεί ο λαός από τα ξενόδοουλα νόμμερα της πολιτικής... που γκαστρώνουνε το διάβολο και βγάζει διαβολόπουλα;

Για ένα σάντουιτς τον έστειλαν στον τάφο!...

Τονε σκότωσαν για ένα σάντουιτς... που δεν πειθάρχησαν δυο μαφιόζοι, νομοί της νύχτας, να τηρήσουν την παροιμία: «αν είσαι και παπός, με την αράδα σου θα πας». Ανθυποπάνθρωποι του υπόκοσμου και του «αγγελόπλαστο» «ελεύθερου κόσμου»! Ήταν δυο κιόδλας οι φονιάδες, σωματέμποροι και ναρκωτέμποροι από «παμπς» και βρωμοχρήμα των διαφθορειών της απάτης και της κακούργιας. Αυτή είναι η εξελιγμένη ΡΑΧ-αμερικανοκοινωνία, των αθώων θυμάτων του λαού μας. Πολύ σύντομα θα τους δείτε έξω από φυλακές και τιμωρίες! Ο μαφιόζικος υπόκοσμος, δεν σκοτώνει μόνο για «ξεκαθάρισμα λογαριασμών» παρύ κι αθώους οικογενειάρχες, για ένα σάντουιτς, κι όποιον πάρει ο χάρος! Ξέρει πως νόμος δεν τον πιάνει, γιατί υπηρετεί την παρανομία, και τη γλιτώνει, ή παίρνει και ηθικές και υλικές αμοιβές!! Όλα παράγωγα και προσφιλή προϊόντα της πολιτείας, και της αφέντρας υπερατλαντίας, που και βαλάει σε κάθε ζούγκλα κοινωνία, προσδοφόρα αποικία της, και για να πουλάει και τα περίστροφα, μπιστόλια και κοντόκανα, σύνεργα αλληλοσκοτωμών που μας έχουν πλημμυρίσει! Κι ο πολίτης υποφέρει από τους φόβους! Ηόσο δίκιο είχε πάλι ο Γουρίπιδης, όταν διαπίστωνε κι αξίωνε ότι: «Εκείνο που συγκρατεί

την πολιτεία, είναι η κειθαρχία των πολιτών στους νόμους».

Ένας ευκοίλιος κοντυλοφόρος

Το λαμπρικόλιο «Σισκότισμα», φτιάχνει κάθε Κυριακή μια καλή πιττα στο «Βήμα», με διάφορες ουσίες του-ρλού - του-ρού! Όμως, με την προαγωγή του συνεργάτη του κ. Γιαννημαρίνου από τον «Οίκον Ταχυδρόμο» σε φαρμακολόγο χρονογράφο στο «Βήμα», ατύχησε. Τι-ολός από το πάθος του και σούπερ αμερικανό-οίλος ο εν λόγω, φτιάχνει στη μέση της πιττας του «βήματος» μια κοιτσιλιά τρανή και βρωμίζει η πιττα να μη τρώγεται όλη. Ψωμοχορτασμένος και παραλιγδωμένος, δουλοπρεπής και ιμνητής του αφέντη και τύραννου των λαών, διαμελιστή της Κύπρου μας και καταχθόνιο και τρελό δημιουργό του «Μακεδοντακού» και ει λιβανωτοίς στ' αμερικάνικο σίστημα, ενώ τον κινηγάνε και τις νύχτες τα μαρξιστικά φαντάσματα! και οι σταλινικές ερινιές!! Αυτόν τον ταχτικό στομφολόγο και μοιρολόγο, με τις συχνές τηλεοπτικές συνεντεύξεις, τον κυριείει λογοδιάρροια και χάνει ο τάλας κάθε ίχνος σεβασμού. Δεν αναλογίζεται ότι: τους φράγκους και τους αγγλοαμερικάνους, οι πρόγονοί μας τους θεωρούσαν εχθρούς της Ελλάδας και τους μισούσαν κι ας ήταν πιθανόν και αγράμματοι. Αυτοί λοιπόν οι σημερινοί μας «σίμμαχοι» και «φίλοι» φίδια κολοβά, τέτοιοι παρέμειναν ως τώρα στην εθνική συνείδηση των ακραιφνών και υγιών Ελλήνων.

Το κοιτσιλιάρικο «Σισκότισμα» αντίς να του 'χε δώσει μια σύνταξη (γιατί και τα οικονομικόλια τους είναι κια άχρηστα) να πάει για χαμομήλι και ταμπάκο... τον κρατάει τον ανθρωπάκο, για να καίξει ως φαίνεται το βιολί του διακασονίστα «κομμουνιστοφάγου»! Όμως, έτσι υροτιμούν και τη νοημοσύνη του ανυγνωστικού κοινού. Γιατί το «Βήμα» το διαβάζει ένας κόσμος όχι βέβαια της «Αποχειματινής» και του «Ελ Τίποκ», αλλά, με μόρφωση, γνώσεις, καλλιέργεια, οξείαν αντίληψη και παρατηρητικότητα στα πράγματα, που είναι σε θέση να ερμηνεύει το κάθε τι, με τ' όνομά του και με την αληθινή σημασία του. Δεν πρέπει να του δίνει εμετικά γιαννημαρίνικα κείμενα, τέτοιων φληναφιών, που αντιστοιχούν στο «μωραίνει Κύριος...» εμπροτισμένα από δηλητηριώδη εμπάθεια προς ανύπαρκτα και πριν και τώρα στην ουσία κομμουνιστικά καθεστώτα στην Ευρώπη. Πάρτε μια γεύση από τον μη «εργαζόμενο νέο» κ. Γιάννη Μαρίνο, εμετικής αμερικανολογίας, που τον έχει διαποτίσει το μεθίσι του φιλοαμερικανισμού, ως τα μεδούλια του, πióτερο κι από τον Γέλτσιν! «Ευτυχώς που είχαμε... γράφει - τους αμερικανούς, διαφορετικά θα είχε επικρατήσει και στην Ελλάδα ο κομμουνιστικός ολοκληρωτισμός και όλες οι συμφορές που αυτός επιφύλαξε και επιφύλασσει σ' όλους τους λαούς». Και ο υπέρμαχος και κραιπαλισμένος λιονταρής της αφέντρας

του Αμερικής, συνεχίζει τα λοβιτορικά εμετικά του: «Ο γεν. γραμ. του ΟΗΕ, οιδέν πράττει, αν δεν έχει τη σύμφωνη γνώμη των αμερικανών, αφού οι τελευταίοι πληρώνουν με τη μερίδα του λέοντος για τα έξοδα του πολιτάπανου Οργανισμού». Αλλά, τόσο κοντόφθαλμος και κερωπιδιασμένος είναι που δεν έμαθε ότι, οι αμερικάνοι χροστάνε 500 εκατομ. δολάρια στον ΟΗΕ, και χρόνια δεν πληρώνουν φράγκο. Αν του 'χε κάτσει στο στομάχι ο «παρατάς σοσιαλισμός» και τον παρασέρνει η ευκοίλια των ύμνων του προς τα ζουγκλικά καθεστώτα των αμερικάνων κυρίων του... ας τον συνειτίσει ο ομογάλακτος σεβ. Δημητριάδης Χριστόδουλος, που γράφει παράκλειρα στην ίδια εφημερίδα. «Ζοίμε σε μια σχιζοφρενική κατάσταση και κοινωνία...». Ή ας πάρει μάθημα από τον εξπέρ σίντεκνό του μητροκόλιτη Σεβαστιανό που γράφει σε ηπειρωτική εκείνος εφημερίδα

«Ναι! Μια ηθική σήψις και διασφορά και πάσης φύσεως εξαχρείωση και δισσομία είναι το γνώρισμα των καιρών μας. Συνέπεια όλων αυτών είναι, ότι καταστήσαμε και περιγέλας λαών, ανυπαρκτων μέχρι χθες και ασχηκρίτους κατωτέρων μας πνευματικώς...».

«Am soji»

Οι κειρατές των θαλασσών της στεριάς και του αέρα, με αρχικειρατή τον Μπικς, δοκίμασαν (μη το ξεχνάτε) και στο Αιγαίο έναν κίραλο... και σκότωσαν 6 τούρκους, τον κλοίραχο, και τραυμάτισαν δεκατέσσερις από το κλήρωμα του τουρκικού πολεμικού, που προστάττειε το διαβόητο αεροκλιανοφόρο «Σαρατόγκα». Προς τι όμως, (θ' αναρωτιόταν ένας λογικός ραγιάς παρατηρητής σε τέτοιες τραγωδίες), και γιατί, αφού, ούτε από Βορά, ούτε απ' Ανατολή ούτε κι από Νότο, δεν υπάρχει κια εχθρός μπαμπούλας για τους υπεραφέντες; Τι τα θέλουν τα γυμνάσια του ΝΑΤΟ στο Αιγαίο; Γιατί να ριζούν κλάματα κι ορφάνιες σε τδσες τουρκάλες μάνες. Ποιόν εχθρό θα κολεμήσουν; Ή μήπως τους ίδιους τους τούρκους που τους έχουν υροχείρια και σφάζουνε τους κοίρδους και τους έχουνε και βορινή ασπίδα, για τον ανίκητο Σαντάμ; Και να τους φτίσετε, δε βασκαίνονται οι διεθνείς χωρ κες, αμερικάνοι. Συνηθισμένοι είναι να σκοτώνουν τους λαούς με πολλούς τρόπους, και να ζητάνε και «am soji» (συγνώμη)! Έτσι καθώς, μονάχα το ξένο αίμα τους θρέφει. Όταν δεν έχουν να σκοτώσουνε εχθρούς, σκοτώνουνε τους σίμμαχους και φίλους! Αλλά πολλές φορές και τον εαυτό τους! Δηλαδή, «ανθ' ημών Γουλιμήδες»; «Α soji», «am soji»!

Σε κριτική διάλεκτο

Ίντα μωρέ κουμπάρε ζίνεται τσε δε φαίνεται σ' αυτούνες τσε «συνιστώσες» του ΣΥΝ. τσι Θημιστοκλέους, όλοι τσε όλοι 39 οι οκαδοί, τσε τα στελέσια τους 59, τσε όλα κακετανάτα! Λες τσ' είναι φίδια ζωντανά, τσε τρώνε

τα ψοφάτα! Είναι μωρέ καλά κοπέλια τσι πολι-
τική-κουνίστρας! Αρνιέσαι μωρέ κουμπάρε κο-
τά μου Λαμανάτσι - Κιμουλάτσι, Αντρουλάτσι,
Αραγατάτσι, Αλαβανάτσι, Παπαγιαννάτσι, Δρε-
τάτσι, Φαρακάτσι, «Φισαρμονικάτσι», τσε ού-
λοι απάτσοι, τσε μήτσοι-κώτσοι-τάτσοι, ουλ'
αυτά μας στη Βουλιά, παιδιά του Χαριλάτσι...
Βαριά τη χτίσαν τη φολιά, τσε λύγισε ο κλώ-
νος, τσε πέταξε, πάει το πουλί... (όχι τσι χού-
ντας) τσ' απομεινάτσι ο πόνος!!

Μορφωτικό επίπεδο!

Πάρτε μια γεύση και από τη «μόρφωση»
των νέων μας παιδαράδων και μαλλιιάδων. Εί-
ναι να τους κλαίνε ρέγγες και βατράχια! Δη-
μοσιογράφος ρώτησε δυο νέους σ' ένα ντοκι-
μαντέρ του δρόμου. Στον πρώτο.

Ποιός είναι ο Νίκος Καζαντζάκης και
ποιά ήταν η ιδιότητά του; Και η απάντηση:
Ένας ποδοσφαιριστής! (Αυτός θα 'ταν ε-
πηρεασμένος από τ' αμερικανόπουλα που ξέρα-
νε τον Λένιν για ποδοσφαιριστή, έως τον απο-
φράδιον Γκόρμπι, που τα ενημέρωσε πως ήταν
«μέγας εγκληματίας»!

Ρωτάει και τον δεύτερο τυχάρπαστο νέο.

Εσύ γνωρίζεις ποιός και τι ήταν ο Ναπο-
λέον Ζέρβας;

Μάλιστα. Ένας γάλλος επαναστάτης!...

Από τα «φλίμπερ» έβγαιναν, στα «ντίσκο»
τους πηγαίναν! Φτύστε μια τέτοια μόρφωση να
μη μας βασκαθεί!... Και μη ξεχνάτε και την
«ευδοκίμηση» και «αρρωγή» από κείνα τα πά-
λαι ποτέ μας λυκειόπαιδα!

Λακρο-σομαλικά

Κάποιοι κοντυλοφόροι του Συγκροτήματος Λαμπρά-
κη, στα Γιάννινα καλεσμένοι από νέο κουλτουριάρη
να μιλήσουν περί Τύπου, καναλιών των, και άλλα
μέρτζα διάφορα, έχυσαν κροκοδείλια δάκρυα κατά
πρώτο λόγο για το λυντσάρισμα της γνωστής (από
την άθλια σεξομανή τηλεορία) Σομαλίδας πόρνης στο
Μογκαντίσου, που, την άρπαξε ο λαός της από τις
αγκαλιές των εισβολέων καταχτητών τους και την
τιμώρησε... Οι μοντέρνοι αυτοί υπερασπιστές της ε-
λευθεριότητας των ηθών, αλλαχού της γης, με βάση
τα νέα σούπερ-ερωτύλικά αμερικάνικα ήθη, παρά λίγο
να προτείνουν σ' ένα ισχνό ακροατήριο 30 - 40 ατό-
μων, και ψήφισμα διαμαρτυρίας, κατά του αυστηρού
έθιμου του δύστιχου σομαλικού λαού! Παράλειψαν
μόνο, ν' αποτανθούν πρώτα και κύρια στον δρυ Λε-
ντάκη (νόθο βουλευτή με πριμ Χαριλάκη) που γεννή-
θηκε και μεγάλωσε στη γειτονιά της Σομαλίας Αβυ-
σινία του Χαϊλέ Σελασιέ. Αυτός είναι ειδήμων επί
πάντων των ηθικών παραπτώματων (ακόμα και των
χουντικών του Κορδυαλού) και υπέρμαχος επί πάντων
των ελευθέρων σεξοδικαιωμάτων!! Αμήν, αλληλοία!

«Ελλάς - Ελλάς»

Τρια χρόνια πέρασαν και τ' αυτιά μας βουί-
ζουν από την πατριδοκαπηλία και πατριδοξε-
πουλία! «Η Ελλάς», η «Ελλάς» και κόντρα
με μιζοστομία «η Ελλάς» από τα χείλη του

μακαντάση και γκαντέμη χανιώτη υπεριπτάμε-
νου προθυπουργού, του πειθαρχημένου λόχου
της κοινοβουλευτικής δικτατορίας του Μύκη
και του Κατσίκη, με θριαμβικά μπαλαφαρίσμα-
τα ουρανομήκη! Η κακοποιημένη όμως Ελλάς
του λαού της, τρώει συνέχεια χαστούκια, όχι
μόνο από αγγλοαμερικάνους κι ευρωπαϊούς κα-
τά κόρον, αλλά κι από τους τους συνήγορους
και τους πισινούς των εωσφόρων! Για του λό-
γου όμως το αληθές θα λέγαμε: Ω Ελλάς, χώ-
ρα της ανομίας, της καθημερινής ληστοαναρ-
χίας και παρανομίας χαίρε και πάλιν ερώ χαι-
ρε! «Η Ελλάδα, ποτέ δεν πεθαίνει»... κι ας την
έχουν οι «σύμμαχοι και φίλοι» από κάθε μορ-
φής δουλεία χαϊ-δεμένη και ταπεινωμένη! ορ-
φανή «ανάδελφη» και χιλιογελασμένη! Και για
όσους δε βλέπουνε αυτές τις πικραλήθειες...
γράψτε τους για τριπλό σόβρακο και για το
λόχο του Μπιστιόλα στη Σομαλία! «Για την
Ελλάδα ρε γαμώτο»!!!

Τέσσερις δυσπιστίες

1) Κάποτε, έλεγε η διάσημη αμερικανίδα ηθοποιός
Τζαϊν Φόντα, ότι: τον πρόεδρο των ΗΠΑ Ρ. Ρέη-
γκαν δεν τον πιστεύει κανένας στο τι λέει, από τα
πολλά ψέματα και τις δολιότητες που μετέρχεται.

2) Πρόσφατα, η μισή κοινή γνώμη των ΗΠΑ (για-
τί, η άλλη μισή δεν έχει γνώμη, την έχουν αποκτη-
νώσει για να μη ψηφίζει) καταψήφισε τον Τζ.
Μπους, για τις αποτυχίες, τις χρεωκοπίες, τις ψευτιές
και τις δυστυχίες που πολλαπλασίασε στη χώρα του.

3) Τους τερατόμορφους εωσφόρους Γκόρμπι και Γέλ-
τσιν, σήμερα, δεν τους πιστεύει κανείς, από τη μυα-
λωμένη διεθνή κοινή γνώμη, ότι κι αν δηλώνουν
από τις εφτάχρονες εμπαιχτικές και πλάνες κοροϊδίες
και απάτες που επέβαλαν καταπροδίνοντας το λαό και
την πατρίδα τους, με ολέθρια αποτελέσματα επιπτώ-
σεων σε όλη την ανθρωπότητα.

4) Επίσης, κανείς, από τους Έλληνες έχουν ώριμη
πολιτική σκέψη και κρίση, και παρατηρούν τα πράγ-
ματα σε βάθος και πλάτος κι εκτιμούν σωστά τα
πρόσωπα και τις εξελίξεις, δεν πιστεύουν τον κ. Κώ-
στα Μητσοτάκη, ότι κι αν προσποιείται και διακηρύτ-
τει, μέσα στις ακατάσχετες δημαγωγίες και τις διαλυ-
τικές και ολέθριες πολιτικές πραχτικές που εφαρμόζει.

Αλλά, «η κατάρα του κακού είναι, ότι, εξακολουθεί
να γεννάει το κακό» λέει ο Σίλλερ. Και πολύ σωστά
ο Ισοκράτης θέλει «τους καλούς να στρέφονται ενά-
ντια στους κακούς».

Το σάρακι, μπορεί νά τρώει τη σάρκα του
σοσιαλισμού, από την εποχή του 20ου Συνε-
δρίου του Νικ. Χρουτσόφ. Αλλά, θα μπορούσε
με ικανότερη και πιστότερη ηγεσία, ο σάρακας
να ψοφούσε μέσα στο καυκί του. Έτσι, η
Ε-ΣΣΛ θα περισώζονταν σαν υπερδύναμη για τη
διεθνή ισορροπία, και σαν αντίπαλο δέος για
το βέτο, την αποφυγή των πολέμων, την πα-
γίωση της ειρήνης, και σαν φοβέρα στην α-
ντίπαλη και τώρα μόνη θριασομόνα υπερδύ-
ναμη.

Βιαλογικά ερωταπαντήματα

— Πόσα παίρνουν οι ευρωβουλευτές μας εξερεμέδικα το μήνα, από τον δημόσιο προϋπολογισμό μας, και γιατί, και τι προσφέρουν;

— Πάνω από το εκατομμύριο, και... «μια τρύπα στο νερό»!

— Γιατί, οι κειθαρχο-ακείθαρχοι, δελφίνο-αδέλφιστοι του λόχου, του συμφωνο-διαφωνοίντος μητσοτακικού ποιμνίου, εμμιζίζοντας τον εαυτό τους, τη λογική και την κοινή γνώμη είναι λενε-ζελέν-ηδες και στέκουν σαίμα στον ταβλά και στο παχνί, ψήφισαν όλοι να στον εν αγνοία τους προϋπολογισμό της οικονομικής ύφεσης και κοροϊδίας του '93;

— Αιότι, ο κόνος για την πατρίδα, γίνεται αυτόματα κόνος της τσέπης τους... και τους παίρνει σβάρνα πάντα «ο πατριωτισμός» που βγαίνει κι από τα παντζάρια τους!..

— Γιατί, η νομαρχία Γιαννίνων διέθεσε κονδύλι 260.000 δρχ. προ των γιορτών για έξοδα φιλοξενίας του τ. αμερικανοπρέσβη κ. Μάικλ Σωτήρη. Ποιάς ο λόγος; με; στη φτώχεια του χειμώνα; Για να τον καλοπάρουμε, μη χάσ' η Βενετιά βελόνι; Ή να τον κύνουμε το ταξίδι ανασυχή; πιο ευχάριστο. Αιτός τι έκανε για μας, δικλκοπρεπεί; ραγιαόδες μου. Δεν πήγαινε στην Κρήτη να φάει ζηρωτήγανυ;

Όχι. Αλλά επειδή στα χρόνια που υπηρωτούσ' εδώ, δεν είχε ποτέ επισκεφτεί την παρακατιανή μας Ήπειρο, και θ' αποχωρνώσε ως αδράτος υπερκαβερνήτης, κάτι μπορεί να 'τρέχε στα γύφτικα! Γιατ' ίσως και να μην είχε ο φτωχούλης να ξοδέψει από την τσέπη του!..

— Γιατί ακριβαίνουν κάθε λίγο κα λιγάκι το ψωμί, και το στάρι τό 'χουν καθηλωμένο στις 36 δρχ. το κιλό, με παγωμένη την τιμή του;

— Αιότι, πρέπει να 'χουμε κι απούλητα μεγάλα αποθέματα σταριού. Τα χρειαζόμαστε για κόλυβα, γιατί οι θάνατοι πληθαίνουν! Κι αφού οι αφέντες, μας επιβάλουν κι αμερικάντικα δικά τους, δεν έχουμε και δικαίωμα να τους ανταγωνιστούμε και την τιμή και την ποιότητα. Ό,τι θέλουν μας αλέθουν, κι ό,τι θέλουν μας ταίζουν! Το μοσχοσίταρο της θεσσαλίας μας, δεν πρέπει να 'χει πάντα πέλαση για όλα τα ψωμιά μας.

— Γιατί ολάκερο το 1992, οι Έλληνες δεν είχαμε πρωθυπουργό;

Και πως το λες αυτό, μπροστά σ' έναν κοτζάμ' κρητίκαρο γκαντέμαρο «ψηλό»;

— Ενωώ να βρίσκεται εδώ, να πατάει το πόδι του παντού μέσα στη χώρα μας και στα προβλήματά της;

— Γιακομή, τονέχοιμε ιπτάμενο, με μόνιμο χαζόγελο, να ταξιδεύει ολοχρονίς, να 'τονε καμαρώνουμε! Κι έκανε ο καημενής, ιδρωκοπάρη μαλαθώνιο, σε όλες τις πρωτεύουσες του κόσμου.

— Και τι σκοπό είχε με τα καθημερινά ταξίδια στο πολυτελέστατο αεροπλάνο του;

Μόνυ και μόνυ, για να γίνει νουνός στ' όνομα των Σκοπιών, του χασισοπαραγωγικού γύφτο-κρατιδίου, να αποικιούλα των ΗΠΑ και των καλιεθνικών, για βρώμικα κι ευχερέστερα κέρδη σε παρθένες ηρωίνο-κοινωνίες!..

— Ποιοί συντηρωί κι επανδρώνουν σαν ηθικοί αυτοφγοί τόσων εγκλημάτων στην Ιταλία, την περιβήγητη μαφία;

— Οι επίσημοι πολιτικοί και εξουσιαστές του χριστιανοδημοκρατικού κόμματος. Δισπιχώς, αυτές οι πολιτικές καμόρες, απλώνουν την επιρροή τους και σ' άλλες κυβερνήσεις κι εξουσιαστικά κατεστημένα της Ευρώπης; στις μέρες μας. Η ιταλική Δεξιά εκτέθηκε τόσο τον τελευταίο καιρό, που κάθε τρομοκρατική πράξη, είναι δικό της εκτρομαστικό τέκνο!

Βρε μας; και η πίσση αυτών των καθεστώτων με τις τρομαχτικές ανισότητες και κοινωνικές αδικίες, τις αντιθέσεις, τη σκληρή ταξική διαπάλη, γεννάνε αναπόφευκτα συγκρούσεις και «τρομοκρατίες».

— Τι είναι τούτο το κακό συναπάντημα σε όλες της δυτικής κι ανατολικής Ευρώπης κοινωνίες, με τις ζετσιπώτες θεοκαπηλίες και υρωθοκαπηλίες, τις διαβολεμένες θεοφοβίες, τις υποκριτικές και απατηλές θεομασκαριολογίες, τις σιστηματικές και σατανικές θεομπαξίες και τις ακατάσχετες για τους όχλους θεοδοτικές ψυχρολουσίες;

— Πισωδρόμηση της ιστορίας και της ανθρωπότητας; φίλε μου, σε πιανά σκοτάδια του Μεσαιώνα, κι ακόμα παρκαίσω! Πάνε καταδιαβόλου οι ψυχές και τα μιαλά των αφελών μαζών! Θήματα στον πρώτο τυχόντα μαγγανιστή και μάγο απατεώνα και στην όποια τυχαία μαυρο-μάγισσα και χαρτορίχτρα! Χαίρετε κοινωνίες των βλακών του Λεμπέση, και της νεώτερης και πιο ελεεινής ηλιθιότητας!

— Γιατί χάλασε ο κόσμος από θλίψη στην αρτηριοσκληρωμένη γιαγιά Ευρώπη, με το θάνατο του Ρώσου χορευτή Νουρέγιεφ, κι έριξαν κάποια δάκρυα και η Μελίνα με τον κ. Κρίτα κι εδώ;

— *Αιότι, ο Νουρέγιεφ από χρόνια, απαρνήθηκε την πατρίδα του και τό 'χε σκάσει για τη Λύση, αφού ζήλευε να γευτεί τον «παράδεισο» του έητζ...*

Κι αφού τον παραγεύτηκε... Ε, τότε, καμά το 'γινε και πάει από ειητζο-θάνατο στα 54 του χρόνια.

Βιάστηκε ο καημένος, πού νά 'ξερε ότι τον «Παράδεισο» του έητζ και των λοιπών «αγαθών» της «ευθανασίας» θα του τον χάριζε και απλωμένον σ' όλη τη Ρωσία ο λυτρωτής της, Γκόρμπι και ο χαμίνης του ο Γέλτσιν...

— *Τι έκανε ο υπουργός εξ. κ. Παπακωνσταντίνου όταν πήγε πρόσφατα στη Νέα Υόρκη;*

Να, τι δήλωσε ο ίδιος: «Η πρώτη μου δουλειά όταν ήρθα στη Ν. Υόρκη, ήταν να πάω στην εκκλησία να προσκυνήσω, ώστε, όλα να πάνε καλά στην Ελλάδα». Και πήγαν τα παζαρέματα και τα ξεπουλήματα μια χαρά και τρεις τρομάρες και προπάντων οι «Θριάμβοι» στα εθνικά θέματα, ξεπέρασαν κάθε προσδοκία(!). Έτσι οι υπουργοί ασπόνδυλοι να σου τυχαίνουν, που ξεπερνάν στα μεταφυσικά προκλήματα, και τους ισλαμιστές ακόμη στα κουφιοκέφαλα τεμενάδια που γλείφουν το χόμα... πώς να μη πάει η Ελλάδα μας μπροστά;

— *Τι έκαναν στις 15.12.92 στην άδεια ελληνική Βουλή οι μουσουλμάνοι βουλευτές Σαδίκ και Φαϊκούλνι, μ' έναν αμερικάνο συνομιλήτη του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, φόρα και προκλητικά, σαν αφέντες;*

Κατέλαβαν οι αμερικάνοι με τους τούρκους το ελληνικό Κοινοβούλιο και μέσα στην αίθυσά του οι τρεις τους, σχεδίασαν κάποιο λάκκο για τη φάβα σε βίρος της Ελλάδας, όπως έχουν κυριέψει και τη βουλγάρικη Βουλή.

Χμ, αφερίμ! Να λοιπόν πως και η Βουλή της χώρας δεν ανήκει πια στους Έλληνες! Και είχε δίκιο ο καπερός ο Αντρουλιός, όταν έριχνε το σύνθημα: «Η Ελλάδα να ανήκει στους Έλληνες»!

Τόλμα! Έτσι θα προοδεύσεις. Χωρίς τόλμη δεν υπάρχει πρόοδος.

Β. Ουγκώ

Ο δειλός πεθαίνει πολλές φορές πριν από τον αληθινό θάνατο, ενώ ο ανδρείος πεθαίνει μόνο μια φορά.

Σαίξπηρ

Στην Ελλάδα, όποιοι μικροί και ανίκανοι πιάνουν μια θέση, μια καρέκλα και ασκούν εξουσία, δεν αποδείχνουν παρά, τη μικρότητα και την ανικανότητά τους. Αυτή είναι μια μόνιμη πληγή του έθνους μας.

Βασίλης Ρώτας

Μικρο-τσιμπήματα

Σε κάποιους που ξεχνούν τα δίκαια και τις αδικίες των επαναστάσεων (γαλλικής, ελληνικής, αμερικάνικης, ρωσικής και κινέζικης) που οδήγησαν τους λαούς από τις πείνες και τις λάσπες του ραγιαδισμού, στις ελεύθερες και οργανωμένες κατακτήσεις της πληρότητας αγαθών και του Διαστήματος και προπάντων σ' εκείνους που σήμερα, τους κυνηγεί ακόμα το φάντασμα του Λένιν και του Στάλιν... απαντάει ο Ταλειφάνδος τόσο ρεαλιστικά για να τους ηρεμήσει:

«Στον καιρό των επαναστάσεων, δεν βρίσκει κανείς την ικανότητα, παρά μόνο στη σκληρότητα και στο μεγαλείο, παρά μόνο στην υπερβολή».

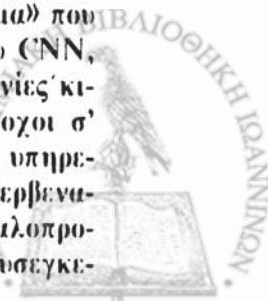
Αλλά και ο Ε. Παπανούτσος: Αυτοί που επικρίνουν εύκολα τα μεγάλα πρόσωπα της ιστορίας, δεν εκτίμησαν τις συνθήκες και τις ευθύνες που έζησαν κι ανέλαβαν κι επωμίστηκαν αυτά τα πρόσωπα στον καιρό τους.

Ο πρόεδρος της Κύπρου κ. Γ. Βασιλείου, δήλωσε προ μηνών, μετά τα αλλεπάλληλα εγκώμια τα εμετικά, που έπλεξε από χρόνια στον παρανοϊκό και μεγαλύτερο προδότη του αιώνα Μ. Γκορμπατσόφ, ότι είναι «ο μεγαλύτερος επαναστάτης της ιστορίας που άλλαξε το σύστημα από την κορυφή, κι όχι από τα κάτω».

Με ποίο καλύτερο όμως σύστημα, άλλαξε το τόσο άδικο που βρήκε, και που εκείνο τον είχε αναδείξει... και είχε χορτάσει εκατοντάδες εκατομμύρια στομάχια και μυαλά, ψομί - προσφάι, παιδεία, πρόνοια και ψυχαγωγία, ο νοθογιός της Σταυρούπολης, που δεν αντιλήφτηκε ο κ. Βασιλείου;

Μήπως αδικεί την ιστορία του πατέρα του;

Με εμβέλεια προς όλη σχεδόν τη Ρωσία, μέσα στο 1993, ειδικό κανάλι εγκαθιστά το CNN στη Μόσχα, με «διεθνές πρόγραμμα» που θα περιλαμβάνει: «δέλτια ειδήσεων του CNN, κλασικές ταινίες του Χόλιγουντ και ταινίες κινουμένων σχεδίων». Θα είναι και μέτοχοι σ' αυτό, ρώσοι νεόπλουτοι μαφιόζοι, που υπηρετούν και σήμερα αυτό το αρχιχαλκείο, δερβενγάτο της Ευρώπης, στη βρώμικη καπιταλοπροπαγάνδα... και «Θού Κύριε...» για τα πλουσεγκε-

φαλικά και χειροπόδαρα δεσμά των αρκιοδιάρικων μαζών! Ω, ελλεινή γκορμπομαφία, καμάρωσε τα έργα των χειρών σου, ως εμεγαλύνθησαν... και «εν σατανική σοφία εκοίησας»!).

Συχνά οι άνθρωποι και οι λαοί, είτε σαν άτομα, είτε σαν οικογένεια, σαν ομάδα και σαν κοινωνία, ειθίζονται απόλυτα για τη μοίρα τους. Είναι υπεύθυνοι γι' αυτή, χωρίς και να το συναισθάνονται. Προκαλούν το κακό, χωρίς να σκέφτονται να το προλαβαίνουν. Χάνουν τη λογική, χωρίς να την αντιλαμβάνονται. Αφήνεται έρμαιο στην τύχη τους, σαν του φθινοκάρου τα φύλλα στον άνεμο! Κάποιοι τσαρλατάνοι και ταρτοίφοι τους ξεγελάνε με θεούς και με διαβόλους, τους υποβάλουν με φτιαχτά κι ανύπαρκτα σημεία και τέρατα· τους υποκρίνονται και τους εξαπατούν.

Τους αρπάζουν την εξουσία. Τους κηδεμονεύουν τη ζωή τους. Τους φαλκιδεύουν, ή τους αφαιρούν ολότελα τ' ανθρώπινα και φυσικά τους δικαιώματα. Τους καταργούν προπάντων τη σωστή μόρφωση και αγωγή. Τους περιορίζουν την καλλιέργεια. Τους καταστρατηγούν τη λογική.

Συχνά, οι ίδιοι προκαλούν τη φθορά· και πολλές φορές τον παράκαιρο κι άδικο χαμό τους.

Από τις καθημερινές κλοπές και ληστείες, τους φόνους, κι όλα τα τρομερά εγκλήματα που είναι πια συνήθιστοι και οι ασίδοτοι λαθρομετανάστες σ' αυτά, φτάνει φορές φορές, σε πολλούς Έλληνες, το μαχαίρι στο κόκκαλο! Ο ξύπνιος κόσμος που ζει έντονα κάποια τραγικά γεγονότα, πέφτει σε απελπιστικές καταστάσεις. Μια μέρα, άκουσα μιαν απλή γυναίκα του λαού, να λέει με στεναγμό κοιητικά κι αιθόρμητα:

— «Πω πω! πως καταντήσαμε! Να παρακαλάμε να 'ρθει η ώρα να μπούμε κι εμείς στο χώμα γρήγορα, να ησυχάσουμε».

Φωτιά λοιπόν στους τάφους! Να βγουν οι πεθαμένοι για να μπου οι ζωντανοί!...

Έβαλε μόνος του φωτιά σ' ένα μεγάλο δάσος στο Μοριά... Το είπαν τα ΜΜΕ τον περασμένο Αύγουστο. Και ήταν έκτακτος υπάλληλος φύλακας για την πυρόσβεση! Όταν σκλήρωσε η φωτιά, άρχισε να τη σβήνει πάλι μόνος του επιδειχτικά και «ηρωικά», για να φανεί στην προϊστάμενη Γεωργική Υπηρεσία του, ως δεινός δούλοεπάρτης... και να προσληφθεί ως μόνι-

μος υπάλληλος. Καλά το σοφίστηκε ο κτηνός θεσιθήρας αυτό. Αλλά το δάσος κήκε· και δεν το πρόλαβε! Για σκεφτείτε, τι θα κάνουν οι ιδιώτες, αν κοιμηθεί η πυρόσβεση σ' αυτούς, κι όπως να τ'α χουχ συμφωνήσει ή κατ' αποκλήν, ή και με το κομμάτι...

Θα μας απογυμνώσουν και το υπόλοιπο της γης μας, μια ώρα αρχύτερα! Και ζήτω που καήκαμε!...

Ο κ. Γκελεστάθης υποψιγός Λ. Τάξης δήλωσε όταν ανέλαβε καθήκοντα: «Όλα τα πολιτικά πρόσωπα, διατρέχουν κάποιο κίνδυνο, αλλά, η αστυνομία δεν μπορεί να εξασφαλίσει διαρκή προστασία σε όλους».

Για παράδειγμα όμως, ποιος υπολόγισε ποτέ, να ενοχλήσει τον κ. Σαρτζετάκη που τον προστατεύει και τον θεωράζει το κράτος με 32 αστυνομικούς φρουρά; Ούτε ο Αγά Χαν με τον αμίθητο θησαυρό του να ήταν, δεν θα είχε τέτοια τιμητική αστακοποιημένη φρουρά. Αλλά, ποιος υποψιγός της δημόσιας αταξίας, ρώτησε για το αν και ποιος προστατεύει τους πολίτες, από τις λαθρομεταναστευτικές και τις γιφτοτσιγγάνικες μαφίες, κι από των διεθνών κωκοποιών τις συμμορίες; Γιατί ο πολίτης να ζει μ' αβεβαιότητα στο έλεος του πρώτου τυχόντα κωκοποιού και οι πολιτικοί, της απομαχίας και του περιθωρίου, να ζητάνε προστασία; Αναρωτήθηκαν ποιος γεννάει, διαμορφώνει, εξαναγκάζει και υποβάλλει την τρομοκρατία; Μήπως είναι το ίδιο σάσιο σύστημα, που πρέπει να εξυγιανθεί και ν' αλλάξει; Αφερίμ!

Ένας πακός στο Πέραμα του Πειραιά, καλή του ώρα, όταν ρωτήθηκε από τηλεοπτικό σινεργείο, για φτωχές και πεινασμένες οικογένειες, τις χρονιαρές μέρες, κι αν μάλιστα ενδιαφέρεται η Πολιτεία γι' αυτές, κι αν προσφέρει την αρωγή της, απάντησε ότι:

«Η πολιτεία δεν ενδιαφέρεται διόλου για τους πολίτες της, και για τις πεινές τους! Γιατί δεν έχει καιρό καθώς ασχολείται αποκλειστικά και χρόνια τώρα με τ' όνομα των Σκοπιών!!!».

Μπράβο στον τίμιο και ειλικρινή ιερέα, που βρόντηξε μια χιλιοδικρή αλήθεια!

Ιδέστε το βιβλίο γεωγραφίας της Γ' Γυμνασίου για τη Μακεδονία και θα εξοργιστείτε. Ιδέστε στο λήμμα «Μακεδονία» της Εγκυκλοπαίδειας «Πάπυρος-Λαρούς» και θα φρίζετε, για το πως οι αντιφάσεις μιας ανειθούς κι

ερμαφρόδιτης παιδείας και οι τρέλες μιας αλοπρόσαλλης κι απατηλής πολιτικής στη χώρα μας, εισπράττουν τις καρπάζιες, τις ήττες και τις ντροπές, της υποτέλειάς τους, στα ξένα κέντρα αποφάσεων.

Αδυσώπητοι φονιάδες

Στις ΗΠΑ, τρεις καννίβαλοι ανθρωποκτόνοι σκοτώσαν ελεύθερα, χωρίς λόγο και για το γούστο τους, 94 αθώους πολίτες! Η είδηση στις αρχές του χρόνου συγκλόνησε την κοινή γνώμη! Κι έρχεται κοντά σ' αυτή και μια άλλη εξίσου σιανταραχτική. Ότι ένας άλλος ειδηχθέστατος εγκληματίας, σε προύστιο του Σικάγου, δολοφόνησε σ' ένα εστιατόριο, πρώτα τους δυο ιδιοκτήτες και στη συνέχεια και τους 5 υπαλλήλους του, και τους έκρυψε όλους 7 νεκρούς, μέσα στο ψυγείο κρεάτων του καταστήματος!... Αυτό βέβαια, με άλλους ομαδικούς σκοτωμούς και παιδιών σε σχολεία... είναι σταγόνες στον ωκεανό, μπροστά στους αμέτρητους φόνους και δολοφονικούς οριμαγδούς, που συμβαίνουν καθημερινά στη ζουγκλοειδέστερη χώρα του κόσμου. Βλέπετε τι «ανθρωπιστικό» και «φρησκευτικό» πολιτισμό, έχει η πλανητάρχισσα αφεντικίνα μας;

Τους πρώτους λοιπόν «Αμινταντάδες» που δε χόρταιναν αίμα ούτε με 94 ψυχές (όσες και οι σφυριές του Νάσιουτζικ στην αθώα κεφαλή του Διαμαντόπουλου) τους συνέλαβαν έπειτ' από χρόνια και ομολόγησαν... Τους καταδίκασαν για την «ηλεκτρική καρέκλα». Όπως κι έναν άλλον ανθρωποφάγο που καθάρισε 12... και είπε στους δικαστές «δεν μετανιώνει», κι ότι, αν του χαρίσουν τη ζωή, θα σκοτώσει αβέρτα όσους μπορεί. Αυτόν τον τελείωσαν στην αγχόνη. Ένας άλλος φονιάς νοσοκόμος, στο Κεντάκυ των ΗΠΑ, δολοφόνησε 48 άτομα με υδροκυάνιο στο νοσ μείο που εργαζόταν. Αυτόν δεν τον καταδίκασαν.

Ένας άλλος τρομερός εγκληματίας, σκότωσε 84 γυναίκες στη Νεμπράσκα και παραμένει ασύληπτος! Χαίρε αγγελόπλαστε κόσμε της Αμερικής! Για τους άλλους, άρχισαν τις μαραθώνιες ψυχολογικές έρευνες και τα πειράματά τους, οι πληθωριστικοί ψυχίατροι στις Ην. Πολιτείες, καθώς το κάθε σπίτι έχει κι έναν ψυχίατρο!

Άλλοι φονιάδες εκεί, ξεσηκώθηκαν σε διαδηλώσεις, να καταργήσουν την ποινή του θανάτου. Να σκοτώνει δηλαδή ένας κακούργος όσους αθώους θέλει, και να παίρνει και συγχαρητήρια!!

Απορώ πως δεν πήγαν από δω και οι «συνασπιστές» της ΓΑΡ και του ΣΥΝ, για συμπάρταση στους διασηλωτές. Κακώς βέβαια εκτελούν, όσους εκτελούν, κερνώντας τους με το

ίδιο νόμισμα οι αυστηροί και δίκαιοι νόμοι εκεί!

Από δω και πέρα όμως, ας μη τιμωρούν με θάνατο τους ανθρωποκτόνους στις ΗΠΑ. Ας τους φέρουν εδώ στη μπανανία τους: όπου οι ξεχαρβαλωμένες «συνιστώσες» έχουν διακηρύξει από χρόνια την κατάργηση της θανατικής ποινής...

Οι αμερικάνοι με την πλήμμουρα των εγκλημάτων τους, την κρατάνε βλέπετε τη θανατική καταδίκη και με την ηλεκτρική καρέκλα, και με την αγχόνη, και με άλλες μέθοδες, χάπια, ενέσεις κ.λπ. Ενώ στα κοινόχρηστα προτεκτοράτα σαν το δικό μας... τους χρειάζονται τους φονιάδες, και για ώρα ανάγκης παρακράτους. Δηλαδή για Γκοτζαμάνηδες, για Καλαμπόκηδες... και για άγγελους φύλακες και πράκτορες φρουρούς των καταχτήσεών τους. Άλλωστε κάνουν και το εμπορικό νταλαβέρι με τα εμπόρια των όπλων και των ναρκωτικών τους. Γι' αυτό εμείς, τους φονιάδες, τους περιποιούμαστε στις φυλακές, σα στο σπίτι τους: και με συνταλίες, και με χασισάκια, και με αδειούδες για ερωτικά ξαλαφρώματα κ.λπ., κ.λπ. Μουσαλά!!

Περί ευθυνών και ανατροπών

Ίδού και πως κρίνουν και γράφουν «κατόπι εορτής» για τη διάλυση της πρώην ΕΣΣΔ, κι όχι για το καθεστώς, αλλά για την ανατροπή της ισορροπίας των υπερδυνάμεων, την κατάργηση του αντίπαλου δέους, που ιστορικά θα κριθεί και θα καταγραφεί στα διεθνή εγκληματικά χρονικά, σαν το μεγαλύτερο έγκλημα σε βάρος των λαών των πέντε τελευταίων αιώνων. Ο Γκεγκόρ Λιγκατσόφ πρώην μέλος του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΣΕ γράφει στη «Σοβιέτσκγια Ρωσία» στις 19.12.92:

«Οι σκέψεις για την αδιέξοδη διάλυση της ΕΣΣΑ, δηλαδή ότι τάχα διαλύθηκε από μόνη της, είναι ασύστατες. Η διάλυση της Σοβ. Ένωσης, έγινε δυνατή, πρώτα και κύρια, από υποκειμενικούς παράγοντες, τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό. Ανάμεσα σ' αυτούς, και από την προδοσία ορισμένων ηγετών: Πρώτοι απ' όλους, βοήθησαν οι ρώσοι πολιτικοί ηγέτες», και όπως έγραψε και ο πρόεδρος του Καζαχστάν Νουρσουλτάν Ναζαρμπάγεφ στις 6.5.92 στη «Νεζαβισίμαγια Γκαζέτα»:

«Αν δεν ήταν η Ρωσία, δεν θα διαλύοταν η Σ. Ένωση».

Ο δε καθηγητής της φιλοσοφίας Μ. Τζουνούσοφ, κάνοντας πιο εμπειρισματομένη ανάλυση των αιτίων, γράφει στην «Πράβδα» στις 29.12.92 ανάμεσα σ' άλλα και τούτα στην τέταρτη παράγραφο:

«Η ομάδα Γκορμπιατσόφ επέτρεψε ν' αναλάβουν τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης την «τέ-

ταρτη εξουσία» άνθρωποι που προκρούσαν τη διάλυση της ΕΣΣΑ, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί σύγχυση στα μυαλά του κόσμου και αρνητική άποψη για τη σοβιετική κοινωνία». Ενώ στην πέμπτη παράγραφο, ο φιλόσοφος και από τους εγκυρότερους ερευνητές και παρατηρητές, αναφέρεται στην «εμφάνιση των λαοπλάνων» που θα επέλυαν δια μαγείας τα «υπάρχοντα προβλήματα» και συνεχίζει στιγματίζοντας τον μολντόκ Γ. Ποκόφ (τον βέβηλο γραικύλο ένα φεγγάρι δήμαρχο Μόσχας) που εξαπάτησε το λαό. Και τέλος ο Τζουνοίσοφ υπογραμμίζει ότι στη διάλυση, συντέλεσαν «οι ξένες οργανώσεις, ξένοι πολιτικοί παράγοντες, και η εκστρατεία τους για τα λεγόμενα ανθρώπινα δικαιώματα και πανανθρώπινα δικαιώματα». Και που όλα αυτά κατέληξαν σε μια τρικούβερτη ακάτη!

Ο δε οικονομολόγος Αλ. Πριγκάριν, τονίζει στην «Πράβδα» 19.12.92 «τις αναμφισβήτητες επιτυχίες των λαών της ΕΣΣΑ στην πολιτιστική αναμόρφωση, στην οικονομική ανάπτυξη, η οποία όπως φαίνεται από τα στοιχεία της αμερικάνικης CIA στα 69 χρόνια ύπαρξης της ΕΣΣΑ, ήταν 4 φορές ταχύτερη απ' αυτήν των ΗΠΑ...».

Έτσι, δικαιώνεται απόλυτα, η επτάχρονη τιμία, αποκαλυπτική και αγωνιστική επιτυχία και σωστή προβλεπτική θεώρηση, της Εκπιθώρησής μας, για τον κατήφορο και τον όλεθρο που οδηγούσε η ξενόδοξη προδοτική καμόρα, την Ευρώπη και την ανθρωπότητα, αλλοτριώνοντας το ΚΚΣΕ κι αρκάζοντας δουρειοϊπικά την εξουσία το 1985. Οι παραχαιδεμένοι αυτοί αρχιδολοφόνοι, και νεκροθάφτες ήταν οι Βρόιτοι του Αντρόποφ!...

«Νά 'κανε η μάνα δώδεκα
νά 'θαφτε δεκατρία»

Ιδού τι κόλαφο για τους συμμοριογκόρμηδες καταγγέλλει από την Αμερική και ο διάσημος εμγκρές Ρώσος συγγραφέας Αλ. Σολτζενίτιν που δημοσιεύτηκε 4.10.92 στον Τύπο της Αθήνας:

«Στα έξη χρόνια που απ' το θρόνο του ο Γκορμκατσόφ εφάρμοσε τη γκλάσνοστ... η Ρωσία χτυπούσε τον ίδιο τον εαυτό της. Οι λέξεις «δημοκρατία» και «πατριώτης» έχαναν σταδιακά το νόημά τους. Ενώ ο Γκόρμπι συνέχιζε τη δημαγωγία του...»

Σήμερα δεν υπάρχουν επιχειρηματίες στη Ρωσία· υπάρχουν μόνο μαυραγορίτες της οικονομίας και του εμπορίου.

() κομμουνισμός δεν κατέρρευσε για πάντα... Αλλά η πλειοψηφία της νομενκλατούρας αυτοδιακηρύχτηκε δημοκρατική.

Όλοι γνωρίζουν ότι, δημοκρατία είναι η εξουσία του λαού. Ξεχνούν όμως ότι, πρέπει να μιλάμε για ολόκληρο το λαό, κι όχι για ορισμένες εκατοντάδες ανθρώπων, που ζουν στην πρωτεύουσα».

Προαιώνιες απάτες

Γελάτε κότες, με τα τρελά μεταφυσικά κι ακαταιώνικα παιγνίδια των επιτήδειων εκμεταλλευτών του αποβλακωμένου όχλου της Αμερικής. Πριν από δυο - τρεις μήνες ξεσήκωναν τις απελεύστατες και θρησκόληπτες μάζες σε διάφορες πολιτείες ότι, τάχα κλαίγανε και δακρύζανε τ' αγάλματα!... Κι έτρεχε ο σιρφετός και προσκτινούσε και καταφιλούσε τα μάρμαρα! Αλλά παράλληλα, έριχναν και τον όβολό τους στα έκτακτα παγκάρια!..

Στη Χιλή επίσης τα ίδια. Με τη διαφορά ότι εκεί, έβγαινε η Παναγία στους ναούς κι έκλαιγε! Φαίνεται για το μεσαιωνικό κατάντημα των όχλων!.. και τα παγκάρια γέμιζαν και δίχως οπτασίες, ψευδοισθήσεις ή υποβολές! Βοήθεια τσι, των ηλίθιων, για όλα τα τερατοργήματα και τα «Θαιματοργά» των μεγάλων ακαταιώνων ερηνόηματα, που γίνονται σε όλο το διαιτικό ημισφαίριο!

Αυτά βέβαια συμβαίνουν συχνά και στη μανιάνια μας! Κι ας μη γιουχαρούμε τ' αμερικανάκια, που αγάλι-αγάλι, θα τους σερβίρουν και τούτο το ανήκωστο πας· άγιασαν στους δρόμους της Αλαμπάμα, οι «άσπιλοι και αμόλιτοι» μασκοφόροι άγγελοι τις Κου-Κλουξ-Κλαν!!!

Κατακαημένοι μου κλαν-ίτες! «Μικλάς μη ρίζουν «τα άγια σας τοις κισί».

Ήτες «κλανηταρχών»

Οι αμερικάνοι του Μακάρθν, του Τρούμαν, του Ρέηγκαν και του Μπους, νικήθηκαν στο Βιετνάμ παλιότερα, με αποτέλεσμα να χάσουν 300 δισ. δολάρια, όλο το κόστος το άψυχο, εκείνου του βρώμικου πολέμου. Στη συνέχεια, προκάλεσαν τις ραγδαίες ανατιμήσεις του πετρελαίου και των πληθωρισμών στους λαούς, που πληρώνουν πάντοτε, όλα τα σπασμένα όπου τα προκαλούν οι έξαλλοι, οι αδιώπητοι και απάνθρωποι πολεμοκάπηλοι.

Οι ίδιοι έχασαν την Κίνα το 1948. Έχασαν έπειτα τον πόλεμο στην Κορέα το 1952. Πέρισι, επέδραμαν στο Ιράκ κι έσφαξαν 200 χιλ. ιρακινούς και 100 χιλ. κούρδους. Αλλά, για να μην εισπράξουν τα βαριά επιτίμια της άδικης επιδρομής των, δείλιασαν, συμβιβάστηκαν, υποχώρησαν και φυγομάχησαν, σα να νικήθηκαν από τον Σαντάμ. Έτσι, δεν καλύφθηκαν οι χρυσοκάνθαροι για τα ξόδια τους... γι' αυτό και τού 'δωσαν απολυτήριο από το

Α. Οίκο... Τώρα, ξανακοκορεύονται γι' άλλες οδυνηρές περιπέτειες!

Ο Ταμερλάνος νικητής του Βαγιαζήτ το 14ο αιώνα, όταν τον είχε στο κλουβί αιχμάλωτο του είπε με ειρωνία:

Ψφρονούσες πως θα γίνεις ο καταχτητής όλου του κόσμου; Ίδού η κατάσταση σου! Κι ο Βαγιαζήτ του απάντησε με κάποια σοφία σαν ετούτη:

— Είναι μια ρόδα η ζωή που πάντοτε γυρίζει, άλλος πηγαίνει ψηλά, κι άλλος κατηφορίζει.

Για τους αμερικάνους κι όλους τους επιδρομείς, ισχύουν και του Ταμερλάνου και του Βαγιαζήτ τα λόγια.

Ειρηνοκαπήλιες

Και των αρχιποκριτών και γελοίων θεατρίνων, τους ξεφεύγουν πολλές φορές από τα χείλη τους κάποιες μεγάλες αλήθειες, όπως του ποντίφηκα της Ρώμης την ημέρα των Χριστουγέννων. Αλλά, από τους έχοντες μνήμη στην Ευρώπη, δεν ξέφυγε της οργής (έστω της κρυφής) και των αφορισμών ο βατικανάρχης ειρηνοκάπηλος που σχεδίασε με τον Ρέηγκαν το 1982 (Μυστικό Σύμφωνο) τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία. Κήρυξε ο αθεόφοβος από τον εξώστη του Άι - Πέτρου ότι: «προγραμματισμένη και απάνθρωπη βία μαστίζει και αφανίζει τη Βοσνία, το Σαράγεβο» κ.λπ. και ότι: «κακόβουλοι άνθρωποι δεν αφήνουν την ειρήνη να βασιλέψει στον κόσμο!» Ω, τι, τραγική ειρωνία; Μόνο που «εξ ιδίων κρίνει τα αλλότρια»... αλλιώς, θα γινόταν πιστευτός και πιο πέρα από τις μύτες των κούφιων τσερβέλων του ποιμνίου του που τονε προσκυνάνε.

Αλλά, δεν κολατίζει πίστη στα ψέματα και στις υποκρισίες του, από κείνους που ξέρουν ότι, το Βατικανό του, έχει τα περισσότερα πολεμικά εργοστάσια στη Δ. Ευρώπη. Ουαί, ουαί φαρισαίε, υποκριτή, μεγαλέμπορα των πολεμικών προϊόντων που, ο πρώτος σκοπός του «Μυστικού Συμφώνου» σου, ήτανε και η προώθησή τους και τα ξόδια τους, ειρηνοκάπηλε, άπιστη και άπληστη του κέρδους γενεά...

Ο σπείρον ανέμους θερίζει θύελλες» (Ιωβ).

«Ουαί εις τον πλεονεκτούντα πλεονεξίαν κακήν δια του οίκου αυτού, δια να θέσει την φωλεάν αυτού υψηλά, δια να ελευθερωθεί εκ χειρός του κακού». (Αββακούμ κεφ. Β' 9).

Ο πλανηταρχισμός και οι Σέρβοι

Οι θεοί και οι δαίμονες του δολαρίου, απειλούν σήμερα όλον τον πλανήτη, γιατί η τερατόμορφη συμμορία Γκόρμπι και Σία, τους έκανε πλανητάρχες. Σήμερα, οι μεγιστάνες, αμερικάνοι, γερμανοί, γάλλοι και βατικανοί, αλυσοδέχουν με χίλιους τρόπους συγκαλυμένους, ους λαούς της Ευρώπης. Χτυπούν τους παλαιστίνιους μέσω ισραηλινών, απειλούν και πάλι

τον Σαντάμ, μακελλεύουν την πρόην Γιουγκοσλαβία και τους ασιατικούς λαούς της πρόην ΕΣΣΔ. Δέχονται όμως και ήττες και ταπεινώσεις από τον υπέροχο και γενναίο σερβικό λαό! Τό 'βαλαν πείσμα και ξεχαρβάλωσαν και τη ισχυρή χώρα του Τίτο, μετά τη Βουλγαρία και την Αλβανία (ενώ τη μπανανία μας, την έχουν κλωτσοσκούφι και πάντα του χεριού τους) να την κάνουν οθωμανία «χουσμεκιάρα», να περισσεύει η «μπουνταλοσύνη» στο «σφάζε με αγά μ' ν' αγιάσω»! Έτσι τον εμφύλιο Σέρβων - ορθόδοξων και μουσουλμάνων στη Βοσνία, τον έχουν φτάσει έξω από τα όρια της τρέλας, σε σκληρότητα κι απανθρωπιά. Αυτά θέλουν οι πολεμοπάτρωνες της Δύσης. Αλλά έχουν λυσσάξει απ' το κακό τους, για τους ανυπόταχτους και πολεμισταράδες Σέρβους! Θαυμάζει όλος ο κόσμος τη γενναιοφροσύνη, την ευψυχία, τον πατριωτισμό και την επιμονή των Σέρβων, να ολοκαυτώνονται (σαν κάποτε οι Βιετναμέζοι) υπερασπιζόμενοι τον τόπο τους, τα δικαιώματά τους.

Βάστα Μιλόσεβιτς! Οι γνήσιοι Έλληνες και οι λογικοί και δίκαιοι ευρωπαίοι σε θαυμάζουν!

Γιατί, ο πόλεμός σου ο ιερός, δεν είναι, αλλά «βάστα Ρόμελ»... Βαστώντας εσύ με τους λεβέντες πολεμιστές σου, την άμυνά σου, σώζεις την τιμή και την υπόλειψη και των ανθρώπινων δικαιωμάτων στον κόσμο, και της λαϊκής κυριαρχίας, αλλά και των ταλαιπωρών και αδούλωτων λαών του κόσμου. Ξεντροπιάζετε οι Σέρβοι κι όλους τους υπνωτισμένους αμύχανους και δύστυχους τώρα λαούς της Αν. Ευρώπης, που παραδόθηκαν μέσω προδοτικών ηγεσιών σαν οι κότες και πρόσφεραν τα ιερά και όσιά τους, στους βομούς των βαρβάρων, στις νέες επιβουλές και δουλείες, του σατανικού και πανούργου επιδρομικού και βάρβαρου δυτικού πλανηταρχισμού.

Οι Σέρβοι αποδείχνουν με την αυτοθυσία τους, ότι: είναι προτιμότερος, ο ελεύθερος κι έντιμος θάνατος, για την πατρίδα και τη λευτεριά, παρά ο ταπεινωτικός και δουλικός ζωντανός θάνατος των ραγιαδών. Και αποδείχνουν και τούτο ακόμα: Πως, οι γενναίοι και συνειδητοποιημένοι λαοί, δεν παραδίνουν εύκολα «αβρόχοις ποσί» την εθνική τους ανεξαρτησία, το πνεύμα της ενότητας των λαών, τη λαϊκή κυριαρχία και τα υπάρχοντά τους, βορά στους πολεμοκάπηλους επιδρομείς. Και τρέφουν την ελπίδα, πως πάλι με το γύρισμα του χρόνου (ο καιρός είναι τροχός) «θ' αστράψει φως» που λέει κι ο ποιητής μας Σολωμός, και θα γνωρίσουν οι λαοί τον εαυτό τους και τη δύναμή τους. Κι όταν συνέλθουνε θα λυτρωθούνε μοναχοί τους. Αγαπάμε και τιμούμε τους λαούς.

Αλλά όσο αυτοί γαϊδούρια μένουν λυτρωτά μη περαινόντων.

Απατηλά βοτάνια

Στην αριστοκρατική κεφαλαιοκρατική και διατυμπανιζόμενη «ενωμένη Ευρώπη» (γράφει κομποσυνιακή, διασπασμένη), οι κόρνες λέγονται τώρα, επί τω ευγενέστερον και το θρησκευτικότερον «Σεξοθεραπεύτριες»! Δεν τους αρρέσει να τις ονομάζουν ούτε «ιερόδουλες» καθίς ο όρος αυτός, επικράτησε από την αρχαία θρησκευτική πορνεία... όταν τα ιερατεία τότε, είχαν καθιερώσει με νόμο, να ξεκαρθευθούν οι πακάδες όλα τα κορίτσια πριν παντρευτούνε μέσα στο ιερό! Κι αφού έκαναν σεξο-όργια πορνείας, μέσα στους ναούς, έμεινε τ' όνομά τους «ιερόδουλες» δηλ. πορνοδούλες του ιερού.

Τώρα βλέπετε, αδελφωμένα τα καπιταλιστικά ιερατεία της μεταφυσικής, με τους μοιρασιάδικους πακτωλούς της τυχοδιωκτικής πολιτικής (μόνιμες και διαδοχικές παντριές), αναντώνουν κι εκσιγχνονίζουν και τα ονόματα! Ελίσσονται σατανοκόνηρα, ιμπεριαλιστικά, να κερματίζουν και να μεταβαφτίζουν μ' ωραιοποιημένα ονόματα, αντικείμενα έξω και κλιστικά και μέσα κανονκλιστικά! Κι ας είναι αχαρμάδες και τραχανάδες, όλο πίκρες κι ανουσιές! Χέρια με βελούδινα γάντια και μέσα τους καρφιά, βελόνια, αόρατα, για τ' αποχαινωμένα κλήθια! Πάρτε παράδειγμα από τα ποικιλώνυμα των οργανώσεών τους, που είναι όλα στην ουσία τα ίδια και τα ίδια που μας περιζώνουν φίδια! ΕΟΚ, ΛΑΣΕ, «Ευρωπαϊκή Ένωση», «Μάαστριχτ», «Κοινό ευρωπαϊκό σπίτι» ΔΕΕ κ.λπ., κ.λπ. Γάλα και τα μάλια, τ' απατηλά βοτάνια!

Η «γκλάσνοστ»

Ποιό ήταν το ισχυρότερο όπλο που χρησιμοποίησαν κι επέβαλαν οι νεκροθάφτες του σοσιαλισμού στην πρώην ΕΣΣΔ Γκόρμπι - Γιέλτσιν και Σία, για την πλήρη διάλυσή της, και τη νέα αμερικανο-προτεκτοράτικη διαμόρφωσή της, όπως και τους αλληλοσπαραγμούς της;

Ήταν αυτό που δεν αντιλήφθηκαν ακόμα, κι αν αργά το κατάλαβαν, δεν τ' ομολογούν ούτε οι ανίκανες και θλιβερές ανεπαρκείς ηγεσίες, με τα τυχάρραστα στελέχια της Αριστεράς στην Ελλάδα, και παραπέρα στην Ευρώπη.

Πέστο λοιπόν και με γκάστρωσις!

— Σου το λέω: ήταν η «γκλάσνοστ» πρωτοθυγατέρα της περσετρόικας, τόσα χρόνια, με την πλήρη ασέβεια, αιθαιρεσία, παρανομία και συστηματική στρέβλωση της ιστορικής αλήθειας στην εφτάχρονη συκοφαντική εκστρατεία, που πέτυχαν τα εκατοντάδες έντυπα που ξεφύτρωναν καθημερινά με άφθονα ντόλαρς, ποταμηδών και ραδιοτηλεοπτικά μέσα προκαγάνδας και ακάτης κατά του σοσιαλισμού με τις νυχτόμερες κλίσεις εγκεφάλων.

— Όσπε: έτσι λες;

— Αμ πως δα; Έτσι θ' ανατρέπονταν και θα διαλύονταν μια κοτζαμάν υπερδύναμη, με τη μαγική ράβδο των Μωσσήδων, Ρέηγκαν - Μπους - Κωλ - Μιτεράν και Θάτσερ, χωρίς

τη σατανική γκορμπομαφία εκ των έσω. Αμ τι, αυτή θη έπαιξε τις κομπάρες; Τότε, γιατί ο πρώην εισαγγελέας Γλιούχιν μήνυσε 15 μ. αρχηγό τον Γκόρμπι;

— «Ντα - ντα - μπαλσού σπασίμπα»!

Μάλιστα Τώρα της αρκούδας ο χορός πάει της κοιλιάς ορθός!

Διότι, «το δίκιο λογαριάζεται όταν υπάρχει ίση δύναμη για την επιβολή του. Διαφορετικά, οι δυνατότεροι κάνουν όσα τους υπαγορεύει η δύναμή τους; και οι αδύναμοι υποχωρούν και συμβιβάζονται» όπως έλεγεν ο Θεοκυδίδης.

Του λίκου τα καμώματα

Ο κολληόχαρς Γκόρμπι Μπους που παρσταινι τον αρχιπετραλιάστα του σίμπατος κόσμου, με τα προσημάτα και τα μπαρσιφόλογα περί «δημοκρατίας» και «ελευθερίας» έκανε πριν παρστούσι τα σήητρα της προκόριας του, στον νερό του ορογύλακτα, τα θεαματικά ταξίδια του. Πρώτα πήγε στη Σοβαλία κι ετάγγησε τα όλα της «ανθρωπιστικής βοήθειας»... Κι έπειτα πήγε στη Μόσχα κι ενηγκαλιόθη με όμορο Λ' ούσκι τ' ελκωλικό φερίφενό του Γιέλτσιν, που τὸ βάλει και υτόγραψε την καταστροφή των σοβιετικών πηρητικών και άλλων οπλών της αλληλοσπαρασσόμενης όθην κοινοπολιτείας «αντιζαρτίτων» κρατών. Τα όικα του όμορο, πηρητικά πρέπει ν' αυξάνουν και να μίνουτ όθιατα. Κι όλ' αυτά τα «φιλελληναικά» κόλλα, όταν με κολληόχαρς πρέζει, κι εγκληπατικά έργα, περαχίζει χροσάπικε τους λαούς και τους κρεσουργεί, με νέες παγίδες και τραλιές λογοκοπίες τους, όχλους να στίκουν σούλα και όσραίνου σκίλοι κατασπαρασσόμενοι κι ανταρσισμένοι, κατὰ πως υπαγορεύουν τα οικονομικά σπείρόντα των χρυσολάνθων του κλούτου που υπηρατεί.

α) λίκος στην αντράλα και στην αντάρη χαιρταί».!

Μουτρο-γκάλικη λαχτάρα

Ο κ. Μούτρος - Μούτρος Γκόλι (όχι βέβαια ο νεόκλοντος περσετ-μπαλιάστας) ο αφερικανόρακος, ο νίος Σαβί ντε Γκοσιγιάρ που κόφεται για την ταχύτερη αναγέννηση του ιαρωτοφάρμακικού σκοπιανού κρατιδίου, απερκολώντας, και τα όικια της Ελλάδας, όπως κάνει καθ' υπαγόρευση και με το κυριακό, έφτασε η μεγαλοφυζία του μέχρι τη Σοβαλία, με την παραγκλιόσικη μέρα και υποκρισία! Πήγε την Πρωτοχρονιά ταξίδι αναψυχής, αλλά, και για επιτήρηση της «ανθρωπιστικής βοήθειας»! Τι ήθελε όμορο; να πάει σε κολληο-αλενιάρικο μίτωπο των αφερνικών του, ο σιγίφταρος; Οι σοβαλοί αντάρτες, όταν τονε μισίτησαν, του λαναν νίλα και λαχτάρα... που τὸ σπασι νύχτα κι άρον-άρον, και με τα παντζάκια του γεράτα, εκ' την τρομάρα! Τα φτηνά εκεί κάτω λόγια του βάλει φωτιά στα κόδια!.

Ματαιοπονίες... Θυμάτων

Ξεμυτίζουν, σαναγουροξυπνημένοι, τελευταία οι ρώσοι ταχτικά στην Κόκκινη Πλατεία της Μόσχας, εκατοντάδες χιλιάδες, με σθεναρές διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες. Βετεράνοι των καλιών αγώνων, χλευάζουν τα κυβερνητικά α-

ντράποδα των αμερικάνων Γιέλτσιν - Γκόρπι και Σία. Υψώνουν γροθιές και πλακάτ με φωτογραφίες του Λένιν και του Στάλιν. Παρηγορούνται και ωρύνονται ξεσπασμών και συγκρούονται με την Κα-Γ κε-Μπε. Αλλά, τώρα που ξύπνησαν αυτοί και συνήλθαν από το λήθαργο και το σορλόπι, βρέθηκαν από την εφτάχρονη περεστρόϊκινή μαφία, πουλημένοι κι αλυσοδεμένοι! Κι αν τώρα μοιρολογούνε τη σημερινή κατάντια τους... είναι αργά πολύ! Έχει πετάξει πια το κόκκινο πουλί κι αστέρι απ' το Κρεμλίνο. Αντί της ματωμένης σφυροδρέπανης σημαίας, με το αίμα τόσων γενεών, τώρα αναμίζει εκεί η αστερόεσσα των ΗΠΑ. Αυτό εμείς το προβλέψαμε και το γράψαμε από το 1986, σ' αυτές εδώ τις στήλες· αλλά και σε αθηναϊκές εφημερίδες. Το κρίμα γι' αυτές τις καταγανακτισμένες δύστυχες μάζες είναι, ότι: κοντά τους, δεν συμπαρατάσσονται πια νέοι, δεν τους ακολουθούνε. Τη ρώσικη νεολαία τους, την αλλοτρίωσε και την άδειασε από ιδανικά 7 ολόκληρα χρόνια ο φιλιπινέζος των αρχιερέων της Δύσης Γκόρμπι· και όπως ήταν επόμενο, την έφαγε και τη ροκάνισε ο δεινόσαυρος πρωτόγονος κι αναρχικός καπιταλφάγανας, την αλητοποίησε, στην πορνεία, στα ναρκωτικά, στη ληστεία, στην τεμπελιά, στην αμορφωσιά, στην αναρχία· και σε κάθε μορφής εγκλημα. Την έχουν εκμαυλίσει και μνήσει σ' όλους τους διεφθαρμένους δυτικούς τρόπους ζωής. Εύπλαστη μάζα η νεολαία, πάνω στην προεφηβική κι εφηβική της ηλικία, την κατέντησαν και με τη γκεμπελσική πλύση εγκεφάλου, αξιολύπητη νεολέρι, εγγόνια των ηρώων του Στάλιγκραντ και του Λένιγκραντ! Τά 'ριξαν οι αρχιπροδότες ψευτοηγέτες, οι ξεπουλητάδες της πατρίδας και του λαού τους, έρμια, στην ανεργία, στα μεθύσια, στη ζητιανιά, στην εξαχρείωση και στη ρεντίκολη κι εξευτελιστική αλητεία των ευρωπαϊκών κι αμερικανικών πόλεων, αλλά και σε κάθε ασύδοτη μαυραγορίτικη συνομοταξία και δολοφονική μαφία. Από ντα λοιπόν ως επί το πλείστον, τα θύματα ρωσόπουλα, από τα συλλαλητήρια των γονιών και των παπούδων τους, των μπαρουτοκαπνισμένων και υπόμαχων, που θα κλαιν' με μαύρο δάκρυ, για εθνική περηφάνια, λευτεριά και ανεξαρτησία. Αυτοί που δεν επαγρυπνούσαν, να καθαρίσουνε τ' αγκάθια τους, που δρούσαν ύπουλα, σαν τα σαράκια μες στη σάρκα τους! Γι κι αν έχουνε τώρα τον Χασμπουλάτοφ και τα ευτελή κι ανυπολόγιστα κοινοβούλια; Τη Ρωσία τώρα, που ξεπουλάει τα πάντα... και τα όμορφα κορίτσια της πουλάνε το κορμί και την τιμή τους, όπου νά 'ναι, για ένα δολάριο, την κυβερνάνε τα όπλα του υποταχτικού δυτικόφιλου Σαπόσνικοφ και άλλες πάνοπλες και σκοτεινές εγκάθετες δυνάμεις. Η Μόσχα και το Λένιγκραντ έγιναν απ' το 1985 και δώθε ζούγκλες και Βαβυλώνες... Και τώρα που ζεματίζονται και δε μπορούν ούτε να τιμωρήσουν τους ένοχους... των ξένων «προστατών», το φυ-

σάν και δεν κρυώνει!
Στην εποχή μας,
όποιος κοιμάται ξένοιαστος
ξυπνάει αλυσοδεμένος!...

Μπούσικο ντελίριο

Ο ρέκορτμαν της πολεμοκαπηλίας και της ανελέητης σφαγής των λαών Τζωρτζ Μπους, πνέει «μέναια» κατά των Σέρβων που ψήφισαν τον λέβεντα πρόεδρό τους Μιλόσεβιτς. Κι έχει καταστρώσει σχέδιο να τους εκδικηθεί με κλιμακωμένους βομβαρδισμούς. Αυτή τη νέμεση θέλει να της επιβάλει ακόμα κι όταν φύγει από την αμερικάνικη προεδρία· και ν' απλώσει την πολεμική φωτιά στα Βαλκάνια. Αυτά τα κάνει για να ξεπληρώσει ένα παλιό του όνειρο που ήθελε ν' αμολύσει όταν ήταν αντ'δρος στις ΗΠΑ μια υδρογονοβόμβα στα Βαλκάνια κατά το μέρος της Κεντρικής Ευρώπης, έτσι για δοκιμή και για γούστο. Και θα τό 'κανε ίσως γρηγορότερα κι από αγάπη στη θρησκεία της ορθοδοξίας πό 'χουνε οι Σέρβοι κι εμείς. Για να μας ευεργετήσει και με σύντομη ευθανασία, στέλνοντάς μας, μια ώρα γρηγορότερα στον «ουράνιο παράδεισο»! Αλλά, καθυστέρησε φευ, γιατί, όταν είδε τον πατριάρχη Δημήτριο σ' εκείνο το σκαρωμένο περιβόητο ταξίδι του στις ΗΠΑ, ο αρχιμακελάρης δήλωνε, (καθώς τον είχε συνεπάρι και το θρησκευτικό του ντελίριο, προφανώς από τα εγκλήματα που έχει διαπράξει σε βάρος της ανθρωπότητας) ότι, «Στη ζωή μου πρώτη φορά ένιωσα τον θεό τόσο κοντά, όταν συνάντησα τον πατριάρχη Δημήτριο, και τη Μαρία Τερέζα». Λέτε να είχε παραισθήσεις και νά 'βλεπε οπτασία, ή του φάνηκε πως τον κυνηγούν ερυννίες, από τα κρίματα των λαών του κόσμου; Κρίμα στα «ξηροτήγανα» που έφαγε στα Χανιά!!! Χάρος να του γινόταν... και στην Ιαπωνία που πήγε πέσει να πνιγεί απ' της μπουκιάς το γατοκέφαλο στο αυτοκρατορικό τσιμπούσι! Αν τον έπιανε κακός αγγέλουρας και παραλυσία, δε θά 'κανε ούτε το πλανηταρχικό αλιονιστικό «τζόκιν» πάνω απ' τα κεφάλια των λαών!..

Μεσολαβήσεις

Ευτυχώς που έχουμε και τον Σάυρους Βανς, για το διπλωματικό και διαιτητικό προσκήνιο και παρασκήνιο, στη γιουγκοσλαβική πολεμική τραγωδία! Παλιός ξακουστός μεσολαβητής! Τον ανέσυραν από τη ναφθαλίνη και τον ταλαιπωρούν υπάνω - κάτω στη Βοσνία! Κι άιντε να τα βρει με τους τούρκους. Ανάβεις έναν πόλεμο, πρέπει νά 'χεις κι έναν Βανς διαιτητή... πως τάχα πάει για να τον σβήσει! Για να σκοτώσεις μερικές χιλιάδες βόσνιους, σομαλούς, ιρακινούς ή κούρδους, πρέπει να πας και με τη σημαία της «ανθρωπιστικής βοήθειας»!! Πάντως για τις μεσολαβήσεις, δεν ξέρουμε τι θα γίνονταν οι μπλεγμένοι από τ' αφεντικά τους στα μακελλιά λαοί, αν δεν είχαμε του κ.κ. Βανς, Όουεν, και Μούτρο - μούτρο Γκάλι!! Όλοι τους «ειρηνόφιλοι» και κρεπάρουν στις κινητικό-τητες»!! Εγκέφαλοι και «τσερβέλα» «ειρηνοποιά»! Αν μας έλειπαν κι αυτά, από τη διεθνή κουνίστρα, αυτοί οι περιβόητοι διαμεσολαβητές, τι θα γίνονταν οι λαοί χωρίς πολέμους και νερόβραστους συμφιλιωτές; Κι όταν οι κ.κ. Βανς και Σία καταφέρουν (κι

ρήνη»... «τι θα γίνουμε χωρίς βαρβάρους;» Ας μετατρέψουμε το δίστιχο του Βάρναλη:

Έχω έναν Βαν, «δράκο και χοντρόλαιμο», που μπορώ και κάνω όποιον θέλω πόλεμο!!!

Έξαλλες φιλοδοξίες

Ο Γιωρτζ Μπουκ, λίγες μέρες πριν αναχωρήσει από τον Λευκό Οίκο (γράφει ζοφερόν, κατραμιαίο) εξαπόστειλε μίαν αεροπορική βομβαρδιστική επιδρομή (μικρή εκδικησούλα) στον Σαντάμ Χουσεϊν. Τον είχε καρφί στο μάτι του και τόπι στο στομάχι από πέρισι, καθώς ο δυναμικός ιρακινός ηγέτης, τον τακείνωσε νικώντας τον, στον πόλεμο του Κόλπου... άσχετα, αν το CNN, μετάδινε τα ψέματα γι' αλήθειες και τις αλήθειες για χοντρά ψέματα και ατιμίες.

Αφού μόλις τον φοβέρισε ο Σαντάμ ότι θα χρησιμοποιήσει χημικά βιολογικά όπλα, ο αρχιγκάγκστερ, τὰ ἔχασε, και διέταξε αμέσως το «παύσατε πυρ» και υποχώρησε, τάχα ως «νικητής», ενώ ήταν ηττημένος! Ἀλλώστε σ' όλον τον τρελό κόσμο, το άσπρο είναι μαύρο! Γι' αυτό και στις εκλογές του περασμένου Νοέμβρη, οι πολεμοκάπηλοι τον κατωψήφισαν, γιατί δεν τους κάλυψε με κείνον τον πόλεμο, οικονομικά και κερδοφόρα. Πάντως οι έξαλλες φιλοδοξίες του, εύκολα δεν καλμάρουν. Είχε δίκιο ο Ειρικήδης που ἔλεγε:

«Ο φιλόδοξος αν δεν κερδίσει το παν, νομίζει ότι δεν έχει τίποτα». Εμείς θα λέγαμε για λόγου μας ότι ο μαρξφιλοδόξος «ψηλός», αν δεν ξεπουλήσει το παν στην Ελλαδίτσα μας, νομίζει ότι, δεν κερδίζει τίποτα!

Μια τρελή συνέντευξη

Εκτός από το «μέγκα» των μεγιστάνων του Τύπου, που συχνά μας σερβίρει συνεντεύξεις του απολιθωματικού ασπάλακα Γκορματισσόφ, είχαμε και το «Συγκρότημα» Λαμπράκη (γράφει σισκότισμα) όπου στις 24 193 στο «Βήμα» και για ντόρο κυκλοφορίας, κάλυψε σελίδες ακέριες, μ' έναν νέο γκόρμπικο κι αλαλοϊμικό αχταρμά, ακαταλαβίστικο και γελοίο, μόνο για καρλαπίρες, κουλτουριαραίους, του τύπου Ανδρουλάκι και Σία. Οι αρλούμπες και οι ασυναρτησίες του Γκόρμπι εδώ, έχουν ξεπεράσει και τα πιο ελεεινά και μπερδεμένα κουλτουριάρια! Κι όλ' αυτά, για να δικαιολογήσει ο σηματοκέφαλος τ' αδικιολόγητα αίτια του γενικού ξεχαρβαλώματος, ξεπουλήματος και διάλυσης της πρώην ΕΣΣΔ, για τον ενταφιασμό του σοσιαλισμού και την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Αν. Ευρώπη. Πήγε λοιπόν ο συνεντευξίας κ. Π. Ανταίος στη Μόσχα, ξέροντας τη γλώσσα, και ίσως για κωνομησιάς ταξίδι, αλά Φώτου - Λαμπρινού. Ίσως τον έστειλε και το ίδιο το «Συσκότισμα». Κι ενώ προσκάθησε να κρατήσει κάποια εκονίτικα ιδεολογικά προσχήματα, στις ερωτήσεις του, έφερνε σε δύσκολη θέση όπως ήταν επόμενο τον ίδιο

το θλιβερό αρλούμπολόγο Γκόρμπι. Αφού κόμπιαζε και ξεροκατάπινε τη γλώσσα του, για ώρα πολλή, αυτοξεφτιλίστηκε ο μεγαλύτερος προδότης της πατρίδας του και του αιώνα μας, ο σφαγίας των λαών της ανθρωπότητας. Έτσι ο κ. Ανταίος κουβάλησε το γκόρμπικο εκτραυματικό υλικό και το κάσπαρε στο «Βήμα» με πομπώδεις τίτλους, να το χάσουν τα «χάπατα» στη χώρα μας και που δείχνει όλον το διχασμό και την παράνοια του ρώσου αλαλοϊμ. Όσοι διάβασαν προσεχτικά, αυτή τη σχιζοφρενική συνέντευξη της γκόρμπικης ασυναρτησίας και παραφροσύνης, θα διαπίστωσαν το πόσο βασιλιά της τρέλας τον ανακήρυξαν οι πάτριές του οι οικισιγκτόνοι. Είναι κρίμα όμως, που ακόμα δε βρέθηκε ένας άντρας με αρχι... να τον φυτέψει μια στη μάλα, να τους τον δώσει ρεσκέσι να τον μπαλσυμώσουν σε μαισιωλείο στην Ουάσιγκτον... να τονε προσκινάνε καθώς τον ανακήρυξαν και «άγιο»! Ή να πετάξουν το πτώμα του, οι ρώσοι βορρά στους σκύλους και στ' απορρίματα της ιστορίας. Ίσως κάποτε κι αυτό να γίνει.

«Καιρός φέρει τα λάχανα καιρός τα παραπούλια!».

Λάμπρου Μάλαμα

Πρόσφορο

Αληθινής

Ποίησης

Δοκιμιοκριτική

Μελέτη

Τη μισή ζωή σου την έστειλες να σπουδάσει και κατά το διάστημα της άλλης μισής, ξέχασες εκείνα που έχεις μάθει. Και πάντα άλλη σκέψη δεν είχες από την καλοπέρασή σου... Είσαι μια νούλα, ένας αναισθητός, ένας περιττός στον κόσμο, και κανείς δεν έχει την ανάγκη σου. Θα πεθάνεις και τι θα μείνει από σένα; Τίποτε! Θά'σαι σα να μην έζησες ποτέ!

Μάξιμος Γκόρκι

Μηνύματα

Στο «Ελεύθερο Πνεύμα»

**Μια παλιά κριτική επιστολή
του αλησμόνητου ποιητή και
στοχαστή Νίκου Καλλέργη
- Μαυρογέννη * με αφορμή
δύο βιβλία του διευθυντή
της Επιθεώρησής μας**

Πνευματικέ αδερφέ Λάμπρο,

Βρίσκομαι με τα δύο σου νέα βιβλία συντροφιά εδώ στο Τίλμπουργκ της Ολλανδίας και διδάσκω στο Πανεπιστήμιο ευρωπαϊκή πολιτική και διπλωματική ιστορία. Α ξεχώριστη συντροφιά μου και παρηγοριά αυτά τα νεότερα έργα σου. Οι «Χοροί των Γραικών» και η βραβευμένη σου «Γουριστική Ήπειρος». Είναι για μένα και τα δύο, μια πλατιά ανάσα τέχνης κι ομορφιάς, φτερουγίσματα καθάρου οξυγόνου! Θεία χάρη. Τά 'χω πάντα κοντά μου, βρίσκομαι μέσα τους. Δεν τα βάζω στα ράφια μου όπως έχω τ' άλλα ποικιλώνυμα αδέρφια τους, γιατί τα διαβάζω και τα ξαναμελετώ αχόρταστα. Παίρνω φως και κουράγιο. Κουράγιο για τις σκοτεινές ώρες μου, στο χρόνο - τόπο της πνευματικής ανημποριάς, και της πολιτικής δουλείας. Πλανιούμαστε φίλε μου, μετεωρητές, χωρίς προορισμό πια. Μα όσοι μπορούμε, ας γίνουμε πιο ευάντοχοι, από σκληρότερο γρανιτόλιθο. Το πού θα πέσουμε στο Αύριο, αν πέσουμε, και πού θα βρεθούμε, σε τι κοσμογονικά εδάφη, ποιός το ξέρει; Ποιός ποτέξ ξανάζησε το δράμα μας τ' ανείπωτο, το φρικαλέο; Κι ακόμα ο ταπεινός εγώ, μ' όλο που αντλώ φως και ναρκισσεύομαι σ' έναν οπτιμισμό και όχι ωφελισμό, νιώθω βαθιά μου τον πόνο, τη στιλετιά του ετσιθελισμού και του πολιτικού δονκιχωτισμού, που πλήγωσε ανεπανόρθωτα τον άξιο λαό μας. Άξιο για καλύτερη τύχη. Πνεύμα, εντύπωση κι επίτευγμα. Και τι του μένει του προδομένου; Προδομένος πάντα ως τώρα, απ' ολάκερο το 1821 και δώθε. Ενώ το πνεύμα του εξαίσιο και περιούσιο, θείο δώρισμά του, θά 'πρεπε να το διαφυλάξουμε αναπαλλοτρίωτο. Γιατί, παντού και πάντα, μόνο το πνεύμα δεν «καίγεται», δεν δουλώνεται, δε νικιέται ποτέξ! Το χαιρετίζω με τη μικρή μα άδολη, καθαρή φωνή μου, όπου το βρίσκω. Έτσι και υπερούσιο το βρήκα στα δύο σου τούτα έργα και σαν τέτοιο το υπερεκτιμώ, το σέβομαι και το θαυμάζω αγαπητέ μου, πολυαγαπητέ μου Μάλαμα! Ζω μέσα μου την ποίησή

σου, την τέχνη σου που με σκλαβώνει! Η πένα σου φτερουγίζει με ορμή. Πιάνει το άψυχο και το κάνει έμψυχο' το άμορφο και του δίνει μορφή λόγου, ήχου και ρυθμού. Τα τραγούδια σου της «Ολυμπιάδας Ραψωδίας», γίνονται αληθινά ολύμπια! Της λεβεντιάς και της αντρείας σύμβολα κι απόηχα! Βαθύ το ρέμα που μάζεψες τα βοτάνια τούτα τα ωραιόλογα της Αντρίκιας Αρετής, της φυλής, της Αντιστασιακής!

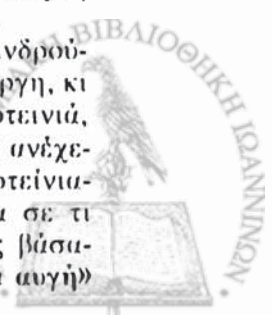
«Ο λόγος θέλει αντίλογο
κι οχτρό το παλικάρι».

Είπε ο ποιητής των οραμάτων. Μόνο που η φωνή του έμεινε όραμα, πάνω από μια γέφυρα της φυλής, που δεν γεφύρωσε ποτέ, το βαθύτατο της τυραννοκρατίας χάσμα... Ξένης και ντόπιας, λερναίας ύδρας, που κανέναν Ηρακλή δεν εξαφάνισε... Ποιός ποτέ θά 'ναι ο νέος αυτός πνευματικός Ηρακλής;

*

Η ποιητική σου σύνθεση με τις δώδεκα ενότητες, είναι περισσότερο κι από ομολογία της αλήθειας! Κι όπως λέγεις, μένει αντίνομη, αλλά ισόνομη, με την αρχαϊκή της σημασία κι έννοια της τραγωδιακής συμμετρίας του ελληνικού λαού. Το ομοούσιο σύνολο της πυραμίδας σου αυτής, παραμένει η ακεραιότητα των στίχων και η περιούσια λευκή δομή του. Χωρίς νά 'χουν το ρητορισμό τον ανώφελο του έπους, η ποίησή σου είναι ηρωική και χωρίς λυρική ακροβασία. Φτάνει τα ολύμπια ύψη, δικαιοματικά. Έτσι, το φως της απολύτρωσης κύρια και πρώτα πνευματικά, σε φέρνει σε διάπλατα ανοιχτούς πολιτικούς ορίζοντες, μακριά από την επάρατη γενοκτονία της αποστασίας ή της αποσύνθεσης, της σύγχρονης ηλιθιότητας. Ο κάθε σου στίχος, η κάθε σου λέξη, τι βαθύτατο νόημα! Είναι βουνήσια ελάτινη δροσιά, ψυχής δρόσος, στο δίψασμένο αγωνιστή, που όχι η κούραση ή ο κάματος τον έκαμε ν' αφήσει «παρα-πόδας» το όπλο του, ή να χάσει τ' ασκέρι του, μα της ασήκωτης ντόπιας ή ξένης γενοκτονίας το φαύλο σχέδιο...

Καημένη Κατσαντώνη, Κυραϊσκάκη, Ανδρούτσο, Μακρυγιάννη, Δελιγεώργη, Καλλέργη, κι ακόμα Γ. Φιλάρετο, πού είστε; Στη σκοτεινιά, στο ανέσπερο φως που πάτε τώρα, πώς ανεχέστε της μαυρίλας της ανείπωτης το σκοτεινιάσμα; ή αν βρίσκεστε κοντά μας, μέσα σε τι ψυχές τιτάνων νιώθετε για τα δικά μας βάσανα; Κι ώσπου «ν' αστραπολάμψει η νια αυγή»

που λέει ο στίχος σου ο μαλάμειος, στη μακριά τούτη καρτερία ναι, καλά κρατάτε και μούσες του νέου Ελικώνα εμψυχώνετε, και δίνετε φτερά, ναι, ω, οραματιστές - αγωνιστές, σαν τον Λάμπρο Μάλαμα και δυο - τρεις άλλοι! Τι να τους κάμεις τους κολλοίς; Πλήθος όλος ο λαός, κι οδηγόι του οι λίγοι, οι διαλεχτοί, οι ταιριαστές ψυχές των ψυχών του.

Θέλω να σου σφίξω θερμά τ' άξιό σου χέρι, και να σου αντιδώσω κάτι που γράφεις στη σελίδα σου της «Ολυμπιάδας Ραψωδίας» Μα, να, στο αντιστρέφω, σε Σένα! Και με τούτο, να κλείσω το μικρό παράθυρο που κέρασε σήμερα η ψυχή μου μιλώντας σου... Μάλαμα... σπινέ κι αντρεπωμένε, της λευτεριάς πασίφωτε, της νύχτας λαοφάρε!...

Πάντα ολότελα Δικός σου
† Ν Καλλέργης - Μαιρογέννης
τ. κρεσβευτής - υκοιργός, καθηγητής
Πανεπιστημίου Τιλμπουργκ - Ολλανδίας
6 Φλεβάρη 1972

* Τον ποιητή, κριτικό και στοχαστή, δημοκράτη αγωνιστή Ν. Καλλέργη - Μαιρογέννη που ήταν γνωστός πλατύτερα στο λογοτεχνικό και πνευματικό κόσμο με το ψευδώνυμο Νικ. Νικήτας, η δικτατορία του 1967 τον βρήκε στη Μόσχα κρεσβευτή με βαθμό υκοιργού. Τον διώξε και τον απέλυσε αμέσως. Ήταν ένας υκίρολογος ιδεολόγος! Τον κατάρρεξε και τού 'κοψε και τη σύνταξη. Δεν έχασε το ηθικό του. Έμεινε όρθιος και ακμαίος. Και για να εκζηήσει διδάσκει στην Ολλανδία ως καθηγητής Πανεπιστημίου...

Στα Γράμματα, διέπρεψε στην κοίηση και το στοχασμό. Είχε απέραντη μόρφωση, και σαν συγκροτημένος και φιλοσοφημένος πνευματικός άνθρωπος, είχε ιδρύσει και μια «σχολή του φιλοσοφικού στοχασμού». Όταν γύρισε μετά τη μεταπολίτευση στην πατρίδα, η πολιτεία του σπένειμε και τιμητική λογοτεχνική σύνταξη. Είχε εκδώσει βιβλία διαλ. και πολιτ. περιεχομένου όπως και ποιητικές και δοκιμιακές συλλογές στον τομέα της λογοτεχνίας. Ήταν γόνος παλιάς αρχοντικής οικογένειας, αλλά, αγνός δημοκράτης και σοσιαλιστής. Συνδέθηκε με τον γράφοντα στις μαύρες μέρες των κατατρεγμών της χούντας, με πολύ εγκάρδια συντροφική φιλία. Είχε παντρευτεί με Ολλανδέζα και δεν άφησε απογόνους. Λυρικός και δραματικός ποιητής! Ωραία και μεγάλη ψυχή! Σκοιδαίος ανθρωπιστής και σωστός εκοικοδομητικός κριτικός. Τα χρόνια εκείνα, είχαν επιπτώσεις στην υγεία του και πέθανε από καρδιακή προσβολή στην Αθήνα, πριν από μια περίπου δεκαετία. Κανείς δεν έγραψε τίποτε για τον Νικ. Νικήτα, την προσωπικότητά του, και την προσφορά του!... Την επιστολή του που βρήκαμε ανασκαλίζοντας το αρχείο μας, τη δημοσιεύουμε για την αξία, την τιμή και τη μνήμη του. Με την ελπίδα και την ευχή, πως, δεν θα λησμονηθεί

από κάποιον υκείθινο ερευνητή και μελετητή του μέλλοντος σαν ποιητής και δοκιμιογράφος, σαν διπλωμάτης και καθηγητής, σαν τίμιος πονητής, αγωνιστής και φίλος του λαού και προπάντων σαν γενναίος κι ενάρετος Έλληνας! Λυστυχώς οι άνθρωποι, γρήγορα λησμονούν τους ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ με κεφαλαία γράμματα.

Α.Μ.

Μια επιστολή του Συγγραφέα Νίκου Γαλάζη

Τα χρυσά μηδενικά

Αγαπητό μου «Ελεύθερο Πνεύμα» παίρνοντας αφορμή ακόμα δημοσίευμα της εφημερίδας «Αμαρυνθιακά Νέα» σε παρακαλώ, φέρε σε δημοσιότητα τις παρακάτω απόψεις μου περί αθανάτων, Θλίβομαι βαθιά, που ζούμε σ' έναν παραλογισμό, χωρίς προηγούμενο. Είμαστε πανέτοιμοι να κοιλήσουμε τα πάτρια Τα ιερά, ήδη, τα βγάλαμε σε δημοκρασία Τουλάχιστον να δίνουμε σημασία στη ζωή των συνανθρώπων μας, όπως στις χελώνες «καρέτα - καρέτα»! Μιλάμε για Μάστριχ (προσοχή, μ' ένα άλφα, με κλειστό το στόμα, για να μη μας πνίξει το νέφος) Όλα τα είχαμε Τώρα μας προκίψανε και οι «χρυσοί» Ο εξ Αλβανίας καλοθρεμμένος αθλητής του Χότζα, βορειοηπειρώτης κύριος Πύρρος .. που προσφάτως αναφώνησε: «Μόνο πενήντα εκατομμύρια»! Τον περιφέρουν ανά τον κόσμο και τον γεμίζουν εκατομμύρια! Γύρω στα 500 υκολογίζεται. Ανέξοδα και η διαφήμιση από τους χορηγούς στην τηλεόραση, που θα τους στοιχίζε κολλαπλάσια Πονηροί οι βλάχοι Επίσης, η κοντοκόδαρη που ακολουθείσε την Αμερικάνα στα τρία μέτρα που σκόνταψε, σωριάστηκε, και η δικιά μας τύχη βουνό την ξεέρασε. Άθλος βέβαια, που τον μοιτζούρωσε καθώς χοντροβλαστήμησε, σαν γέρος καπετάνιος απ' τη Σίρα Έκτοτε, με πηχιαία γράμματα να δίνουμε το στίγμα της εθνικής μας αναξιοδότητας Ντροπή να γράφουν για δαίτους: παράδειγμα προς μίμηση στους νέους και στους απογόνους τους, Ωστόσο, με τα εκατομμύρια αυτά, θα μπορούσαν να στεγαστούν οι ρωσοπόντιοι ομογενείς, που παραμένουν εδώ και δυο χρόνια σε σκηνές, σε άθλιες συνθήκες, στην Κρήτη. Ακόμα τους σπένειμαν και το βαθμό του υκολογαγού! Του λόγου μας, για να γίνουμε αξιωμακοί, δώσαμε σκληρές εξετάσεις για να μπουίμε στις στρ κές σχολές. Ζήσαμε απάνθρωπες συνθήκες, Πειθαρχία, Νίλα Παρανοϊκούς διοικητές, Διδαχθήκαμε δεκάδες μαθήματα Καταντήσαμε ανδρείκελα Ασκητές, Εκπαιδείσαμε κλάσεις νεοσυλλέκτων, Οδηγήσαμε μονάδες στον πόλεμο. Πέσαμε μ' αλεξίπτωτα σ' επιχειρήσεις, Γαζωθήκαμε, Γιατί, δεν μπορείς να περάσεις μες απ' το χαλάζι αλώβητος, Παρεχτός αν είσαι στ' ακυρόβλητο, Χιλιάδες από μας, άφησαν τα κόκαλά τους στα κατσαύραχα Πήραμε χρυσά αριστεία ανδρεία,

(Να τα κρεμάμε στις μπιτζάμες μας). Στο τέλος, λάβαμε το μετάλλιο της ανοιχτής παλάμης, απ' τους λαγούς που κρύβονταν στις πλάτες μας. Ωστόσο, καλύτερα θα ήταν να κάναν τους «χρυσούς» μας: αρχιμανδρίτες· ή και εταιρικούς της αθήνησι ακαδημίας των «αθάνατων» νεκρών! Μικρό το κακό. Κοντολογίς, Η Αμάρυνθος έγραψαν έχει ιστορία. Κι εκεί που είπαν να τιμήσουν τα ονόματα της Πατουλίδου και του Δήμα σε δυο δρόμους της πόλης, χρέος είχαν να τιμήσουν τον ανθρωπιστή γιατρό αείμνηστο Ανδρέα Κηρύκου που γιάτρευε τους κατοίκους δωρεάν... καθώς και άλλους συμπολίτες τους που ευεργέτησαν την κωμόπολη. Οι αμαρυνθιώτες ξέχασαν και τους πεσόντες για την πατρίδα που είναι γραμμένοι στο μάρμαρο της πλατείας, λησμονημένοι εσαι! Και για να ευθυμήσουμε. Αν μ' εξουσιοδοτούσαν: Σε δέκα μέρες θα πραγματοποιούσα τη ζεύξη της γέφυρας, Ρίου - Αντιρίου, μ' ένα τάγμα γεφυροποιών του στρατού. Ν' ανασάνω την περιοχή. Χαρίζοντας δισεκατομμύρια και μόχθο. Ενώτια στα οργανωμένα «νόμιμα» συμφέροντα. Οπότε, μπρορούσε να γραφτεί τ' όνομά μου, σ' ένα παράμερο σοκάκι!

Ευχαριστώ
Με τιμή κι αγάπη
Νίκος Γαλάζης
Αθήνα Δεκ. '92

Αγαπητέ Λάμπρο,

Ευχαριστώ για το «Ελεύθερο Πνεύμα». Διαπιστώνω ότι είσαι από τους ελάχιστους ανθρώπους, που αφότου γνώρισα στο νησί το 1965 δεν άλλαξαν καθόλου μήτε στις ιδέες τους, μήτε στη στάση τους απέναντι στη ζωή. Βέβαια το ξέρεις και το ξέρω πως κάτι τέτοιο δεν είναι μόνο προτέρημα, αλλά κατά την άποψή μου, όσοι την έχουν αυτή την εσωτερική βαθιά συνέπεια, δεν μπορούν να κάνουν κι αλλιώς. Ευχές για τις γιορτές και τον καινούργιο χρόνο, κι άμποτες άνεμος να σαρώσει τα μαύρα σύννεφα που μαζωχτήκαν πάνω απ' την Ελλάδα!

Φάνης Κακριδής
Καθηγητής Πανεπιστημίου
Αθήνα 18.12.92

Αγαπητέ μου Λάμπρο,

Σ' ευχαριστώ θερμά για όλα!...

Καλή χρονιά. Με υγεία και πανανθρώπινη ΙΠΗΙΝΗ!...

Τα δέοντα υπόλους τους φίλους
Με πολλή αγάπη
Κώστας Παπαστεργίου
Λήμαρχος Τρικάλων
Τρίκαλα 7.1.93

Αγαπητέ κ. Μάλαμα,

Θερμά σας ευχαριστούμε για το βιβλίο σας «Είκοσι πέντε Ηπειρώτες Πνευματικοί Αγονι-

στές και Λάσκαλοι του Γένους».

Έχετε κάνει μια φοβερά ενδιαφέρουσα προσπάθεια και έχετε καταφέρει ένα επίτευγμα, που κανείς δεν θα αποτολμούσε να καταπιαστεί. Πρέπει να έχετε πολύ μεγάλη πίστη σ' αυτόν το λαό, σ' αυτή τη χώρα, για να καταπιαστείτε σε μία τόσο δύσκολη και συνάμα επικίνδυνη ιστορική αναψηλάφηση. Το έργο σας αυτό, μ' έκανε να νιώσω θαυμασμό, για την προσφορά σας και την αφοσίωσή σας στην Ιστορία και στις ρίζες του τόπου μας.

Με μεγάλη εκτίμηση
Κώστας Βερόπουλος
Συγγραφέας κι επιχειρηματίας
Αθήνα Δεκ. '92

Αγαπητέ κ. Μάλαμα,

Με μεγάλη χαρά πήρα το καινούργιο σας βιβλίο «Είκοσιπέντε Ηπειρώτες Πνευματικοί Αγονιστές και Λάσκαλοι του Γένους» εδώ στο Παρίσι και σας ευχαριστώ πάρα πολύ, πάντοτε για τις χαρές που μου προσφέρετε. Βλέπω ότι μέχρι σήμερα, έχετε εκδόσει εξήντα βιβλία εκτός από το περιοδικό και τις εφημερίδες, και ειλικρινά, απορώ πού βρίσκετε τον καιρό, γιατί ασφαλώς θα έχετε και άλλες ασχολίες. Σας δίνω λοιπόν μιαν ευχή: Να είστε πάντα γερός και δυνατός και να τα κάμετε διακόσια τα βιβλία σας. Για τον καινούργιο χρόνο '93 σας εύχομαι υγεία και χαρά.

Με πολλή εκτίμηση
Ν.Α. Πλατής Παρίσι '93
Λόγιος και ιστορ. συγγραφέας

Αγαπητέ μου φίλε Λάμπρο,

Σου στέλνω το νέο βιβλίο μου για την Αμερική, που δεν πρόκειται να βάλει ποτέ μυαλό. Είναι η κοινωνία της ζούγκλας! Οι πρόεδροι είναι όλοι πουλημένοι στο ατομικό συμφέρον. Πίσω απ' αυτούς κρύβονται όλες οι μαφίες... κ.λπ., κ.λπ.

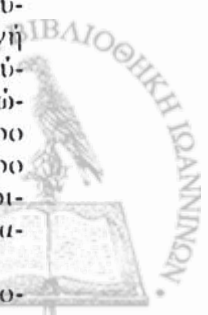
Εύχομαι ειρηνικό και χαρούμενο το 1993.

Πάντα Δικός σου
Μιχάλης Μοίρας
Συγγραφέας - Αθήνα

Αγαπητέ κ. Μάλαμα,

Από τα βάθη της καρδιάς μου, σου εύχομαι για τον καινούργιο χρόνο '93, υγεία και δύναμη, χαρά και δημιουργική συνέχεια στο πνευματικό σου έργο. Ασίγαστη νά 'ναι η φωνή σου. Καλά στέκεσαι. Ορθρινός κωδωνοκρούστης ο λόγος σου για το πνεύμα του ανθρώπου, καμπάνα καθάρων ήχων το «Ελεύθερο Πνεύμα»! Χτύπα την, χτύπα την! Το κάστρο της ανθρωπιάς αλώθηκε από μέσα. Όσο τέτοιες καμπάνες ηχούν, υπάρχει ελπίδα να ορθοπατήσει πάλι των ανθρώπων η κοινωνία.

Μικάριοι οι κωδωνοκρούστες όσοι εναπο-

μείναντες— που της καμπάνας το σκοινί γερά κρατούν.

Χαίρε πρωτοκόρε αγωνιστή
Αρτύτης Λιόλιας
Λογοτέχνης Βέροια '93

Αγαπητέ μου Λάμπρο Μάλαμα.

Εύχομαι όλα να πάνε καλά. Λαβαίνω το «Ελεύθερο Πνεύμα» και το διαβάζω πάντα εδώ στην Ιταλία με μεγάλη ευχαρίστηση και ζωνφό ενδιαφέρον. Συγχαρητήρια! Είναι πάντα στην πρώτη γραμμή!...

Για τις γιορτές σου εύχομαι χρόνια πολλά και καλή χρονιά.

Με κολλή αγάπη
Κώστα Νίκας
Καθηγητής Πανεπιστημίου
Νεάπολη Ιταλίας

Πολυγραφότατος ο εκλεκτός λογοτέχνης ποιητής και στοχαστής Λάμπρος Μάλαμας. Μια ξεχωριστή τιμή για την Ελλάδα. Κρατάει επίξια στα χέρια του, τον πνευματικό πυρσό, που με το λαμπρό και πρωτοποριακό, στους χώρους της διανόησης. Περιοδικό του «Ελεύθερο Πνεύμα» αλώνει παντού τα φτερά του και μ' άψογη εμφάνιση και πλούτο περιεχομένων, κερδίζει τον αναγνώστη του...

Εφημ «Η Γνώμη» - Πατρών
28 9 92

Αγαπητέ κ Μάλαμα.

Για τον καινούργιο χρόνο Σου εύχομαι ό,τι επιθυμείς και πάντα να συνεχίζεις μ' επιτυχίες τον τίμιο αγώνα σου με το άριστο «Ελεύθερο Πνεύμα» και την τόσο αξιόλογη και δυναμική λογοτεχνική σου παρουσία στη σύγχρονη πνευματική Ελλάδα.

Ζαφείρης Στάλιος
Λογοτέχνης, Αθήνα
Δεκ '92

Αγαπητέ μου Λάμπρο.

Δέξου τις ευχές μου για τον καινούργιο χρόνο και για το εξαιρετο Περιοδικό σου. Να είσαι πάντα καλά και να συνεχίζεις με την ίδια ρωμαλέα δραστηριότητα, το τόσο χρήσιμο εκπολιτιστικό και διαφωτιστικό σου έργο.

Με εκτίμηση κι αγάπη
Β. Περισιάης,
Συγγραφέας, Τύμβος Μαραθώνα

Το «Ελεύθερο Πνεύμα» του Λ. Μάλαμα, είναι το πιο προοδευτικό διαφωτιστικό Περιοδικό στον ελληνικό χώρο και στην ελληνική γλώσσα.

Νίκος Δεληπαράσχος
Εφημ. «Καμπάνα» Ν. Υόρκη

Αγαπητέ κ. Μάλαμα.

Θέλω με τοίτο το γράμμα μ., να σε συγ-

χαρώ θερμά, για τον τίμιο και δημιουργικό αγώνα που κάνεις με το αγωνιστικό σου «Ελεύθερο Πνεύμα». Η μαχητικότητά σου, η αγωνιστικότητά σου, οι σκληρές αλήθειες που γράφονται σ' αυτό το «πεδίο της μάχης», μοι ανοίγουν καινούργιους δρόμους, φωτεινούς, γεμάτους ελπίδα κι αισιοδοξία!... Σας στέλνω μερικά ποιήματα και τα εναποθέτω στην κρίση σας και στη βοήθειά σας. Στείτε μου παρακαλώ αντικαταβολή και το βιβλίο σας «Κοφολογήματα πείρας και ζωής».

Σας ευχαριστώ
Γιάννης Μπεθάνης
Λόγιος Τρόπαια - Αρκαδίας

• Αγαπητέ μου Λάμπρο.

Σε χαιρετώ εγκάρδια. Όσο κι αν είναι δύσκολοι οι καιροί... το Περιοδικό σου το ροιφώ πραγματικά! Κι αν ήταν απλώς δύσκολοι για μας τους φτωχούς συνταξιούχους του ΙΚΑ, ο Μητσοτάκης μας τους έκανε δυσκολότερους... Εύχομαι για το νέο χρόνο, να 'χεις υγεία και δημιουργικά έργα στον αγώνα σου, όπως πάντοτε.

Με αγάπη
Θεμιστοκλής Μυλωνάς
Αντιστασιακός - Βόλος

Αγαπητέ μου Λάμπρο.

Στην κοίφια τοίτη εποχή που περνάμε «και σ' το ανθρώπινο δι' αν το σκάνδαλον έρχεται». Τα πάντα έγιναν ρευστά: άνθρωποι, συνήθειες, συνειδήσεις, σχέσεις, συμπεριφορές, όλα... σχιζοφρενική αλλοτρίωση του σύγχρονου ανθρώπου. Είναι να μην τα ψάχνει κανείς. Εσένα σε συγχαίρω, γιατί έχεις πιάσει σωστά το πνεύμα της εποχής. Για τις χρονιές, μέρες, σου εύχομαι ολόψυχα, χρόνια πολλά, και το 1993, είτε να είναι καλύτερο, από αυτό που πέρασε, για όλο τον κόσμο.

Με ειλικρινή εκτίμηση κι αγάπη
Αχιλλέας Κοιλιάς Λόγιος Κόνιτσα

Αδερφόφιλε Λάμπρο.

Σ' ευχαριστούμε χίλιες φορές για το «Ελ Πνεύμα» και τη λεβεντιά σου. Εσύ γνωρίζεις καλύτερα από μας, ότι σήμερα περνάμε μίαν ακρόσμενη παγκόσμια και δικιά μας, εθνικοπολιτική κρίση. Όλες οι ανθρωπίνες αξίες γκρεμίστηκαν, από ε' απατηλά συμφέροντα των ισχυρών. Ο δρόμος που περπατάμε είναι γεμάτος αγκάθια και κόνους. Γι' αυτό, με την ευκαιρία του νέου χρόνου, θέλω να σου ειχηθώ απ' την ψυχή μου, υγεία και δύναμη, να συνεχίσεις, αταλάντευτα προς την ίδια κατεύθυνση, την έκδοση του αληθινού σου «Ελευθέρου Πνεύματος». Γιατί, η ανθρωπίνη ελπίδα που δεν έσβησε ποτέ, για ένα καλύτερο αύριο, για μια νέα

Επιλογή πνευματικών και καλλιτεχνικών γεγονότων του περασμένου τρίμηνου

Τα πνευματικά Τρίκαλα

Για τον Ανδρέα Κάλβο

Ο Πολιτιστικός Οργανισμός του Δήμου Τρικκαίων και ο Σύνδεσμος Λογοτεχνών Νομού Τρικάλων, συνδιοργάνωσαν εξαιρετική τιμητική γιορτή στις 5.12.92 στη μεγάλη αίθουσα του «Αχιλλείου» για τα 200 χρόνια από τη γέννηση του κορυφαίου και τυραννοκτόνου εθνικού μας ποιητή Ανδρέα Κάλβου. Συγχαίρουμε θερμά τον πρόεδρο του Π.Ο.Δ.Τ. άξιο και δραστήριο δήμαρχο κ. Κ. Παπαστεργίου, καθώς και τον πρόεδρο του Συνδέσμου Λογοτεχνών κ. Ανδρ. Παπαδημητρίου.

Διάφορες εκδηλώσεις

Ο γνωστός κριτικός και λογοτέχνης Γιώργος Βρέλλης έδωσε ομιλία στην Ηπειρωτική Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών στις 16.11.92 με θέμα: «Ο Ηπειρώτης λαϊκός συγγραφέας Αθανάσιος Νασίκας - Σαμариώτης».

•

Στα Γιάννινα, ιδρύθηκε Σωματείο «Σύλλογος Παλιών Γιαννιωτών» («Τα Γιάννινα») για να περισωθεί ότι είναι δυνατόν από τα παλιά ήθη - έθιμα και γενικά, στοιχεία θετικά, από την παράδοση και τη φυσιογνωμία της παλιάς όμορφης και θρυλικής πόλης. Αιτία γι' αυτή τη συμπαθέστατη κοινωνική οργάνωση η ετερόκλητη πληθυσμιακή σύνθεση των τελευταίων δεκαετιών μετά το 1960.

Πρόεδρός του Συλλόγου είναι η κ. Αγγελική Χατζηγιάννη τηλ. 41.123 ταμίας η κ. Ευταξία και γραμμ. ο κ. Ίσουκανέλης.

Ευχόμαστε καθώς εξασφάλισαν και στέγη, ευώδοση των σκοπών τους.

•

Ο Σύνδεσμος Γυναικών Ηπείρου στην Αθήνα γιόρτασε την «Πίτα της Ηπειρώτισσας» στις 16 Γενάρη στο Πνευματικό Κέντρο των Ρουμελιωτών - Σίνα και Λιφνομήλη γωνία, με πλούσιο πρόγραμμα παραδοσιακό, χορών, τραγουδιών, σπιντικών εδεσμάτων και ποτών από τη γενέτειρα.

•

Στις 14.1.93 ο καθηγ. κ. Χρ. Πελεκίδης έδωσε διά-

ανατολή, βοηθάς κι εσύ πολύ με το πνεύμα σου για ν' ανατείλλει ένας καινούργιος ήλιος.

Με θερμούς χαιρετισμούς
Λικός σου Α. Ζάννης
Λιογράφος Βόλος '93

λεξη στα Γιάννινα στην αίθουσα της ΕΗΜ, με θέμα: «Μύθοι και σύμβολα των αρχαίων Μακεδόνων: ο ήλιος της Βεργίνης».

Βραβείο στον Μίλτο Τσίρκα για παιδικά του διηγήματα

Η Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά στην Αθήνα, στον ετήσιο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Παιδικού Διηγήματος, υπένειμε στις 15.12.92 στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθήνας, ανάμεσα στ' άλλα βραβεία της παιδικής λογοτεχνίας που υποβάλουν ανέκδοτα) εξαιρετική διάκριση, με δίπλωμα εύφημης μνείας, και στον φίλο και συνεργάτη της Επιθεώρησής μας λόγιο και ηθοποιό Μίλτο Τσίρκα για την ανέκδοτη παιδική συλλογή του με τίτλο «Τα τρυφερά μου χρόνια». Τον συγχαίρουμε θερμά με τις καλύτερες ευχές μας.

Ιδρύθηκε Ακαδημία Δελφικών Μελετών

Το 1991 από ακαδημαϊκούς και ανθρώπους των γραμμάτων και της διανοήσης, ιδρύθηκε η «ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ». Δελφικός Λόγος με έδρα την Αθήνα.

Μεταξύ των ιδρυτικών μελών, είναι και ο γνωστός Δελφιώτης Ποιητής και συγγραφέας Θύμιος Ι. Χριστόπουλος, στον οποίο έχουν ανατεθεί τα καθήκοντα του συντονιστού των εκδηλώσεων που θα πραγματοποιεί η Ακαδημία στους Δελφούς.

Το διήμερο 28 και 29 Νοεμβρίου 1992, πραγματοποίησε το πρώτο της Συνέδριο, στην αίθουσα του Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών «ΑΠΟΛΩΝ», με θέμα «Δελφική Ιδέα, αρχαιοελληνικός λόγος και σύγχρονος κόσμος». Έγιναν πολλές εισηγήσεις. Ο Θ. Χριστόπουλος μίλησε με θέμα: «Διαχρονική παρουσίαση των Δελφών - Χρησμοί - Δελφικά παραγγέλματα».

Η πρώτη αυτή εκδήλωση της νεοϊδρυθείσης Ακαδημίας Δελφικών Μελετών, στέφθηκε με πλήρη επιτυχία, και ο Πρόεδρος Δρ Ιωάννης Λυριτζής και τα μέλη του Α.Σ. δέχθηκαν τα συγχαρητήρια των τοπικών αρχών και όλων εκείνων που παρακολούθησαν το πρώτο αυτό συνέδριο.

ΛΑΜΠΡΟΥ ΜΑΛΑΜΑ

«Η Ελένη της Σπάρτης»

Με έπαινο του Φιλολογικού Παρνασσού

Ένα συγκλονιστικό χρονικό που εκφράζει μια ολάκερη εποχή και μια ηρωική και τραγική εποποιία του αδούλωτου και προδομένου αξιαγάπητου λαού μας.

Αναγγελίες βιβλίων

Νίκου Α. Τέντα: «Μακεδονία» Θεσ νίκη '92, σελ. 64, εκδ. «Αλεξ. Τεχνολ. Εκπ. Ίδρυμα Μακεδονίας» Μακ. Λογ. Βιβλιοθήκη. Είναι 47 πατριωτικά και ιδιότυπα ποιήματα σε παραδοσιακή μορφή.

Γιώργου Παντ. Αναγνωστόπουλου: «Πρόσωπα και Καταστάσεις» Αθήνα '92, σελ. 40.

Γιάννη Γεωργακάκη: «Λυριές» Κρήτη '88, σελ. 70. Είναι 45 αγωνιστικά και φιλειρηνικά ποιήματα σε ομοιοκατάληκτη φόρμα.

Αθαν. Β. Νταουσιάνη: «Η Ποίηση της Μαύρης Αφρικής - Νέγροι ποιητές - παραδοσιακή ποίηση - Ανθολογία», Αθήνα '92, σελ. 342, ένα έργο μοναδικό, μνημιακό, αυθεντικό, που μεταφράζει ο λογοτέχνης και ποιητής Όμηρος Σανς (Α. Νταουσιάνης).

Τάκη Γιαννόπουλου: «Η Τρίτη Επιλογή (1951-1991) και τα Νέα ποιήματα» Αθήνα '92, σελ. 163.

Ευγενίας Ζωγγρίφου: «Ελλειπτική πορεία» ποιήματα, Αθήνα '92, σελ. 60.

Πεζογραφία

Διονύση Πιτταρά: «Στη χώρα των πεινασμένων πετών-Αλβανία». Μια εξαιρετική ταξιδιωτική κι εντυπωσιακή οδοιπορία, και μελέτη, Αθήνα '92, σελ. 186, σχ. 17x24.

Ιωάννη Ν. Νικολαΐδη: «Τα Γιάννινα του Μεσοπολέμου. Τόμος Γ' 1917-1920. Εκδ. Ιωάννινα '92, σελ. 285. (Συνέχεια των προηγ. τόμων).

Κλαίρης Ανκισκόπουλου: «Ο Δάσκαλος - Λιερνισιές του Νου», Αθήνα '92, εκδ. «Μ. Σείριος», σελ. 236.

Βασίλη Πηγγή: «Η Θεία μου η Σαχραζάτα» μυθιστορημα, εκδ. Ιωλκός, Αθήνα '92, σελ. 254. Ένα νέο εξαιρετικό και διδαχτικό βιβλίο του γνωστού λογοτέχνη.

Θωμά Κοιγαγκα: «Κόντρα στη φτώχεια και στο φασισμό» Αθήνα '89, σελ. 502. Απομνημονεύματα από την Αντίσταση του λαού, κι ο τίτλος τα λέει όλα.

Γιώργη Χαλατσά: «Ανεμοτούρλιασμα» διήγημα, Αθήνα '92, σελ. 16.

Λάμπρου Μάλαμα
«ΛΑΟΣΟΦΙΚΑ
ΕΠΙΔΟΡΗΙΑ

Κυκλοφορεί:

Λάμπρου Μάλαμα «Τουριστική Ευρώπη»

Ένα κλοίσιο και πολυσύνθετο έργο, για κάθε ταξιδιώτη, για κάθε περιηγητή που θέλει να μάθει, να χαρεί και ν' απολαύσει τουριστικά κι άλλα ενδιαφέροντα, ιστορικά - κοινωνικά - ανθρωπογεωγραφικά και πολιτισμικά συνθετικά στοιχεία από 10 χώρες της Α. Ευρώπης, με 270 φωτογραφίες και συμβολικούς χάρτες. Κείμενα: Από Ελλάδα - Κύπρο - Ιταλία - Γβελτία - Βέλγιο - Ολλανδία - Γαλλία - Ισπανία - Πορτογαλία - Βρετανία.

Μια ζηλευτή και πρωτότυπη λογοτεχνική και ποιητική δημιουργία: το 66ο βιβλίο του καλαίμαχου συγγραφέα.

Θα το βρείτε στα κεντρ. Βιβλιοπωλεία και στη δ/σή του Ανεξαρτησίας 188 Ιωάννινα (454.44). Τηλ. 0651/220.Μ.

Μην ξεχνάμε ότι το μεγαλύτερο ποσοστό του αμερικανικού λαού ζει μέσα στην εξαθλίωση και τη φτώχεια. Η ιμπεριαλιστική διάθεση της Αμερικής ένα μικρό αριθμό ανθρώπων ευνοεί(...).

Εκείνο που χρειάζεται τώρα αυτή η μεγάλη χώρα είναι μια κυβέρνηση που θα νοιάζεται για όλο τον κόσμο. Αν δεν είμαστε όλοι ελεύθεροι, κανείς δεν είναι ελεύθερος... Και όταν ξέροισα για τη δυστυχία των άλλων και δεν μπορούσα να κάνω κάτι γι' αυτήν, δεν δικαιούσα να είμαστε ευτυχισμένοι.

Τρέισι Τσάπμαν

Την πρόοδο την εξασφαλίζει η ηθική και παραγωγική συνείδηση και ομόνοια, η συναισθηματική ζωή και όχι η οίχονοια.

Ο άνθρωπος γίνεται πραγματικά ελεύθερος, όταν αναγνωρίζει ότι πρέπει να σέβεται τα όρια της ελευθερίας του άλλου να υπολογίζει και να υποτάσσεται στους νόμους.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΜΑΛΑΜΑΣ

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΔΡΕΟΥ Μ. ΑΝΔΡΕΑΔΗ

Καθηγητού του Πανεπιστημίου Αθηνών
Μέλος της Ακαδημίας Αθηνών

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Πρόλογος του Ακαδημαϊκού
Καθηγητού ΑΓΓΕΛΟΥ Θ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΥΠΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

ΤΟΜΟΣ Α: Από των Ομηρικών μέχρι των
Ελληνομακεδονικών Χρόνων - σελ 646.

Εισαγωγή και συμπληρωματική βιβλιογραφία
Χρήστου Π.Μπαλόγλου

ΤΟΜΟΣ Β: Από των ελληνομακεδονικών μέχρι
και των Βυζαντινών Χρόνων - σελ 502.

Εισαγωγή του Καθηγητού Σάββα Π. Σπέντζα
Συμπληρωματική βιβλιογραφία
Χρήστου Π.Μπαλόγλου - Αθανασίου Δ. Στεφανή

Κ Δ Ο Σ Ε Ι Σ
ΔΗΜ. Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΑ
Ιπποκράτους 8, τηλ. 36.27.318

Συμμετέχουμε

στο γιορτασμό για τα πενήντα χρόνια
από το θάνατο του

ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

με την έκδοση του βιβλίου :

Ε.Ν. ΜΟΣΧΟΥ

Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΝΙΑ
ΣΤΟΝ ΠΑΛΑΜΑ

Δοκίμιο Κριτικής

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΗΜ. Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΥ

**Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΝΙΑ
ΣΤΟΝ ΠΑΛΑΜΑ**

Ε Κ Δ Ο Σ Ε Ι Σ
ΔΗΜ. Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΑ
Ιπποκράτους 8, τηλ. 36.27.318

